

Hoàng Thu Dung

Điệu Nhạc Lòng

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Điệu Nhạc Lòng

Chương 1

Minh Thư đứng bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn người ta khiêng chiếc bàn phần của mình ra khỏi phòng. Đó là môn đồ cuối cùng còn chút giá trị... Trong ngôi biệt thự sang trọng này, tất cả đều đã ra đi, chỉ còn hai con người sống sờ chết sờ trong sự điêu tàn sụp đổ của gia đình. Đó là bà giám đốc Mỹ Hương và cô tiểu thư độc nhất của bà với vị giám đốc quá cố, tiểu thư Minh Thư. Bà Mỹ Hương đứng gục đầu vào cạnh bàn thờ sụt sịt khóc. Một năm đi qua rồi mà bà vẫn chưa quen với sự ra đi của ông, và mỗi lần bán một món đồ trong nhà bà lại khóc một cách yếu đuối hoảng sợ. Bà đã quen dựa vào ông rồi nên không còn ông nữa là bà luôn sống trong tâm trạng hãi hùng cho tương lai.

Minh Thư vẫn đứng yên bên cửa sổ nhìn mẹ. Mỗi lần thấy bà khóc cô cũng hoảng sợ theo. Nhưng trên hết là nỗi buồn vì ý thức mình không còn là mình nữa, không còn nữa cuộc sống giàu sang đầy huyền hoặc, chỉ thấy cuộc đời là màu hồng. Bây giờ thì khác rồi, cô tiểu thư đài các đã bị rơi ra khỏi chiếc nôi êm ái, có buồn hay sợ thì cũng phải đối mặt với thực tế mà thôi.

Buổi trưa đợi mẹ ngủ rồi, Minh Thư lặng lẽ đi ra đường. Cô muốn gọi điện thoại cho Thái Quang nhưng sợ người cầm máy không phải là anh, cô lại thôi.

Tiếng xe thắng kết bên cạnh làm Minh Thư giật bắn mình quay lại. Thái

Quang ngồi trên xe mỉm cười:

- Sao giật mình đến vậy? Anh xin lỗi.

Minh Thư đã bình tĩnh lại, cô không nói gì chỉ khẽ nguýt anh như trách móc.

Thái Quang vẫn cười:

- Đi đâu thế? Anh định đến em đây.

- Đi dạo chơi.

- Dạo chơi giữa trưa nắng thế này. Em đúng là người không bình thường rồi.

Thấy cô vẫn đứng yên, anh nhướn mắt:

- Sao không chịu lên xe?

Minh Thư nghiêng đầu:

- Nhưng anh sẽ đưa em đi đâu?

- Đi dạo.

Minh Thư cong môi:

- Không sợ lây cái mất bình thường của em hả?

- Thêm một chút nữa cũng không sao.

Cô cười khúc khích và bước đến ngồi lên phía say Thái Quang, tay bám vào hông anh một cái.

Thái Quang nhăn mặt xuýt xoa:

- Nếu không thích làm anh đau thì chắc em không còn là Minh Thư nữa rồi.

Bỏ thói quen này dùm anh đi Thư.

Minh Thư nói như thơ ngây:

- Em cũng muốn lắm nhưng không được.

Thái Quang bật cười và luồn tay ra sau nắm lấy tay cô:

- Thôi được, vậy cũng hay. Xem đó như là dấu hiệu để anh phân biệt được khi chở em hay chở các cô khác và...

Chưa nói dứt câu, anh đã kêu lên một tiếng vì đau. Minh Thư không thèm nói một tiếng chỉ lẳng lặng néo anh một cái thích đáng, cô nói tỉnh bơ:

- Đủ chưa anh? Như thế này anh đã phân biệt được chưa?

- Rồi, rồi. Quá ấn tượng rồi đó Thư.

Thái Quang nói nhanh và cho xe vọt tới, anh vẫn luồn tay ra phía sau tìm cách nắm tay cô:

- Một trong những thú vui của em là làm anh đau, đúng không?

- Đó là cách em thể hiện tình cảm.

Thái Quang chỉ cười không trả lời, anh quay lại:

- Bây giờ mình đi đâu?

- Em cũng không biết.

- Vậy lúc này em định đi đâu?

- Em nói rồi, đi lang thang.

Thái Quang im lặng bóp nhẹ tay cô, anh nhìn bên đường tìm một quán nước rồi rẽ vào. Minh Thư bước xuống, ánh mắt cô chột chạm phải Tổ Trân, cô đang ngồi bên cạnh một người bạn. Cả hai cùng nhìn lảng ra nơi khác. Cánh môi Tổ Trân khẽ nhếch lên một vẻ khinh thường kín đáo. Cô cười mỉm rồi quay mặt ra chỗ khác như chưa hề thấy Minh Thư.

Minh Thư thản nhiên ngồi xuống bàn bên cạnh. Dù đã tự bảo mình phớt lờ, cô vẫn không thể không thấy đau khi bắt gặp vẻ kiêu kỳ của Tổ Trân, một sự ngạo mạn của kẻ nhìn đối thủ của mình rơi đài. Đó là thái độ khoan khoái dù không lộ liễu vẫn làm người ta đau.

Chuyện xảy ra giữa hai hoa khôi trường Luật thật đơn giản. Nhưng đối với hai cô tiểu thư quen được nuông chiều thì đó là sự căng thẳng rất lớn. Vì đó là danh dự, nó mơn trớn sự kiêu hãnh của con gái, nhất là đối với hai cô gái vượt xa bạn bè trang lứa về thân thể và vẻ đẹp.

Chuyện ấy xảy ra vào năm thứ nhất, bắt đầu từ khi có đoàn phim đến trường tìm diễn viên mà Tổ Trân và Minh Thư là hai sinh viên được trường giới thiệu với đoàn phim. Thế là vô tình cả hai bị đặt vào tình thế đối đầu nhau vì

người ta chỉ chọn một. Nhất là ông đạo diễn vô duyên khi lúc ấy chọn ngay Tố Trân. Cả trường xôn xao về cô diễn viên không chuyên này chưa được một tuần thì đạo diễn đổi ý chọn Minh Thư Thế là cặp mắt ngưỡng mộ bắt đầu chuyển sang những bước đi của cô diễn viên mới, như thế bảo sao Tố Trân không tự ái trong khi cô vốn đã tự ái ngút trời.

Tố Trân quē với tất cả mọi người. Cô tự ái đến mức muốn nghỉ học nhưng cô cũng không yếu đuối để bỏ học vì chuyện không lớn. Bản năng làm cô xem Minh Thư như chiếc gai trong mắt. Thế là Minh Thư trở thành kẻ thù công khai của cô.

Chuyện càng trở thành xì-căng-đan khi chàng diễn viên nổi tiếng cứ theo tán tỉnh Minh Thư, thế rồi dùng một cái quay qua chinh phục Tố Trân. Minh Thư không đau vì sự quay mặt của chàng tài tử đẹp trai nhưng thái độ khiêu khích của Tố Trân làm cô bực mình. Cô còn quá trẻ nên cũng sẵn sàng tự ái và xếp Tố Trân vào hàng đối thủ. Thế là cả hai ra mặt không ưa nhau kéo dài cho tới bây giờ.

Khi gia đình Minh Thư suy sụp, người đầu tiên làm cô tự ái là Tố Trân, cô ta luôn quí phái và kiêu kỳ, sẵn sàng chứng tỏ với Minh Thư địa vị vững chắc của mình. Còn Minh Thư thì quá trẻ con để có thể đứng vững trước sự khinh thường đó. Cô chỉ có thể giấu sự mặc cảm của mình bằng thái độ thản nhiên. Mãi suy nghĩ Minh Thư không để ý cử chỉ khác lạ của Thái Quang. Thỉnh thoảng anh lại nhìn qua bàn Tố Trân, cái nhìn không tự nhiên. Anh nghiêm mặt khi thấy cái nhếch môi của cô và quay mặt đi nơi khác.

Minh Thư chột ngược lên:

- Anh Quang này, em đã xin được chỗ làm rồi. Tuần sau sẽ bắt đầu đấy.

Thái Quang quay lại nhú mày:

- Em làm cái gì?

Mắt Minh Thư lấp lánh:

- Em đừng bán cho quây đồng hồ. Đồng hồ Swath đây, anh biết không?

Cô cười nghiêng đầu:

- Họ tuyển ngoại hình kỹ ghê.

Thái Quang yên lặng, mặt cau lại. Cử chỉ của anh làm nụ cười trên môi

Minh Thư tắt ngấm. Cô nhìn anh:

- Anh sao vậy?

Thái Quang lắc mạnh đầu:

- Tại sao em nghĩ đến chuyện đi làm?

Minh Thư hơi cúi đầu nhìn vào ly nước:

- Vì em không thể cứ dựa vào anh.

- Nhưng anh muốn như vậy. Lo cho người yêu không xong thì anh còn làm gì há Thư?

Cô nâng ly lên, hớp một ngụm nước như không muốn nói chuyện này nữa nhưng Thái Quang không bỏ qua:

- Hứa với anh, không được đi làm gì cả. Em cứ để anh lo cho em đến lúc em ra trường rồi đi làm cũng đâu có muộn.

Minh Thư ngước lên:

- Tại anh không biết, chứ bạn bè trong lớp em ai cũng đi làm thêm cả.

Thái Quang ngắt lời:

- Nhưng em thì khác. Em không nên bắt chước bạn bè.

Minh Thư cười tư lự:

- Vì em đã từng là con giám đốc phải không? Em quên cuộc sống đó rồi.

Trong đầu em bây giờ là con của một phụ nữ nghèo và em cần phải làm gì đó để giúp đỡ mẹ em.

Thái Quang nghiêng đầu qua nhìn Minh Thư Trong mắt anh là một nỗi buồn sâu sắc:

- Quên mặc cảm đó đi Thư, em cứ như vậy anh đau lòng lắm.

Minh Thư ngược lên:

- Anh biết không, trong đời em sợ nhất là sự thương hại.
- Anh không thương hại, anh yêu em.

Minh Thư định nói nhưng chợt im bật khi nhận ra Tổ Trân đứng cạnh họ từ lúc nào, cô nhướn mắt chờ đợi. Nhưng cô thật ngạc nhiên khi Tổ Trân nhìn thẳng vào mắt Thái Quang, nói dần từng tiếng:

- Về trước nghe anh Quang, chúc vui vẻ.

Cô cười khẩy một cái, rồi quay lưng bỏ đi. Minh Thư quay lại nhìn Thái Quang:

- Anh có quen với nhỏ đó hả?

Thái Quang hơi thiếu ngạc nhiên:

- Ba anh với ba cô là chỗ làm ăn chung.
- Sao nó có vẻ gay gắt với anh vậy?

Thái Quang khoát tay:

- Đừng để ý nữa Thư, trở lại chuyện của em đi.

Minh Thư cúi xuống ly nước, khẽ quậy quậy ống hút:

- Tại sao anh không muốn em đi làm?
- Vì anh sợ em cực.
- Em không sợ cực đâu, em biết anh còn lý do khác nữa.

Thái Quang hơi nghiêng người tới trước nhìn vào mặt cô:

- Anh biết em luôn đoán được ý nghĩ của anh, vậy thì anh không giấu, nói chung là anh không muốn em bị mặc cảm.
- Em không mặc cảm đâu.

Anh cười như không tin:

- Em đã đi làm đâu mà biết, người ta có thể nói nặng khi em có một lỗi nhỏ, với người khác thì có thể không sao nhưng với em đó là nỗi khổ ghê gớm.

Minh Thư lắc đầu:

- Có những chuyện nặng nề hơn nhiều, nhưng em đã vượt qua được. Em nghĩ đi làm cũng không hơn vậy đâu.

Cô chột ngắc lên:

- Đừng nói chuyện đó nữa anh.

- Khoan, em trả lời một câu nữa thôi. Tại sao em muốn đi làm?

- Em cũng không biết nữa.

- Em nói dối, em tự ái không muốn dựa vào anh đúng không?

Minh Thư im lặng. Giọt nước mắt chột rớt xuống mặt. Cô vội quay đi, chùi nhanh nước mắt. Thái Quang đã chạm vào nỗi buồn sâu kín nhất của cô. Đó là lòng tự trọng. Từ khi gia đình cô suy sụp, điều làm cô hụt hẫng nhất là sự thay đổi của gia đình Thái Quang. Minh Thư không chịu nổi thái độ quay lưng và khinh thường của ba mẹ anh, cả mấy cô em gái cũng vậy. Từ lâu rồi cô không gọi điện cũng không đến nhà anh, sự mặc cảm làm cho cô không đủ can đảm gặp ai, trừ Thái Quang.

Rồi một ngày nào đó, có thể cô cũng sẽ mất luôn anh. Nghĩ đến đó cô thấy tuyệt vọng vô cùng.

Thái Quang nhìn cô chăm chăm, anh đã thấy cô khóc. Anh thở dài:

- Anh biết em nghĩ em gì rồi. Anh không dính chính về thái độ của gia đình anh đối với em nhưng anh muốn em can đảm lên, bỏ qua tất cả, chỉ nhìn vào anh thôi.

- Em biết, em không buồn đâu.

Cô cố mỉm cười:

- Mình về đi anh, chiều rồi.

- Chiều thì sao?

- Anh còn phải về nhà nữa chứ?

Thái Quang im lặng nhìn Minh Thư. Cô vẽ vẽ ngón tay trên bàn tránh không nhìn anh:

- Đừng để mọi người khó chịu về em. Dù sao thì anh cũng đi chơi với em suốt buổi rồi.

Nói xong cô kéo ghế đứng lên. Thái Quang lẳng lặng dẫn tiền trên bàn rồi đi theo theo cô, vẻ mặt thật buồn. Đưa Minh Thư về nhà, anh rút quyển sổ mỏng trong túi áo đưa cô:

- Tặng em, có mấy bài thơ hay lắm em đọc đi.

Anh khẽ vẫy tay rồi nhún ga, chiếc xe vọt đi. Minh Thư đứng yên nhìn theo. Thật lâu, cô chập chập quay vào nhà. Vừa đi cô vừa mở quyển thơ. Trong đó Thái Quang ghim sẵn một xấp tiền. Cô cẩn mõi gấp quyển sổ lại rung rung khóc.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 2

Thái Quang choàng tay qua người Minh Thư, cả hai đi lên lầu một của nhà hàng Bình Dương. Tối nay là sinh nhật của bạn anh, một nhân vật có tiếng và thường là đề tài trong những câu chuyện của bạn bè. Anh ta giao thiệp rất rộng, nên mặc dù không thân lắm, Thái Quang vẫn là khách mời của anh ta. Dĩ nhiên là anh ta rất tâm lý, rất hào phóng khi ghi trong thiệp kèm cả nhân vật phụ, và Thái Quang chọn Minh Thư là nhân vật phụ của mình. Từ đó tới giờ anh luôn kéo cô tham gia mọi cuộc vui của anh. Lần này cũng không ngoại lệ.

Khi cả hai vào phòng thì hãy còn rất thưa khách, có lác đác vài cặp đang đứng nói chuyện với nhân vật chính của buổi sinh nhật. Thái Quang kéo tay Minh Thư đi về phía họ.

Thấy hai người, Thiên Bảo liền bước tới cười hồ hởi:

- Xin chào!

Cả hai bắt tay nhau, Thái Quang choàng ngang người Minh Thư, kéo cô sát vào mình.

- Đây là Thiên Bảo bạn anh, còn đây là Minh Thư thân nhất với mình đây.

Thiên Bảo khẽ nghiêng đầu:

- Chào Minh Thư, hân hạnh được làm quen.

Minh Thư cũng khẽ gật đầu:

- Dạ, chào anh!

Cô tò mò nhìn Thiên Bảo, muốn xem nhân vật này có giống như lời đồn đãi không, cô đã nghe mấy người bạn Thái Quang kháo nhau rằng anh ta thuộc típ công tử quây hết cỡ. Lịch sự, ga lăng có thừa và ăn chơi nổi tiếng ở các vũ trường. Anh ta sẵn sàng tặng quà cho một cô gái vừa làm quen và sẵn sàng rủ cô ta đi đến những nơi mà chỉ có Thượng đế mới biết họ đã làm gì. Dĩ nhiên là lời đồn phóng đại rồi, chứ làm gì mà một người có đến hàng trăm bồ bịch. Anh ta mới chỉ là công tử chứ có phải là vua chúa phong kiến đâu. Minh Thư tin thì có tin nhưng không đến mức tuyệt đối. Bồ bịch thì chắc khoảng vài chục, chứ nói vài trăm thì nghe ghê quá. Làm sao Thiên Bảo giải quyết cho nổi những cuộc hẹn hò.

Thấy Minh Thư nhìn mình tò mò, Thiên Bảo hình như cũng đoán được ý nghĩ của cô. Anh khẽ mỉm cười và quay mặt đi. Một bên nhướn mắt lên như muốn bảo “Cô đánh giá tôi ra sao cũng được, tôi đã nghe thiên hạ đồn đại chán chê rồi.”

Minh Thư vẫn không ngăn được cái nhìn tò mò về Thiên Bảo. Hình như anh ta đều thật chứ không phải bị thiên hạ gán ghép. Anh ta không đẹp trai đến mức sánh ngang với Alain Delon nhưng có sức quyến rũ của diễn viên Gluck Gable khi đóng vai Reth Butler. Anh ta tạo cho người đối diện một ấn tượng mạnh mẽ ngay lần gặp đầu tiên. Minh Thư tin chuyện con gái dễ bị anh ta chinh phục, nhưng dĩ nhiên không có cô trong đó rồi, dù cô cũng chẳng phải là con trai.

Thái Quang tìm cho Minh Thư ly rượu nhẹ. Cả hai ngồi xuống chiếc bàn trống ở góc phòng. Thiên Bảo đi tới đi lui tiếp khách, anh ta bận rộn nhưng lịch lãm, điềm tĩnh. Cặp mắt đầy nghi ngờ của Minh Thư vẫn chiếu theo mỗi bước đi của anh ta, cô thì thảo với Thái Quang:

- Sao anh dám chơi với một người như vậy, không sợ mang tiếng sao?

- Em nói Thiên Bảo hả?

- Chứ còn ai bây giờ?

Thái Quang bật cười:

- Anh không biết đời tư nó ra sao, nhưng tính nó phóng khoáng, anh thích chơi với bạn như vậy. Với lại mấy cô thì hay phóng đại sự việc, em có tin thì tin 50% thôi.

Minh Thư nhăn mũi:

- Sự thật 50% cũng là quá nhiều rồi đó, thưa ông.

- Sợ gì hả cưng?

Minh Thư ngước lên, nheo mắt:

- “Khi bồ câu đi với quạ thì lông nó vẫn trắng nhưng trái tim đã bắt đầu đen”, hiểu không hả ông?

Thái Quang lại cười, rồi cười lớn:

- Thì ra cô nàng đang ghen, ghê thật. Hôm nay bày đặt nghi ngờ nữa.

Anh cúi xuống gần mặt cô:

- Về khoản yên đương thì anh không bị ai ảnh hưởng đâu nhỏ, bảo đảm trong tim anh chỉ có mình em thôi.

- Nói nghe hùng hồn quá.

Thái Quang nói như khỏa lấp:

- Em đói chưa, lại đây.

Anh kéo Minh Thư đi về phía dãy bàn đầy thức ăn. Có vài cặp đang đứng bên bàn, vừa ăn vừa nói chuyện. Thái Quang và Minh Thư chọn vài món, rồi mang đĩa trở lại chỗ ngồi. Một lát sau, một nhóm ba bốn cô kéo đến bàn của họ, kéo ghế ngồi xuống. một cô nhìn Minh Thư:

- Thư mặc áo này dễ thương quá.

Minh Thư mỉm cười:

- Chị cũng dễ thương vậy.

Cô ta khoát tay:

- Nhưng làm sao bằng em.

Oanh Oanh nheo mắt:

- Anh Quang giới thiệu nhân vật chính với Thư chưa?

Thái Quang buông nĩa xuống hót lời:

- Đây các cô về ra một ông kẹ để hù Minh Thư à? Cổ dễ tin lắm đấy.

Oanh Oanh liền nhìn Thái Quang một cái:

- Cái anh này, chuyện phụ nữ xen vào làm gì?

Cô nói như háo hức:

- Thư biết không, hôm trước nghe anh Hùng bảo đến đây dự tiệc, chị nôn muốn chết. Lần đầu tiên gặp anh Bảo đấy. Nghe đồn thì chưa biết mặt lần nào.

Hà Mỹ huých Oanh Oanh:

- Ảnh đẹp trai đấy chứ?

Thanh Uyên hắng giọng:

- Nếu chàng mà mang trầu cau đến nhà ta, ta sẽ gật đầu ngay lập tức.

Cả bọn ré lên cười, Thái Quang cũng mỉm cười lắc đầu:

- Thiên Bảo mà biết các cô nhìn nó như một nhân vật khác người chắc nó tự hào lắm. Thật ra nó không bay bướm như lời đồn đâu.

- Xí, con trai bênh vực nhau, coi chừng ảnh được anh Bảo nhường cho mấy cô nên bênh anh Bảo chằm chằm. Về kiểm tra lại nghe Thư!

Mọi người lại ré lên cười nghiêng ngả. Thanh Uyên nhìn theo Thiên Bảo đi về phía góc phòng, cô nheo mắt với Hà Mỹ:

- Sao nãy giờ nhân vật chính đi tới đi lui có một mình. Bỏ ảnh đâu nhỉ?

Hà Mỹ chưa kịp trả lời thì Oanh Oanh tròn mắt:

- Hỏi gì mà khờ vậy. Trời ơi, chẳng hiểu gì cả. Hôm nay anh phải đóng vai cô đơn chứ. Chứ cặp riêng với một cô cho bàn ghế bay thì quý vị ngồi đâu? Các cô ngó ra một chút rồi lại rũ ra cười. Minh Thư và cả bọn không hẹn nhau cứ nhất loạt nhìn Thiên Bảo, chỉ có Thái Quang vẫn ngồi im, khẽ nhún vai như chịu các cô gái tò mò.

Ở góc phòng, Thiên Bảo đang loay hoay chỉnh dàn nhạc, mọi người kéo nhau ra giữa phòng. Thái Quang kéo tay Minh Thư định đứng lên nhưng ngay lúc đó Tổ Trân bỗng xuất hiện. Cô đi lững thững đến trước mặt Thái Quang không hề chào Minh Thư và ra về không thấy ai ngoài Thái Quang. Thái Quang bối rối :

- Em cũng đến đây nữa sao ?

- Ở đây anh tới được, thì em cũng có thể tới. Mình cùng giới thượng lưu mà, anh quên rồi sao ?

Minh Thư mím môi nín thinh, cô hiểu Tổ Trân muốn ám chỉ thân phận của mình. Sự tự ái làm cô muốn bỏ đi nơi khác. Nhưng Thái Quang đang nói chuyện với Tổ Trân, cô không thể mất lịch sự như vậy.

Thái Quang quay lại nhìn Minh Thư, thấy đôi môi mím chặt của cô, anh càng thêm khó xử. Anh nói dụi dụi :

- Em ở đây, anh ra ngoài này một chút.

Minh Thư còn đang ngỡ ngàng thì Thái Quang đã đi nhanh ra cửa. Tổ Trân ném cho cô cái nhìn ngạo mạn, rồi khoan thai đi theo Thái Quang.

Minh Thư đứng im nhìn theo hai người, ngạc nhiên và hoang mang. Cô không hiểu tại sao cử chỉ của Thái Quang trở nên lúng túng khi đứng trước mặt Tổ Trân. Hình như giữa họ có mối quan hệ nào đó sâu sắc hơn cô nghĩ. Minh Thư từ từ ngồi xuống ghế, đầu óc rối bời. Cô không hay này giờ có một cặp mắt đang quan sát mình. Khi cô ngẩng lên bắt gặp cái nhìn ấy, cô ngỡ ngàng ngồi yên. Thiên Bảo đang đứng ở cạnh dàn nhạc, thấy cô nhìn, anh khẽ giơ ly rượu lên như chào và cười với cô, một nụ cười rất đặc biệt mà Minh Thư không giải thích được.

Cô ngược mắt nhìn xung quanh, mọi người đang dìu nhau trên sàn nhảy, lác đác vài nhóm người vẫn ngồi ở bàn nhưng cô không biết ai. Tự nhiên cô thấy mình lẻ loi và xấu hổ kỳ lạ. Cô bặm môi, nén lòng chờ Thái Quang trở lại.

Thiên Bảo chợt đi về phía cô Anh đưa cô một ly nước :

- Mời cô.

Minh Thư đón lấy chiếc ly :

- Cảm ơn anh.

- Xin lỗi, tôi có thể ngồi ở đây được không ?

- Anh cứ tự nhiên.

Thiên Bảo nhẹ tay kéo ghế ngồi xuống đối diện với Minh Thư :

- Cô chờ Thái Quang ?

- Dạ, ơ ... nhưng sao anh biết.

Thiên Bảo không trả lời chỉ cười. Đang chán nản mà Minh Thư cũng nhận ra anh ta có nụ cười rất hay, một kiểu cười thật lạ. Mỗi anh ta chỉ hơi nhếch lên nhưng không vì vậy mà khuôn mặt có vẻ châm biếm hay mỉa mai, ngược lại nó tạo cho anh vẻ mặt đặc biệt, vừa cười mở vừa lạnh lùng. Lạy chúa, anh ta thuộc mẫu người sinh ra để quyến rũ con gái. Thảo nào nổi tiếng lắm bồ, khi anh ta muốn chinh phục ai rồi thì đổ họ cường lại được.

Minh Thư nhìn Thiên Bảo như đang phân tích đánh giá một nhân vật trên màn ảnh. Thấy cái nhìn của cô, Thiên Bảo khẽ nhướng mắt. Minh Thư cứ tưởng anh ta sẽ hỏi cô nhìn gì, nhưng anh ta chỉ nói một câu chẳng ăn nhập gì với câu chuyện này giờ :

- Nếu cô thích bản này, tôi xin thay mặt Thái Quang tiếp cô.

Minh Thư vội lắc đầu :

- Dạ không, thôi khỏi, cảm ơn anh.

Nói xong Minh Thư mới nhận ra mình hơi kỳ. Làm gì phải lắc đầu rồi rút và xua tay như xua ong thê ? Không lẽ nhảy với anh ta thì bị ăn thịt hay sao ? Anh ta tai tiếng thật đấy nhưng nhảy một bản thì cô cũng không vì vậy mà tai tiếng lây. Thật bất lịch sự.

Cô nói nhỏ xiu :

- Tôi xin lỗi.

- xin lỗi cái gì ?

- Đúng ra tôi không nên hoảng như vậy. Dễ làm người ta tự ái.

Thiên Bảo hớp một ngụm rượu, hỏi từ tốn :

- Vậy cô cũng biết tôi tự ái à ?

Anh ta cười thành tiếng :

- Đánh giá tôi như vậy là hơi cao đó.

Minh Thư ngồi im, miệng ngậm lại không biết nói gì. Cô còn đang ngắc ngứ thì Thiên Bảo đã đứng dậy, nghiêng đầu một cách lịch thiệp :

- xin chào.

- Dạ.

Anh ta đi được vài bước, rồi chợt quay lại đến đứng trước mặt Minh Thư. Cô chưa kịp hiểu thì anh ta lại cười nhả nhận :

- Còn một chuyện này. Nếu cô không nhìn tôi một cách ác ý có lẽ cô sẽ không thấy khó chịu khi ở gần tôi. Dư luận không phải là cái gì tuyệt đối đâu cô bạn thân mến.

Anh ta lại nghiêng người chào cô, chào một cách quá ư lịch sự. Minh Thư nhìn theo dáng đi vững chãi của anh ta Tự nhiên cô khẽ le lưỡi. Đúng là một người sắc sảo.

Cô giờ tay nhìn đồng hồ, hơn 10 giờ. Vậy mà Thái Quang vẫn không thấy

trở lại, không lẽ anh bỏ quên cô ở đây ? Sao kì cục vậy chứ ?

Cô ngồi cúi gằm mặt, chết dí một chỗ, xấu hổ đến phát khóc. Muốn bỏ về cũng không dám đứng lên, sợ người ta cười. Cô có cảm giác mọi người đều nhìn mình chế diễu. Giận Thái Quang vô cùng.

Cô giờ tay nhì đồng hồ, hơn 10 giờ. Vậy mà Thái Quang vẫn không thấy trở lại, không lẽ anh bỏ quên cô ở đây ? Sao kì cục vậy chứ ?

Cô ngồi cúi gằm mặt, chết dí một chỗ, xấu hổ đến phát khóc. Muốn bỏ về cũng không dám đứng lên, sợ người ta cười. Cô có cảm giác mọi người đều nhìn mình chế diễu. Giận Thái Quang vô cùng.

Trong phòng có lác đác vài cặp ra về, Minh Thư ngồi im do dự. Cô không còn tâm trí chờ Thái Quang nữa, nhưng về một mình thì sợ bị cười. Cuối cùng, cô ngồi im, cúi mặt nhìn xuống ly nước.

Có tiếng chân đi về phía cô, Minh Thư ngước lên tròn mắt nhìn Thiên Bảo đang đứng trước mắt. Anh nói nhã nhặn :

- Xin phép đưa cô về vậy, có lẽ Thái Quang bận đi đâu rồi.

Minh Thư nhìn quanh, cô nhận ra trong phòng đã vắng hoe, nhạc cũng tắt từ lúc nào đấy. Vậy là cô là người khách cuối cùng, thật là lố bịch. Cô nói như muốn khóc :

- Sao anh biết anh sẽ không trở lại ? Anh có biết anh đi đâu không ?

Thiên Bảo mỉm cười :

- Rất tiếc lúc đi nó không nói với tôi là đi đâu.

Anh ta hơi cúi xuống, nụ cười chế giễu kín đáo :

- Cô không nên ngại tôi, có thể yên tâm là trên đường đi cô sẽ được an toàn.

Minh Thư không ngờ đến độ không nhận ra vẻ khôi hài của anh ta. Cô nguây đầu chanh chua :

- Tôi đâu phải con nai.

- Ô, rất tốt.

Thiên Bảo khoát tay, nghiêng người làm cử chỉ mời mọc. “Sao mà lịch sự thừa mứa thế không biết”. Minh Thư nghĩ thầm, rồi đứng dậy đi nhanh ra cửa. Thiên Bảo cũng đứng định đi phía sau cô, dáng vẻ thanh thản như không hề nhận ra vẻ tránh né của cô.

Minh Thư chờ anh ta ở trước nhà hàng, một lát sau Thiên Bảo dắt xe ra.

Minh Thư nhìn chiếc mô tô công kênh của anh, cô rất dị ứng với mấy người phóng mô tô như bay trên đường. Nếu bây giờ chưa khuya lắm, có lẽ cô sẽ chẳng cần anh ta đưa về làm gì.

Thiên Bảo không bất lịch sự đến nỗi phóng với tốc độ khiến người ta phải ôm chầm lấy mình mà nhắm mắt, cũng không cho xe bò như rùa kéo dài thời gian để tranh thủ tán tỉnh. Anh ta làm đúng nhiệm vụ của người tài xế không nhiều chuyện đến nỗi Minh Thư hoang mang. Trong trí tưởng tượng của cô, anh ta là tên con trai sẵn sàng tán tỉnh bất cứ người con gái nào mới gặp lần

đầu. Nhất là trong những trường hợp như thế này.

Tự nhiên cô mỉm cười một mình. Không lẽ Thiên Bảo tệ đến mức giở trò với người yêu của bạn mình. Thế thì mang anh ta đi câu sấu cho rồi.

Xe dừng trước cổng nhà Minh Thư, cô bước xuống gật đầu chào :

- Cảm ơn anh.

- Chúc ngủ ngon - Thiên Bảo vẫy tay.

Thế rồi thật bất ngờ, anh ta rẽ mạnh ga chiếc xe lao như tên bắn, đến nỗi cô giật mình nhảy vào lề đưa tay lên chặn ngực. Cô tròn mắt nhìn chiếc xe phóng vút trong nháy mắt đã mất dạng ở cuối đường. Thật hết hồn.

Minh Thư đi lên phòng, ngồi thừ trên giường. Cô nghĩ về Thái Quang, cảm giác hoang mang nhiều hơn giận. Thái độ của anh lúc tối kỳ quái. Cô lơ mơ cảm thấy giữa anh và Tổ Trân là một mối quan hệ không bình thường, nhưng đó là cái gì vậy ?

Cả ngày hôm sau cô ở nhà chờ Thái Quang nhưng anh không đến. Minh Thư cảm thấy thất vọng kỳ lạ. Trước đây anh có bao giờ như vậy đâu ? Những chuyện thế này đáng lẽ anh phải đến giải thích với cô chứ. Cô cảm thấy mình bắt đầu nghi ngờ tất cả.

Mãi tới hôm sau Thái Quang mới đến, cả hai ngồi trong phòng cô Minh Thư ngồi im nhất định không chịu hỏi, Thái Quang ngồi cạnh cô cúi đầu như suy nghĩ chuyện gì đó. Không khí im lặng thật nặng nề.

Cuối cùng anh ngước lên :

- Hôm ấy em giận anh lắm phải không ?

Nhìn vẻ mặt im lìm của cô, anh thở dài :

- Anh xin lỗi.

Minh Thư quay lại :

- Anh đến đâu chỉ để nói câu đó thôi sao ? Nếu chỉ có vậy thì em không cần nghe đâu.

Thái Quang vô tình lặp lại :

- Em giận anh lắm phải không ?

- Nếu là em, anh có giận không ?

Thái Quang cúi đầu nói như âm thầm :

- Hôm ấy anh không thể làm khác được. Nếu anh trở vào Tổ Trân sẽ không để cho em yên. Anh không muốn làm trò cười cho mọi người.

- Anh nói cái gì ? - Minh Thư mở lớn mắt nhìn Thái Quang trân trời, cô nói như trong mơ :

- Anh nói lại đi, nhỏ đó mà có quyền với em à ?

Thái Quang nói nhỏ :

- Trên thực tế cô ta có quyền cấm anh quan hệ với em đó Thư ạ.

Minh Thư lạc giọng :

- Tại sao ?

Thái Quang quay mặt chỗ khác. Anh có vẻ khổ tâm, buồn rầu và bị dằn xé, một thái độ mà trước đây Minh Thư không hề thấy. Điều đó làm cô ngỡ ngàng, linh cảm một chuyện ghê gớm nào đó, gần như là tai họa giáng xuống đời mình, cô lắc lắc tay anh, nói như điên :

- Đừng im lặng nữa, em chịu không nổi. Em đã cảm thấy điều khác lạ đó từ hai ngày rồi. Đừng làm em căng thẳng nữa, em xin anh mà.

- Bình tĩnh đi Thư, thật ra anh mới là người đau khổ nhất. Anh không đủ can đảm làm em buồn, em chịu đựng nhiều bất hạnh rồi. Anh không muốn làm em mất mát . Nhưng anh không thể làm khác được. Không còn đường để chọn em biết không ?

- Chọn giữa em và cô ta ?

Thái Quang gật đầu một cách khó khăn, anh cố tránh nhìn cô . Minh Thư buông tay anh ra mặt nhợt nhạt :

- Tại sao đến giờ anh mới nói với em ?

- Vì Tổ Trân đã ra mặt can thiệp, anh không thể giấu em được nữa.

- Và anh đã chọn cô ta, em đoán vậy. Đó là người mà gia đình anh vừa ý, vì dù sao ba mẹ cô ta vẫn còn giàu, chứ không sụp đổ như ba mẹ em.

Thái Quang im lặng, Minh Thư nhạy cảm quá, anh còn nói gì được nữa. cô luôn rất nhạy cảm với những gì liên quan đến sự suy tàn của gia đình mình. Ngay cả trong tình yêu cũng vậy. Anh biết trong lòng cô luôn hoài nghi, lo sợ một ngày sẽ mất anh. Thế nên cô nhanh chóng cảm nhận được sự thay đổi ở anh. Điều đó làm anh thấy thương cô đến nhói lòng.

Minh Thư ngồi im, đan tay vào nhau. Thái Quang thấy những ngón tay cô run lên bần bật, khuôn mặt xanh mét. Không kiềm được, anh ôm chầm lấy cô :

- Đừng sợ Thư, anh sẽ không bỏ em đâu.

Minh Thư cười vô hồn :

- Em không tin, đến mức thế này rồi anh còn an ủi em làm gì. Bây giờ em hiểu ra rồi, tối hôm ấy anh bỏ mặc em để ở bên cạnh cô ta Có nghĩa là anh đã chọn lựa rồi.

- Anh chưa chọn, chưa quyết định gì cả.

- Em không tin. Dù sao thì cô ta vẫn hơn em. Em biết rất rõ thân phận mình và chấp nhận những cái xấu nhất. Em ...

Minh Thư bụm miệng thật chặt để khỏi khóc nức lên. Cô không đủ sức nói tiếp vì cổ nghẹn cứng. Cô im lặng khóc, mặc Thái Quang dỗ dành, năn nỉ, hứa hẹn. Cô tuyệt vọng quá nên không còn đủ sức nghe nữa.

Trước đây một năm, cô đã chịu đựng tai họa giáng xuống đời mình. Nó làm đảo lộn cuộc sống tinh thần của cô. Bây giờ nhận thêm điều bất hạnh nữa thì cũng không còn gì để mà mất. Cô đã quen chịu đựng rồi.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 3

- Cho xem chiếc đồng hồ này đi cô.

- Dạ, anh chờ cho một chút.

Vừa nói Minh Thư vừa cúi xuống lấy chiếc đồng hồ trong tủ kính đặt lên bàn. Cô ngước lên mỉm cười với khách. Mắt cô chợt mở lớn, nụ cười khép lại khi nhận ra vị khách là Thiên Bảo. Anh ta cũng có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô.

- Cô làm ở đây à?

- Vâng.

Cô gái đứng bên cạnh chợt kéo tay anh:

- Cái này đẹp hơn nè anh Bảo. Em chọn cái này.

- Đồng ý thôi.

Thiên Bảo nhún vai rồi nhìn Minh Thư:

- Phiền cô đổi chiếc kia giùm.

- Dạ.

Minh Thư cúi xuống tủ kiếng, môi mím lại để đừng cười. Đây chắc là cô bồ mới của Thiên Bảo. Cô bé lạ quá, hôm sinh nhật cô không gặp. Chắc Thiên Bảo mới làm quen nên mua quà tặng. Khiếp quá.

Minh Thư đặt chiếc đồng hồ trên tủ kính, cô quay đi cố giấu nụ cười. Thiên Bảo nhìn nhìn cô, tự nhiên anh cũng phì cười, rồi quay lại cô bé. Nhướn mắt:

- Em còn chọn cái nào khác nữa không?

Cô nhỏ vẫn còn dán mắt vào tủ, tìm kiếm. Thiên Bảo kiên nhẫn đứng đợi. Anh ta thọc tay vào túi quần, huýt sáo nho nhỏ trong miệng, điệu bộ cực kỳ thông thả và ga lăng. Anh ta bây giờ mới đúng tuýp người mà cô đã nghe đồn, có vẻ công tử, ăn chơi. Khác với buổi tối sinh nhật, lúc ấy anh ta lịch duyệt và trầm tĩnh hơn.

Cuối cùng thì cô nhỏ đồng đánh kia cũng chọn được một chiếc đồng hồ vừa ý, nó khá đắt tiền. Minh Thư bỏ vào hộp, trao cho cô bé. Thiên Bảo đặt tiền trên mặt kiếng rồi giơ tay chào cô. Anh khẽ nhướn mắt như thấy tình thế thật buồn cười. Minh Thư che miệng lại rồi mỉm cười và cũng gật đầu chào:

- Cảm ơn anh chị.

Từ “anh chị” của cô làm Thiên Bảo quay lại, một bên mày của anh lại nhướn lên đầy vẻ khôi hài. Anh trả lời cô bằng một cái búng tay, rồi lững thững bỏ đi.

Minh Thư cảm thấy tức cười, cô loay hoay chỉnh lại vị trí của mấy chiếc đồng hồ. Nghĩ về hai vị khách nợ, cô cảm thấy một nỗi buồn len vào lòng. Sinh nhật năm ngoái, Thái Quang cũng tặng cô một món quà như thế. Lúc đó cô chỉ vui vẻ đón nhận, một phong cách tiểu thư chứ không phải là một cô bán hàng như bây giờ.

Minh Thư đứng chống tay lên tủ kính, đầu dựa vào nắm tay. Cô vẽ nguyệt ngọc lên mặt kiếng, dáng điệu thật buồn thảm.

Chợt một bàn tay vịn nhẹ lên cô:

- Sao buồn vậy Thư?

Minh Thư ngước lên. Thái Quang đang đứng đối diện với cô, nhìn như dò xét. Minh Thư đứng thẳng người lên:

- Anh đi đâu vậy?

- Đi tìm em. Em về bây giờ chưa?

Minh Thư nhìn đồng hồ, lắc đầu:

- Chưa hết giờ. Nhưng anh đi đâu vậy?

- Qua rủ em ăn trưa.

- Em chưa đi bây giờ được.

- Anh đứng đây chờ vậy.

Minh Thư im lặng nhìn Thái Quang. Từ sau buổi tối đó cô không gặp anh.

Gần một tuần rồi. Cô nghĩ Thái Quang sẽ không đến tìm cô nữa. Thế mà bây giờ... Minh Thư mở lớn mắt:

- Anh tìm có chuyện gì không?

Thái Quang nhìn cô lạ lùng:

- Giữa hai đứa mà có chuyện mới tìm nhau được sao? Em nghĩ gì vậy?

- Vì em thấy mình không giống như lúc trước. Không thể như lúc trước.

Thái Quang cúi đầu thở dài. Anh đứng nhích qua bên góc chờ Minh Thư tiếp một người khách mới đến. Lát sau cả hai bước vào một quán gần đó. Thái Quang chống tay lên bàn, tự lự nhìn Minh Thư:

- Mới có mấy ngày mà em xuống sắc quá, ốm đi thấy rõ. Em suy nghĩ nhiều lắm hả Thư?

- Anh thấy vậy hả? Em xấu lắm phải không?

Thái Quang lắc đầu:

- Xấu đẹp không thành vấn đề. Anh chỉ muốn biết em nghĩ gì?

- Nhiều chuyện lắm. Em không nhớ hết.

- Nếu thấy không khỏe, em nghỉ bán đi Thư, đâu có bắt buộc phải như vậy.

Minh Thư không trả lời. Sau khi biết mối quan hệ giữa anh và Tố Trân rồi, cô càng làm việc để tự nuôi sống mình. Cô đâu được quyền thu mình lại để khóc lóc ngã quỵ, cái đó hoang phí lắm. Cảm giác ngã quỵ chỉ dành cho những cô tiểu thư mà thôi.

Giọng Thái Quang như chùng lại một vẻ âu yếm:

- Tối nay em có học không?
- Có.
- Nghỉ một buổi được không?
- Chỉ vậy anh?
- Anh muốn đi chơi với em?
- Đi chơi lần cuối để chia tay?
- Bỏ ý nghĩ ấy đi Thư.
- Vậy thì tại sao?
- Vì anh nhớ em.

Minh Thư lặng người đi. Thật kỳ lạ, cô bỗng thấy xúc động muốn khóc. Tủi thân và yêu đuối. Trên đời này còn có người thật sự yêu cô sao? Cô đâu còn lá lá ngọc cành vàng nữa.

Thái Quang nhìn cô:

- Em làm sao vậy?
- Đâu có gì, em bình thường.
- Lúc này em lạ quá. Luôn khép kín, lạnh lẽ. Ngay cả anh cũng không ngoại lệ, sao vậy Thư?
- Vì em phải tự tạo cho mình một bức màn che chắn, để ngay khi bị bỏ rơi em không ngã quy.

Thái Quang không nói gì nữa, cả hai im lặng cho đến lúc về. Đưa cô trở vào cửa hàng, anh bóp nhẹ tay cô:

- Dù sao tối nay anh vẫn đến đón em ở trường.

Minh Thư không trả lời. Đối với cô bây giờ chỉ còn sự thụ động. Nếu ngày trước cô vô tư giận hờn khi anh không đến thì bây giờ cô lẳng lặng đón nhận những cuộc hẹn. Có thì khuây khỏa nỗi nhớ, không có thì buồn lặng vào lòng. Cô luôn chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chia tay. Đó là sự can đảm cô không ngờ mình có được. Vậy mà điều đó xảy ra sớm hơn, ngoài sự tưởng tượng của cô.

Đó là buổi chiêu đãi mừng lễ tốt nghiệp của Thiên Bảo. Dĩ nhiên vẫn là tầng một của nhà hàng Bình Dương. Đây là lần thứ hai cô dự chiêu đãi do anh ta mời. Vẫn là những khuôn mặt cũ hôm sinh nhật, Thái Quang và Minh Thư không tham gia cuộc vui với bạn bè. Cả hai ngồi ở chiếc sô-pha trong góc phòng, khuất sau hàng cột. Thái Quang kéo cô ngả vào lòng anh, lạnh lẽ hôn cô Minh Thư cũng không nói chuyện. Cô níu chặt áo anh, mắt nhắm nghiền đón nhận. Cảm giác của tình yêu sắp đổ vỡ, làm cô quỳnh quáng, muốn yêu cho đến tận cùng. Hình như Thái Quang cũng có tâm trạng không bình thường. Anh ôm chặt Minh Thư, hôn một cách da diết. Không ai nhớ ngoài kia là thế giới ồn ào. Thái Quang nói thầm vào tai cô:

- Em biết không Thư, em là người duy nhất mà anh có thể yêu được, là mối tình đẹp nhất đời anh, làm cho anh rung động đến suốt đời. Nhưng anh yêu

tiền hơn em ạ.

Minh Thư nhắm mắt trên vai Thái Quang. Tại sao anh lại nói những lời như vậy? Trước đây anh có bao giờ nói đâu. Thôi, cứ xem như một lời từ giả vậy.

Thái Quang chợt đứng dậy, kéo cô ra ngoài pist:

- Anh muốn nhảy với em, nhảy đến suốt đêm. Đi em.

Minh Thư ngoan ngoãn đi theo Thái Quang. Cô gục đầu trên vai anh, khép mắt bước theo điệu nhạc slow êm ái du dương, điệu slow trữ tình nghe sao mà da diết, lãng mạn.

Thái Quang ôm cô sát vào người anh và cúi xuống tìm môi cô Họ đối mặt nhau, nhìn mãi vào mắt nhau, quên hết thực tại xung quanh.

Chợt Thái Quang buông cô ra. Minh Thư lao đao đứng yên như chưa muốn rời khỏi vòng tay anh. Cô ngược lên nhìn Thái Quang, không hiểu. Anh đứng như chôn chân một chỗ, mắt tối sầm nhìn về phía cửa. Minh Thư quay lại, cô chợt lùi một bước tránh xa Thái Quang và vụt hiểu.

Tổ Trân đang len lỏi giữa các cặp nhảy đi về phía họ. Cô mặc bộ vest sẫm màu, tóc vôn cao lên, trên vai khoác chiếc xắc tay, dáng điệu quý phái, kiêu kỳ. Hình như cô cố tình ăn mặc đứng đắn kiểu mệnh phụ, tạo cảm giác uy hiếp người đối diện.

Cô lững thững đến trước mặt Thái Quang, khoanh tay trước ngực và cúi đầu chào thật sâu. Thái Quang mím môi nhìn cô:

- Em đi đâu vậy?

Tổ Trân hơi nghiêng đầu, nói với vẻ trịnh trọng:

- Em rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao trong những buổi giao thiệp thế này, anh không đi với vợ sắp cưới mà lại cứ cặp kè với người yêu cũ. Anh không thấy vậy là chướng sao?

Vợ sắp cưới? Minh Thư cắn chặt răng nhìn, Thái Quang đã đến mức như vậy rồi sao?

Giọng cô lạc đi:

- Vậy mà anh giấu em. Anh lừa dối em một cách bình thản vậy sao?

Cô ngược lên nhìn xung quanh. Không phải một vài cặp mà là cả phòng đều đứng lại, mọi cặp mắt đổ dồn về phía ba người. Cô đứng chết lặng một chỗ, xấu hổ đến mức không biết phải làm gì. Tổ Trân nói với giọng quyền hành:

- Anh đưa em về đi, em không thích những nơi ồn ào thế này.

Thái Quang cau mặt:

- Cô đến được thì hãy tự về lấy. Trước khi thật sự đám cưới, chúng ta chưa là gì của nhau đâu.

- Thật vậy sao? – Tổ Trân cười lạnh lùng – Ba anh dặn rằng nếu ngay bây giờ anh không về, thì tôi phải gọi ông ấy đến nói chuyện với cô tiểu thư này, anh thấy sao?

Thái Quang nhìn cô nẩy lửa:

- Cô theo rình rập tôi như vậy sao? Thật thủ đoạn.

Ngay lúc đó, Thiên Bảo đến đứng cạnh họ. Anh nhìn Tổ Trân một cái, rồi quay qua Thái Quang, nói nhỏ:

- Cứ về đi. Tôi sẽ an ủi Minh Thư giùm, ông yên tâm đi.

Thấy Thái Quang còn lo ngại, anh nói thêm:

- Lần trước tôi cũng đưa cô về rồi, không sao đâu.

Thái Quang nhìn Minh Thư:

- Đừng buồn anh, lát nữa Thiên Bảo sẽ đưa em về.

Anh bước đến định nói nhỏ vào tai cô nhưng Minh Thư đã lùi lại. Nước mắt ràn rụa trên mặt, cô bỏ chạy ra ngoài. Thái Quang định đuổi theo nhưng

Thiên Bảo đã vịn vai anh:

- Ông đưa Tổ Trân về đi, đừng để xảy ra chuyện phiền phức, hiểu không?

Đừng lo cho Minh Thư, để đó tôi.

Thái Quang lắc đầu ngao ngán:

- Làm phiền ông nghe. Nói với Minh Thư tôi sẽ đến tìm cô sau.

Thiên Bảo gật đầu, rồi hấp tấp ra ngoài tìm Minh Thư. Anh nghe tiếng chân cô chạy trên lầu hai. Anh hoảng hốt chạy nhanh theo cô và bắt kịp cô ở sân thượng:

- Cô đi đâu vậy Minh Thư. Nếu vì một chuyện như vậy mà cô muốn chết thì vô lý lắm đấy.

Minh Thư quay lại, quệt nước mắt. Giọng cô bình tĩnh lạ lùng:

- Tôi không dại dột như vậy đâu. Nếu muốn chết thì mẹ con tôi đã làm điều đó cách đây một năm rồi. Tôi có can đảm sống thì cũng có can đảm chịu đựng nghịch cảnh. Anh nhắc lại với anh Quang điều ấy giùm. Tôi không có ý định trừng phạt lương tâm anh đâu.

Thiên Bảo im lặng nghe và nhìn cô chăm chú:

- Cô sâu sắc hơn tôi nghĩ đó Minh Thư ạ. Thật là hiếm có.

Minh Thư vuốt lại mái tóc rối tung, cô nhìn về phía cầu thang:

- Cứ mặc tôi đi anh Bảo. Cám ơn anh đã lên đây. Tôi nghĩ anh phải ở dưới tiếp bạn, đừng bận tâm về tôi.

Giọng Thiên Bảo đầy tình cảm:

- Bỏ cô một mình trong tâm trạng thế này tôi thật sự không yên tâm. Đúng hơn là không nỡ. Hay là để tôi đưa cô về.

Minh Thư ngồi xuống bậc xi măng, đưa tay xoa trán:

- Tôi muốn ở đây một chút, anh cứ xuống dưới đi, lát nữa tôi tự về.

Thiên Bảo không trả lời, anh ngồi xuống cạnh cô, tay lần trong áo tìm gói thuốc:

- Nếu thấy dễ chịu cô cứ ở lại đây.

Thấy Minh Thư không trả lời, anh rút một hơi thuốc, thả từng ngụm khói và

cũng im lặng. Lát sau anh lên tiếng, giọng thật trầm:

- Minh Thư học năm thứ mấy rồi?
- Năm thứ hai.
- Vậy là còn hai năm rưỡi nữa.
- Hình như vậy.
- Sao lại hình như Ngành học của mình mà cô cũng không nắm được sao?

Minh Thư ngược nhìn lên trời:

- Cứ đến lớp học. Bao giờ hết chương trình thì sẽ ra trường. Thắc mắc thời gian làm gì. Phụ nữ biết nhiều quá thì sẽ chóng già. Mà tôi thì rất sợ làm bà già đấy.

Thiên Bảo bật cười và quay lại nhìn cô lạ lùng. Anh cứ nghĩ tối nay sẽ là người an ủi cô, dù là những câu vớ vẩn. Vậy mà, Minh Thư không hề khóc lóc than thân, thậm chí có thể nói đùa. Đúng là mẫu người đặc biệt.

Minh Thư chợt đứng dậy, tựa lan can nhìn xuống đường. Thiên Bảo vội đứng lên theo cô:

- Đừng nhìn xuống, coi chừng chóng mặt.

Minh Thư quay lại, mỉm cười:

- Đúng là hơi chóng mặt, tôi rất sợ.

Cô lại ngồi xuống bực xi măng. Thiên Bảo vẫn đứng yên, tì tay trên lan can, im lặng một lát, anh lại lên tiếng:

- Tôi rất thắc mắc, tại sao cô không khóc? Ở trường hợp cô, bất cứ cô gái nào cũng làm như vậy.

Minh Thư chống cằm nhìn anh, giọng nửa thật nửa đùa:

- Đến mừng một người tốt nghiệp mà khóc thì cũng chẳng khác nào đi đám ma mà cười, nó vô duyên lắm.

Cô chợt nghiêm mặt:

- Với lại tôi không thích nhận sự thương hại của người lạ, đó là tình cảm vay mượn. Nó không có thật đâu.

Thiên Bảo nhướn mắt, rồi gật gù:

- Cô nói chuyện sắc sảo lắm.

Minh Thư nói lảng chuyện:

- Hình như anh tốt nghiệp thủ khoa phải không?
- Lạ lắm hả?

“Lạ chứ còn gì nữa. Tôi nghĩ anh phải lo săn lùng người đẹp, còn thời giờ đâu mà học.” Minh Thư nghĩ thầm, môi mím lại để không cười. Thiên Bảo hình như đoán được ý nghĩ của cô, anh nói nửa đùa nửa thật:

- Tôi cũng không hiểu tại sao mình lại học giỏi như vậy nữa.

Minh Thư kê nhẹ:

- Vừa học giỏi lại vừa “khiêm tốn” nữa chứ.

Thiên Bảo cũng không vừa, anh nói như thơ ngây:

- Tôi có tính khiêm tốn từ lúc nhỏ lận.

Minh Thư làm thỉnh, mồm mép như vậy thảo nào con gái không xiêu lòng.

Lần đầu tiên cô gặp một người đa dạng như vậy, chịu thua cho xong.

Cô lục chiếc kẹp trong xách tay, kẹp lại tóc rồi đứng dậy:

- Tôi đi về. Cảm ơn anh đã ở lại đây với tôi.

Thiên Bảo khoát tay:

- Đợi tôi đưa cô về rồi cảm ơn luôn.

Minh Thư suy nghĩ một lát, rồi ngược lên:

- Không hiểu tại sao tôi cứ làm phiền anh, hai lần rồi.

Thiên Bảo khẽ nhún vai:

- Tôi không cho vậy là phiền.

“Đúng rồi, phục vụ con gái làm sao anh thấy phiền được”, Minh Thư nghĩ thầm, tự nhiên cô bật cười, rồi nhớ ra cười như vậy chẳng khác nào chế nhạo Thiên Bảo, cô vội mím môi lại, làm ra vẻ nghiêm trang. Nhưng Thiên Bảo thì cũng quá nhạy cảm, anh nói tỉnh bơ:

- Dù cô có nghĩ thế nào đi nữa, tôi cũng không vì vậy mà phật lòng đâu.

Anh hơi nghiêng người, làm cử chỉ mời mọc :

- Cô xuống trước đi.

- Cảm ơn.

Minh Thư nhìn anh ta một cái, rồi đi xuống cầu thang. Cô nghe tiếng giày anh ta nện thong thả trên từng nấc thang. Anh ta vừa đi vừa huýt sáo nhỏ, cử chỉ của những người vô tư nhất trên đời.

Tự nhiên Minh Thư quay lại nhìn anh ta. Cô tự nghĩ trên đời này anh có có điều gì để buồn. Nếu con người sinh ra phải gánh chịu một điều bất hạnh nào đó, thì điều bất hạnh của anh ta chắc chỉ là chưa gom được cọn gái trên thế giới này về làm tì thiếp mà thôi.

Đến giữa cầu thang, Minh Thư chợt đứng lại suy nghĩ. Thiên Bảo cũng dừng lại cách cô mấy bậc thang. Anh nhướng mắt nhìn cô như hỏi. Minh Thư ngược lên :

- tôi nghĩ lại rồi. Nếu vì đưa tôi về nhà mà anh bỏ bạn bè thì kỳ lắm. Tự anh mời người ta đến chứ có phải họ ép anh đâu. Còn nếuu tôi bỏ về một mình thì anh không nỡ, đúng không ?

Thiên Bảo không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn cô dò hỏi, Minh Thư liếm môi :

- Cho nên tôi sẽ ở trên này, bao giờ bạn anh về thì tôi sẽ về cùng, như vậy anh không khó xử.

Thiên Bảo hiểu cô còn xấu hổ nên không muốn xuống dưới. Anh tế nhị :

- Nếu cô thích không khí thoáng mát ở đây hơn thì tôi không ép. Chúc vui về.

Lát sau anh mang lên cho cô đĩa bánh là ly cam. Minh Thư tròn mắt ngạc nhiên :

- Sao anh lại mang cái này cho tôi ?
- Tôi nghĩ mấy cô gái thường thích bánh ngọt.

Minh Thư đỡ lấy chiếc ly và đĩa bánh :

- Cảm ơn anh.

Cô nhìn theo thiên Bảo cho đến lúc bóng anh khuất ở cuối hành lang. Lần đầu tiên cô thấy một tên con trai quá chu đáo như vậy. Không phải là người yêu, cũng không có ý định tán tỉnh, mà còn ga lăng như thế, nếu là người yêu thì anh sẽ ân cần đến đâu.

Khi Thiên Bảo đưa cô về nhà thì đã gần 11 giờ, anh nói như xin lỗi :

- Lần nào cũng làm cô về khuya, tôi thật kỳ cục.
- Tại tôi mà, nếu anh ngại thì tôi cũng thấy kỳ lắm. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.
- Không có chi.

Thiên Bảo không phóng đi như lần trước, mà vẫn ngồi yên trên xe :

- Nếu không ngủ được, cô có thể uống một viên thuốc an thần nhẹ, giấc ngủ sẽ giúp người ta tránh được nỗi buồn. Nhất là khi trong đêm, nỗi buồn đó càng dày vò mình hơn.

Anh ta giơ tay lên như chào :

- Chúc ngủ ngon.

Minh Thư chưa kịp trả lời thì chiếc xe đã vọt lên, phút chốc đã mất dạng.

Minh Thư còn đứng yên bên đường, ngạc nhiên về lời nói của anh ta. Thật, một con người tinh tế như vậy mà đạo đức lại quá kém. Tiếc giùm cho anh ta quá !

Minh Thư đi vào nhà, cô lên phòng bà Mỹ Hương, bà đã ngủ từ lâu. Minh Thư đứng yên nhìn mê ngủ, lòng dâng lên cảm giác xót xa. Cô thất thủ đi ra sân ngồi lặng lẽ bên thềm. Cô nghĩ về nỗi bất hạnh của hai mẹ con, về tình cảm bị đổ vỡ của mình và khóc thầm một mình.

Ánh đèn ngoài đường hắt vào khoảng sân mờ tối. Chiếc bóng lẻ loi của cô in mờ mờ trên tường tạo thành một vẻ đơn độc sâu thẳm. Chỉ có nước mắt mới xoa dịu được nỗi buồn của mình.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 4

Bà Mỹ Hương thức trắng đêm bên giường Minh Thư. Đây là ngày thứ hai cô mê sảng liên tục. Trong cơn mê, cô khóc và chỉ nhắc đến Thái Quang. Chưa khi nào, Minh Thư bệnh nặng như vậy. Nếu không có những cơn mê sảng thì bà sẽ không hiểu được Minh Thư đã đau khổ đến đâu. Từ lúc nhận thiệp cưới của Tổ Trân, cô buồn một cách lặng lẽ, không có một giọt nước mắt trước mặt bà. Cho nên sự sụp đổ của cô làm bà bàng hoàng. Làm sao không bàng hoàng khi Minh Thư chịu đựng nghịch cảnh một cách bình lặng như vậy.

Từ lúc gia đình sa sút, cô thay đổi hoàn toàn. Không còn là cô bé vô tư nhí nhảnh hay hét toáng lên khi bị trái ý, hay khóc rỉ rả cả giờ cả giờ nếu giận Thái Quang. Ngày trước, cô khóc âm ỉ khi buồn còn bây giờ thì âm thầm khi đau khổ. Con gái bà đổi khác như vậy, bà đau lòng biết nói sao cho hết. Có tiếng cửa bị đẩy nhẹ, bà quay ra nhìn Thái Quang đứng tần ngần như ngại khi gặp bà, trên tay anh là một bó hoa. Tình cảnh thế này mà cậu ta còn tinh thần để tặng hoa. Thật lạ quan quá.

Thái Quang hơi lúng túng :

- Con có thể vào không thưa bác ?

Bà Mỹ Hương thở dài :

- Con vô đi.

Cử chỉ của bà làm anh đỡ bối rối. Anh đặt hoa trên tủ, rồi ngồi xuống ghế bên cạnh Minh Thư, im lặng nhìn cô ngủ.

Thấy cái nhìn buồn rầu của anh, bà nói dịu dàng :

- Sao con biết nó nằm ở đây ?

Thái Quang vẫn không ngẩng lên :

- Bạn con cho hay.

- Con đến thăm nó lần này thôi. Mai mốt, đừng nên làm vậy, không hay.

Thái Quang vẫn không trả lời, anh nắm tay Minh Thư đưa lên mắt, dáng điệu không còn sinh lực vì buồn khổ. Lúc trưa bạn anh gọi điện đến công ty cho hay Minh Thư đang nằm bệnh viện, anh nghĩ ngay đến tâm trạng đau khổ của cô. Tim anh như nát ra khi nghe kể về những cơn mê sảng của Minh Thư. Không ngờ cô khổ nhiều hơn những biểu hiện bên ngoài, giống như một bông hoa cứ ngày một phai tàn vì bị dày vò. Anh biết làm gì để đền bù sự mất mát cho cô bây giờ. Có đau khổ thì cô cũng đâu hạnh phúc hơn.

Bà Mỹ Hương chợt lên tiếng, giọng hòa nhã nhưng không giấu được sự

trách móc :

- đã biết tính Minh Thư, đáng lẽ cháu đừng nên gửi thiệp cưới cho nó. Đối với nó thì đó là sự cắt đứt khá thẳng tay. Nó cứ nghĩ cháu muốn mượn thiệp để bảo nó đừng làm phiền cháu. Có thể lúc gửi cháu không nghĩ vậy nhưng cháu biết tính Minh Thư, nó hay suy diễn lắm.

Thái Quang ngạc nhiên, ngẩng đầu lên :

- Gửi thiệp cưới ?

Anh nhíu mày suy nghĩ. Thật ra anh đã giao việc này cho cô thư ký, có điều trong danh sách khách mời không có Minh Thư. Làm sao cô ta dám tự ý làm việc đó ?

Thái Quang nghĩ ngay đến tổ Trân, môi anh mím lại vì giận. Anh lắc đầu :

- Có lẽ là do ai đó vô ý gửi, con xin lỗi. Không bao giờ con làm điều đó đâu. Minh Thư đã nói với con cô luôn sợ sự thật, con làm sao có thể để cô ấy nhìn thấy.

Anh im bật, buồn khổ đến mức không thể nói bằng lời. Anh đã làm hại Minh Thư ra nông nổi thế này, đã đẩy người yêu nhất đời vào tình cảnh tuyệt vọng. Đó là nỗi ray rứt luôn đeo đẳng dày vò. Làm sao anh có thể hạnh phúc với hôn nhân của mình.

Chiều xuống khá lâu, thấy Thái Quang vẫn ngồi gục đầu bên giường, bà Mỹ Hương bước đến gần anh :

- Con ở đây lâu quá rồi, về đi Quang.

Thái Quang lắc đầu :

- Con sẽ ở đây thường với Minh Thư, khi nào cô khỏe thì con sẽ không đến nữa.

Bà lắc đầu, không đồng tình :

- Con không nên như vậy, giờ khác trước rồi. Bác không cho phép con làm vậy đâu.

Thấy Thái Quang ngồi yên, bà dịu dàng nhưng cương quyết :

- Bây giờ con còn trách nhiệm với vợ, lo cho Minh Thư thế này hoàn toàn không đúng đâu. Con mất hạnh phúc mà Minh Thư nó cũng vương vẩn. Bộ con muốn tạo thêm bi kịch mới nữa sao ?

Thái Quang đuối lý định đứng dậy về. Nhưng nhìn thấy Minh Thư, anh không sao rời khỏi cô nổi. Anh nói nhỏ :

- Bác cho con ở đây chút nữa, tối con sẽ về và con hứa sẽ không quấy rầy Minh Thư nữa đâu.

Bà Mỹ Hương chỉ biết lắc đầu thở dài, rồi đi ra ngoài.

Thái Quang ngồi xuống cạnh giường, mắt vẫn không rời khuôn mặt Minh Thư. Khá lâu sau cô thức dậy, chập chờn nửa mê nửa tỉnh. Nhận ra Thái Quang, mắt cô mở lớn, kinh ngạc và đờ đẫn. Anh vội nghiêng người gần cô :

- Em tỉnh hẳn chưa Thư, nhận ra anh không ?

Minh Thư hơi nhắm mắt nằm yên. Thái Quang tưởng cô còn mê, anh lại ngồi thẳng lên im lặng. Nhưng Minh Thư lại nhìn lên, giọng cô rất yếu nhưng tỉnh táo :

- Anh đi đâu vậy ?

Thái Quang nói nhanh :

- anh biết em nằm bệnh viện và vô đây với em.

- Em không muốn, anh về đi.

Giọng anh buồn buồn :

- Sao vậy Thư ?

Minh Thư nằm nghiêng người quay vào tường, cô chỉ hơi ngoảnh đầu lại như không muốn nói chuyện nhiều :

- Mấy hôm nay em biết có lúc em bị mê sảng, nhưng bây giờ đầu óc em rất tỉnh táo. Em nhớ rất rõ tình trạng hai đứa. Không còn mối quan hệ nào hết. Anh về hay hơn.

Nói xong cô quay vào tường. Thái Quang chồm người xuống gần vai cô, anh nói như năn nỉ :

- Anh biết em sợ phải gặp anh. Nhưng nhìn em thế này, anh không lòng nào mà rời ra cho được. Nếu em cảm thấy tỉnh táo thì quay ra đây nói chuyện với anh đi chứ.

Minh Thư vẫn nằm yên :

- Em bệnh hoạn thật, nhưng không yếu mềm cần sự an ủi đâu. Và nếu anh muốn xin lỗi thì em càng không muốn nghe. Anh về đi.

Thái Quang gục mặt xuống vai cô :

- Anh biết bây giờ có nói gì cũng là thừa. Nếu là thương em thì càng lỗ bịch. Anh chỉ mong là ...

Thái Quang im bật, lần đầu tiên anh bật khóc, nghẹn ngào và yếu đuối. Anh ngẩng đầu lên, quay mặt chỗ khác. Minh Thư nằm im, lặng người vì kinh ngạc. Thái Quang mà cũng khóc sao ?

Cô nằm ngửa người, nhìn anh chăm chăm :

- Em đã cứng rắn được thì anh không nên yếu đuối Quang ạ.

Thái Quang cố trấn tĩnh :

- Anh muốn nói là, đừng nghĩ đến anh nữa, cố sống vui vẻ lên, và tìm tình cảm khác. Như vậy anh sẽ đỡ đau khổ, đỡ bị cắn rứt.

- Rồi em cũng sẽ làm được điều đó. Em đâu phải là cỏ mà bị người ta đạp xuống thì không ngẩng lên nổi.

Thái Quang suy nghĩ thật lâu, rồi nói một cách rần rỏ như buộc cô phải nghe theo :

- Em đừng đi làm nữa Thư, đừng để mất sức như vậy. Và hãy nhận sự lo lắng của anh. Em tự ái với anh, anh khổ tâm lắm. Sau này em ra trường, anh sẽ tìm chỗ làm thật tốt cho em, em không phải sợ thiếu hụt nữa.

Minh Thư nhếch môi, gần như là nụ cười :

- Cám ơn anh.

Thái Quang nhìn cô chăm chú :

- Anh phải hiểu lời cám ơn đó theo nghĩa nào ?

Minh Thư mím miệng, nói như kiêu hãnh :

- Em không thích dựa vào người đã bỏ rơi mình. Anh nghĩ em kém tự trọng vậy sao ? Em ...

Minh Thư im bật, nhận ra mình đang muốn cay đắng, trách móc. Cô thở dài nhắm mắt lại, cố trấn áp mình. Than thở, oán trách có ích gì, chỉ càng làm mình thấp đi mà thôi. Cô đã một mực im lặng khi biết anh cưới vợ, thì bây giờ không lý gì lại để mình yếu đuối.

Thái Quang nói nhỏ :

- Em cứ nói tiếp đi, nói ra rồi em sẽ thấy nhẹ hơn.

Minh Thư mở mắt nhìn lên :

- Em không muốn nói cái gì hết, chỉ muốn bảo anh về. Chúc hạnh phúc.

Thái Quang vẫn ngồi yên :

- Đó là cái anh bao giờ tìm được.

Minh Thư không trả lời, cô quay mặt vào tường như ngủ. Thái Quang hiểu lần này cô không muốn nói chuyện thật sự. Anh đành đứng lên, tàn nhẫn nhìn cô.

Thật lâu vẫn không thấy Minh Thư quay lại, anh lặng lẽ đặt một phong thư dưới gối cô. Trong đó là một xấp tiền dày. Điều an ủi anh đôi chút là với số tiền đó, Minh Thư có thể học đến lúc ra trường mà không phải làm gì cả.

Thái Quang vịn nhẹ vai cô :

- Anh về, chúc em mau lành bệnh.

Minh Thư vẫn không trả lời. Cô nằm im nghe tiếng bước chân anh xa dần.

Nước mắt chảy lặng lẽ.

Những gì Thái Quang nói làm cô hiểu anh vẫn còn yêu cô, yêu sâu sắc hơn cô tưởng. Điều đó làm cô thấy tủi thân. Tại sao Thái Quang dứt bỏ tình yêu mãnh liệt như vậy ? có cái gì đó mạnh mẽ thuộc về lý trí đã khống chế anh. Đó là cái gì cô không biết. Chưa bao giờ cô yêu cầu anh giải thích, chỉ mặc nhiên chấp nhận hoàn cảnh. Bởi vì khi nghèo rồi, cô mới thấy sự khắp khển giữa anh và cô thật khó san bằng. Cô lý giải Thái Quang phải có vợ thật tương xứng với anh. Bao nhiêu đó cũng đủ để cô chấp nhận hoàn cảnh rồi. Đèn trong phòng đã bật sáng mà cô vẫn không hay. Cô nằm úp mặt trong gối, cắn chặt răng cố nén tiếng thổn thức.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 5

Thiên Bảo bước vào quán café mờ tối, đưa mắt tìm kiếm. Anh nhìn thấy Tổ Trân ngồi ở bàn khuất sau chậu kiểng lớn, cô hơi đứng dậy và ra hiệu gọi anh. Thiên Bảo đi nhanh về phía cô Anh kéo ghế ngồi đối diện, nhìn cô chăm chú :

- Em có chuyện gì vậy ?

Tổ Trân lắc đầu :

- Không có gì, em chỉ muốn uống café với anh.

Thiên Bảo vẫn nhìn cô :

- Nói cho anh biết, có chuyện gì rồi nếu không em đã không gọi cho anh thế này.

Tổ Trân dựa ngửa ra ghế, lim dim mắt nhìn anh :

- Như vậy lạ lắm sao ? Con gái có chồng mà vẫn hẹn với bồ cũ, chương mắt quá phải không ?

- Có lẽ vậy.

- Ôi ! Người yêu của tôi mà cũng thấy vậy nữa sao ? Anh trở nên đạo đức hời nào vậy ? Vậy anh thấy em không giống mấy cô bồ của anh à ?

Thiên Bảo lắc đầu :

- Đừng nói đến đời tư của anh, nói về em đi. Em với Thái Quang sống ra sao ?

- Dĩ nhiên là hạnh phúc.

Thiên Bảo nghiêm nghị nhìn cô :

- Em nghĩ anh tin sao ? Nếu hạnh phúc thì em đã không hẹn gặp anh, và ...

- Và sao ?

Anh khẽ nhún vai :

- Anh là người chứng kiến tình yêu của hai người đó. Anh không tin Thái Quang đóng đặt vai người chồng.

Tổ Trân mím môi :

- Anh hã hê lắm phải không ?

- Em nghĩ anh ti tiện vậy sao ?

Tổ Trân im lặng dù Thiên Bảo có hã hê hay không, cô cũng bất cần. Miễn là anh chịu đến đây với cô, miễn là anh ở bên cô để lấp đầy buổi tối thứ 7 đầy trống vắng này.

Cô quả đã có người chồng tốt bụng như mẹ cô từng nói. Tốt bụng nỗi đi làm về là rúc vào phòng đọc sách ở miết trong đó, để vợ tự do đi chơi mà không

quan tâm là đi đâu. Mà không chừng giờ này anh ta đến thăm người yêu cũ cũng nên. Tự nhiên Tổ Trân cười khan.

- Nếu tối thứ 7 nào em cũng gọi cho anh đến đây, anh có đến với em không ?

Thiên Bảo nói thận trọng :

- Em chưa nói cho anh biết, em với Thái Quang có chuyện gì ?

- Chuyện thì không là chuyện, nhưng em không chịu nổi thái độ của anh ta. Đi làm về là cứ xem tivi, đọc sách báo. Mấy thứ đó quyến rũ lắm sao ?

Thiên Bảo hài hước :

- Thế em thích có chồng đi về là bay đến vũ trường hoặc hẹn hò với bồ giống kiểu sống như anh vậy hả ?

Tổ Trân lườm anh :

- Chẳng lúc nào anh chịu nghiêm chỉnh cả.

- Không, anh đang nói rất nghiêm chỉnh đó. Ngày trước em sợ có chồng lăng nhăng, bây giờ được ông chồng chuẩn mực, em nên biết bằng lòng Trân ạ.

- Em chẳng bằng lòng cái chuẩn mực như vậy nổi rồi.

Cô ngược mắt lên trần nhà :

- Số em thật là bạc, chẳng được ai yêu thật lòng. Người yêu cũ thì lập tức quay lưng khi mình tuyên bố chia tay (khóc lóc van xin cô, rồi cả đời không yêu ai ngoài cô nữa chắc ?) gặp ông chồng thì luôn tơ tưởng tới cô bồ riêng. Chán thật !

Thiên Bảo hỏi như lơ đãng :

- Có cần cũng không được, trái tim anh bây giờ chắc chật cứng người rồi, còn chỗ nào cho em nữa.

Thiên Bảo vẫn tiếp tục giọng lơ đãng :

- Em có cần biết sự thật không ?

- Sự thật gì ?

Anh nghiêm trang nhìn vào mắt cô :

- Bất cứ lúc nào em quay lại, anh cũng vẫn chờ em.

Tổ Trân chợt cười khan :

- Anh đang quyến rũ em đó hả ? Em có chồng rồi đấy nhé.

- Anh không xúi giục em bỏ chồng, nhưng nếu đến lúc nào đó em mệt mỏi vì cuộc hôn nhân sai lầm của mình, thì hãy quay lại với anh.

- Anh đồng ý được một phụ nữ đã qua một đời chồng à ?

Thiên Bảo nói giản dị :

- Anh yêu em, và không màng tới mọi định kiến.

Tổ Trân thở dài :

- đến giờ mà anh còn chung thủy với tình cảm đó sao ? Lạ thật, nhưng quên đi anh Bảo. Tình yêu đầu đẹp thật đó nhưng không bền đâu. Em đã quên nó rồi. Với em bây giờ, chồng quan trọng hơn người yêu.

Cô mím môi, hần học :

- Tại sao Thái Quang không thấy điều đó chứ ? Thật là khổ nạn. Anh ta sống với em mà cứ lơ mơ như người lạ. Em chịu hết nổi rồi.

Thiên Bảo nhìn cô chăm chú :

- Đám cưới mới có mấy tháng mà đã không chịu nổi nhau rồi à ? anh cứ nghĩ em hạnh phúc lắm.

- Nếu hạnh phúc thì giờ này em đâu phải ngồi một mình ở đây chờ anh. Em cũng không biết sao mình lại làm vậy nữa.

Thiên Bảo gật đầu như hiểu :

- Nhưng dù sao em cũng không nên vội, cứ kiên nhẫn yêu chồng. Anh nghĩ Thái Quang không phải là đá đâu.

- Cám ơn lời khuyên của anh.

Tổ Trân tư lự :

- Đã có lúc em tự hỏi, em đúng hay sai khi chỉ biết nghe lời mẹ. Nếu ngày trước em có lập trường thì bây giờ... anh có phải là người chồng lý tưởng không nhỉ ?

Thiên Bảo mím môi :

- Em còn hoang tưởng đều đó làm gì ?

Tổ Trân hơi nghiêng người tới, nhìn anh riết róng :

- Thực tế cuộc sống của anh bây giờ đã chứng minh lời mẹ em nói là đúng.

Tại sao anh lảng nhãng mãi vậy ? Anh đem con gái ra làm trò đùa à ? Trong số họ anh đã thật sự yêu ai chưa ?

Thiên Bảo hơi nheo mắt khôì hài :

- Em có ghen không đấy ?

- Em lấy quyền gì mà ghen chứ ? Anh lúc nào cũng đùa.

Cô nghiêm trang :

- Em có thể khuyên anh một điều không ?

- Cứ tự nhiên.

- Dù sao bây giờ anh cũng đã là giám đốc rồi, đã có địa vị xã hội, anh nên sống nghiêm chỉnh lại Bảo à.

Thiên Bảo ngồi thẳng lên, sửa lại cổ áo. Anh nói với nụ cười đặc biệt :

- Anh lúc nào cũng rất nghiêm chỉnh với cuộc sống cả.

Tổ Trân lờm anh :

- không nói chuyện với anh nữa.

Cô nhìn đồng hồ :

- Em về đây.

- Có cần anh đưa không ?

- Em có chồng rồi.

Thiên Bảo ngồi yên nhìn cô đứng lên, nụ cười trên môi vẫn vương một vẻ chế giễu, như thấy tình thế của mình thật ngớ ngẩn.

- Chúc em vui vẻ.

- Tạm biệt.

Cô uyển chuyển ra cửa, anh ngồi yên nhìn theo cô, khẽ lắc đầu một mình. Anh chợt thấy thèm thuốc kỳ lạ, như đó là cách để giải khuây một nỗi buồn bất tận.

Thiên Bảo chợt nghiêng đầu lắng nghe, hình như ở đâu đó vẳng lại một bản nhạc rất quen thuộc. Không phải băng nhạc trong quán, mà là của nhà kế bên. Anh chợt nhìn qua sân bên kia, hình như bài hát vọng ra từ đó. Thiên Bảo ngồi lặng lẽ nhớ lại một thời anh và Tổ Trân yêu nhau, nhớ lại những rung động của môi tình đầu. Những cảm xúc mà sau đó anh không tìm thấy nữa.

Tổ Trân không thể hiểu tình yêu anh dành cho cô mênh mông đến độ nào. Nhà kế bên chợt có tiếng mở cửa, cánh cổng kêu rin rít nặng nề. Thiên Bảo thờ ơ đưa mắt nhìn, anh chợt ngồi thẳng lên. Phía bên kia Minh Thư đang dắt xe ra, có vẻ vội vã. Thiên Bảo nhìn người đàn ông ngoại quốc tiến cô ra cửa, nhúu mày ngạc nhiên. Minh Thư làm gì trong ngôi nhà đó vào lúc trời khuya thế này ?

Thiên Bảo dẫn tiền lên bàn rồi rời quán, tò mò chạy theo phía sau Minh Thư. Cô đạp xe thật nhanh như rất vội. Đến cuối đường, cô chưa kịp rẽ ngang thì đã thấy Thái Quang đứng đó. Thiên Bảo khẽ lắc đầu. Thì ra Thái Quang vẫn còn chăm sóc Minh Thư.

Anh chợt thấy lòng nhói lên, cảm giác gần như bất mãn, nhưng trên hết là sự thương xót Tổ Trân. Cô như con chim non thụ động chịu sự sắp đặt của mẹ. Còn bà thì vô tình đặt con gái mình vào một chiếc lồng khắp khển. Làm sao Tổ Trân không đau khổ.

Ngày trước chịu đựng sự cắt đứt phũ phàng của Tổ Trân, anh không ngờ có lúc mình chứng kiến sự bất hạnh của cô thế này. Thế mà anh không làm gì để bảo vệ được cô.

Không, vẫn có thể làm một điều gì đó, trừ phi người ta không muốn. Tối hôm sau, Thiên Bảo vẫn đến quán nước. Anh chọn vị trí nhìn qua nhà kế bên, nhưng chờ mãi cũng không thấy Minh Thư đi ra. Anh định đến nhà cô, nhưng bây giờ khuya quá rồi. Vả lại, chắc chắn Minh Thư cũng sẽ không vui vẻ gì với cuộc nói chuyện này. Nghĩ vậy, anh lặng lẽ bỏ về.

Hôm sau Thiên Bảo đến quầy bán đồng hồ. Minh Thư đang đứng gác đầu bên tủ kính, dáng điệu mệt mỏi và có vẻ buồn thảm. Giờ này siêu thị vắng khách, nếu được có thể tranh thủ nói chuyện với cô một lát. Đứng mãi vẫn không thấy Minh Thư ngẩng lên, Thiên Bảo đành gõ nhẹ vào mặt kính. Lập tức cô ngước lên thấy Thiên Bảo, cô mím môi cười :

- Anh muốn mua đồ hả ?

Cô liếc về hai bên tìm người đi với anh. Thấy cử chỉ của cô, anh vội nói ngay :

- Tôi không mua gì cả, và chỉ đi một mình.

Minh Thư mở lớn mắt :

- Không mua gì à ? Vậy anh đến có chuyện gì không ?

- Chiều nay tôi muốn mời cô đi uống cà phê Dĩ nhiên là tôi có chuyện cần nói, cô không từ chối chứ ?

- Tiếc quá, chiều nay tan giờ phải đi học rồi.

- Vậy sau giờ cô học vậy. Hơi tối một tí vậy nhé.

Minh Thư cười nhả nhận :

- Xin lỗi, hôm nay tôi lại có việc khác. Thời khóa biểu của tôi bị lấp kín cả rồi.

- Tôi không tin – Thiên Bảo buột miệng.

Minh Thư hơi nhượng mày ngạc nhiên. Lòng mày cô cau lại như phật ý, nhưng cô vẫn nhỏ nhẹ :

- Tùy anh, rất tiếc là tôi bận thật.

Thiên Bảo đứng nhìn cô hơi lâu, anh vô tình không nhận ra cái nhìn của mình không có tí thiện cảm. Minh Thư nhú mày không hiểu, cô nhìn lại anh :

- Nếu đó là chuyện gấp cần giải quyết, anh cứ tranh thủ nói ngay bây giờ, tôi hiểu được đấy.

Cô ngừng lại một lát như buồn cười :

- Nhưng tôi nghĩ, chắc không có gì quan trọng lắm đâu, đúng không ?

Thiên Bảo không trả lời, chỉ gật đầu chào một cách lịch sự :

- Cô bận quá thì thôi vậy, xin chào.

- Dạ, chào anh.

Đối với Thiên Bảo, cách từ chối của cô là một sự tránh né. Có lẽ cô ta không muốn liên quan đến bạn bè Thái Quang, vì cô ta quan hệ không trong sáng với anh. Nhưng Thiên Bảo đâu phải là người dễ bỏ cuộc.

Buổi tối anh đến quán cà phê, anh nghĩ việc khác mà Minh Thư phải làm chỉ có thể là đến nơi hẹn với gã ngoại quốc nọ, sau đó là cái hẹn với Thái Quang.

Dĩ nhiên anh chẳng quan tâm đến đời tư của cô nhưng những gì liên quan đến hạnh phúc của Tổ Trân anh nhất định không thể bỏ qua.

Khoảng hơn 9 giờ, Minh Thư đến nhà gã nọ, Thiên Bảo nhìn thấy cô dắt xe vào cổng, cử chỉ có vẻ vội vàng. Anh không cần biết cô làm thứ quý gì trong đó nhưng rất ngạc nhiên. Tại sao Thái Quang chấp nhận để cô làm việc xấu xa như vậy ? Có thiếu gì cách giải quyết cuộc sống thiếu hụt của mình, khi xuống dốc lại càng dễ dàng bán rẻ tư cách như vậy đấy.

Anh kiên nhẫn chờ cô ra về. Hơn một tiếng sau mới thấy Minh Thư đi ra.

Anh vội rời quán đi phía sau cô.

Đến gần ngã tư, không thấy Thái Quang chờ cô như lần trước, Thiên Bảo

cười nhẹ nhõm một mình. Anh nhấn ga, chiếc xe chạy lên ngang với xe cô :

- Chào Minh Thư.

Minh Thư giật bắn mình, cô giơ tay chặn ngực quay phắt lại. thấy Thiên bảo cô thở nhẹ :

- Thì ra là anh.

- Vậy cô tưởng là ai ?

Minh Thư lắc đầu :

- Không tưởng ai cả, giờ này khuya quá, đường lại vắng, này giờ tôi cứ sợ phập phồng mãi.

Thiên bảo im lặng một lát, rồi quyết định :

- Minh Thư này, cô cho tôi 15phút để nói chuyện, được chứ ?

Cô hơi quay lại, tò mò :

- Quan trọng đến vậy sao ?

- Sao cô nghĩ vậy ?

- Vì tôi nghĩ anh cần nói ghê lắm, đến nỗi phải theo dõi tôi như vậy.

- Sao cô biết tôi theo dõi ? – thiên bảo kinh ngạc nhìn Minh Thư.

Cô đáp giản dị :

- Tại vì biết cả giờ giấc làm việc của tôi, anh còn có cách nào khác hơn là theo dõi. Đừng bảo đây chỉ là gặp tình cờ, tôi không tin đâu. Có điều là tôi không hiểu chuyện gì thúc bách anh thôi.

Thiên Bảo im lặng một lát, Minh Thư thông minh thật. Tính sắc sảo của cô thì anh biết rồi. Nhưng một người thông minh như cô mà làm những chuyện thấp kém thì thật lạ.

Bỏ qua chuyện của cô ta đi, Thiên Bảo lên tiếng :

- Vậy cô có thể vào quán với tôi một chút chứ ?

- Tôi không từ chối.

Cả hai dừng xe ở một quán cà phê bên đường. Thấy quán sắp đóng cửa,

Minh Thư đề nghị :

- Hay anh đến nhà tôi đi, như vậy tiện hơn.

- Cũng được.

Thiên Bảo cho xe chạy thật chậm bên cộ Đường về nhà Minh Thư khá xa, cô có vẻ mệt nhưng dịu dàng và trầm tĩnh. Cử chỉ của cô rất trong sáng vô tư, đến nỗi Thiên Bảo đâm ra hoài nghi về những gì đã thấy. Cứ như cô đi làm về không bằng, một người làm chuyện mờ ám sẽ khó có được vẻ trong sáng như vậy.

Hay là cô ta quá dạn dày rồi, nên coi những chuyện đó là thường. Bất giác Thiên Bảo quay lại nhìn cô, tò mò. Minh Thư không thấy cái nhìn của anh, cô mở cửa thật nhẹ nói khẽ :

- Mẹ tôi ngủ rồi, anh đi nhẹ nhẹ giùm nghe.

Thiên Bảo dựng xe ngoài sân, rồi theo chân cô vào phòng khách. Minh Thư

từ tốn ngồi xuống chiếc ghế mây đặt trước mặt anh ly nước, nói như giải thích :

- Đã từ lâu nhà tôi không có khách, nên bàn ghế đơn giản vậy đó.

Thiên Bảo khoát tay :

- Không sao, tôi không làm phiền cô lâu đâu.

Minh Thư ngồi xuống đối diện với anh, tay đặt hờ trên bàn :

- Anh nói đi.

Cô nhìn Thiên Bảo chăm chú, như sẵn sàng nghe. Anh cũng không hề lúng túng khi mở lời :

- Lúc này cô còn gặp Thái Quang không ?

Thấy đôi mày cau lại của cô, anh nói thêm :

- Xin lỗi, tôi hỏi không phải tò mò, cũng không ác ý. Nhưng chuyện này lại là nguyên nhân chính nên tôi không thể không hỏi.

Minh Thư im lặng một lát rồi nói như bình thản :

- Anh cũng thừa biết anh ấy đã có vợ, tôi gặp để làm gì kia chứ ?

- Thật không ?

Minh Thư ngược lên, có vẻ bất mãn :

- Tin hay không tùy anh.

“Cô ta thật là một con cáo, một con cáo bản lĩnh” Thiên Bảo nghĩ thầm. Anh lại thấy thương Tổ Trân hơn. Cô làm sao khôn ngoan như Minh Thư được.

Anh cười gằn :

- Người ta cũng có thể phủ nhận việc làm của mình lắm chứ. Nhất là khi làm một việc không trong sáng.

- Anh nói gì ? - Minh Thư nhú mày.

- Tôi nghĩ cô hiểu lắm, nhưng cố tình phủ nhận thôi.

- ý anh nói là ...

Thiên Bảo cắt ngang :

- Chuyện riêng tư của cô, tôi bắt buộc không thể làm ngơ.

Mặt Minh Thư thật lạnh lùng :

- Anh nói tiếp đi.

Thiên Bảo đang bận tâm về Tổ Trân, nên cử chỉ của cô không làm anh mấy may khó chịu. Anh cố nói mềm mỏng :

- Dĩ nhiên tôi cũng biết, hai người đã quen nhau lâu như vậy, chia tay không phải là điều dễ dàng. Nhưng Minh Thư à, chúng ta có lý trí kia mà.

Giọng Minh Thư chột đầy vẻ châm biếm hài hước :

- Đúng, chúng ta còn có lý trí. Vì chúng ta là những sinh vật bậc cao, là con người tiến hóa hơn loài vượn.

Thiên Bảo ngừng lại nhìn cô :

- Nếu cô chọn thái độ đó để phủ nhận sai lầm của mình thì không hay đâu cô Thư ạ.

sâu sắc

Minh Thư vẫn giữ nụ cười châm biếm :

- Anh có biết anh khác tôi chỗ nào không ? Tự cho mình là có lý trí, nhưng hành động thì không có chút ánh sáng nào của trí tuệ cả. Một người thông minh ắt hẳn sẽ chỉ nói những điều mà mình đã hiểu rõ.

Thiên Bảo mím môi nhìn cô, anh chưa thấy cô gái nào ghê gớm như thế. Cô ta đúng là hồ ly. Nếu sợ cô ta có thể nói dối để chạy tội, điều đó còn dễ thông cảm. Hay là cô ta mắng át đi, hoặc xúc phạm anh. Thiên Bảo không giận vì bị mắng, chỉ tức giận ghê gớm khi không thuyết phục được cô Anh nhất định bẻ gãy những lý luận ngang ngược của Minh Thư :

- Cô nghe tôi nói đây, Thứ nhất Thái Quang đã không cưới cô, có nghĩa là anh ấy không coi cô là quan trọng trong đời anh ấy. Như vậy thì cô níu kéo cũng vô ích, chỉ được một thời gian.

Đôi mắt Minh Thư như bất động. Cái nhìn của cô làm Thiên Bảo hài lòng, anh cười khẩy nói tiếp :

- Thứ hai, cô cũng là phụ nữ như Tổ Trân, cô không nghĩ cướp giật hạnh phúc của người khác là ác độc sao ? Nếu cô cần tiền thì có thiếu gì cách. Thấy vẻ mặt trắng bệch của Minh Thư, Thiên Bảo nghĩ cuối cùng cô cũng phải đầu hàng. Anh quyết định dập tắt sự phản kháng của cô bằng đòn thật đau.

Tôi không tin cô yêu con người Thái Quang đến mức mù quáng yêu đuổi đầu. Ngược lại, cô rất sáng suốt khi tận dụng sự mù lòng của anh ta. Nhưng cô nên nhớ, tiền đó là thuộc về vợ anh ta, đừng kém tự trọng như vậy.

Giọng anh đầy đe dọa. :

- Nếu cô không buông tha Tổ Trân, tôi sẽ nói rõ cho Thái Quang biết rõ mối quan hệ mờ ám của cô với người ngoại quốc kia. Tôi biết nhà của ông ta mà. Thấy Minh Thư vẫn ngồi yên bất động, Thiên Bảo ngừng lại, nghiêm nghị nhìn cô :

- Cô còn gì để bào chữa không ?

Minh Thư cắn chặt răng, rõ ràng là cô cố kìm để đừng run. Thiên Bảo tưởng cô sẽ khóc òa lên mà nhieét mót anh, hoặc sẽ rên rỉ như bị xúc phạm. Nhưng cô chỉ nói bằng giọng lạnh băng :

- Anh có thể về được rồi.

Nói rồi Minh Thư đứng lên, ra đứng ở cửa như đuôi khách, một kiểu đuôi của người trí thức. Thiên Bảo thấy mình không còn lý do gì để ở lại nữa. và lại, những gì cần nói anh đã nói hết rồi. Anh đứng dậy, đến trước mặt cô :

- Hy vọng cô không quên những điều tôi nói, chúc ngủ ngon.

Minh Thư không trả lời, đợi anh đi ra rồi, cô lẳng lẳng đóng cửa lại. Thiên Bảo ra đến sân, anh quay lại nhìn. Qua cửa kiếng, anh thấy cô đứng gục đầu ở cửa, dáng bất động như pho tượng. Anh khẽ nhún vai bỏ đi. Mặc kệ, đó

cũng là một trong những phản ứng khác thường của cô ta. Cô ta thuộc mẫu người khác thường mà.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 6

Tổ Trân đẩy cửa bước vào phòng, trên tay là hai ly Champagne đầy sủi tăm. Cô đến trước mặt Thái Quang, đặt hai chiếc ly xuống bàn đầy vẻ trịnh trọng. Thái Quang buông tờ báo xuống nhìn cô như ngạc nhiên. Cử chỉ của anh làm Tổ Trân cười nhếch môi :

- Em có thể ngồi đây với anh không ? Có phá vỡ thế giới yên tĩnh của anh không ?

Thái Quang vẫn nhìn cô, không trả lời. Tổ Trân cầm ly rượu lên :

- Mời anh.

- Sao tối nay em lạ vậy ? Tự nhiên đòi uống cái này.

Tổ Trân hạ ly xuống :

- Đâu phải tự nhiên anh, có lý do cả đấy. Hôm nay là sinh nhật em, uống với em một chút không được sao ?

Thì ra là vậy. Thái Quang nói như biết lỗi :

- Anh xin lỗi, anh quên.

- Anh quên hay là chưa khi nào biết đến hả anh ? Anh phải biết rằng em là con người, mà một con người thì cũng phải có ngày sinh của mình chứ.

- Xin lỗi em, anh không cố ý làm em buồn đâu.

Tổ Trân cười khan :

- Cái đó thì có nghĩa lý gì. Cố ý hay không thì em cũng không vì vậy mà đau hơn. Nào uống đi, anh không mừng sinh nhật em thì em tự mừng mình vậy. Nói rồi cô nâng ly lên, uống một ngụm. Thái Quang vẫn ngồi yên nhìn cô, ly rượu trước mặt còn nguyên. Anh dụi dãi :

- Em thay đồ đi, mình đi chơi em chịu không ?

- Đi chơi vì cái gì ?

- Anh muốn tặng em một món quà.

Tổ Trân dẫn chiếc ly xuống bàn, rượu đổ tràn ra ngoài nhưng cô không để ý. Cô nói chua chát :

- Như vậy mà có ý nghĩa nữa sao ? Em đâu có tệ mà phải nhận quà bố thí hả anh ?

- Em nói chuyện khó nghe quá Trân - Thái Quang hơi cau mày.

Cử chỉ của anh làm Tổ Trân giận bùng lên, cô quắc mắt :

- Phải đó, tôi nói chuyện khó nghe lắm.

- Cuối cùng thì em muốn gì, cứ nói đi.

- Không muốn gì cả.

- Vậy thì thôi, xem như không có chuyện gì quan trọng phải không ? anh cũng mong như vậy.

Tổ Trân nói như quát :

- Anh nghĩ vậy là xong chuyện rồi phải không ? Đừng có tránh né kiểu đó. Tôi không nhìn anh nữa đâu. Chịu hết nổi rồi.

Thái Quang im lặng. Anh hiểu cô dùng cách này để đay nghiến anh. Tự nhiên anh giận phùng lên. Có thiếu gì cách để bày tỏ sự bất mãn, việc gì phải mở đầu bằng cách như vậy. Khuôn mặt anh sắt lại, im lìm.

Thái độ của anh làm Tổ Trân thấy bất lực, cô ghét nhất sự im lặng của anh. Từ đó giờ cô chưa bao giờ hiểu được anh nghĩ gì về cô. Anh không xua đuổi, bỏ rơi nhưng lạnh nhạt, sống trong một nhà mà hai người là hai thế giới khác nhau. Làm sao cô chịu nổi điều đó chứ.

Cô rít lên :

- Nếu biết anh là người thế này, lúc trước tôi đã không ngu ngốc nghe lời mẹ tôi đâu. Anh là người chồng vừa căm vừa điếc. Hôn nhân như vậy mà hạnh phúc sao ?

- Vậy tôi có điều gì để cô không vừa lòng ?

- Anh còn dám hỏi tôi câu đó hả ?

Thái Quang nhún vai, quay mặt đi. Tổ Trân nói đay nghiến :

- Tôi chắc anh còn nhớ sinh nhật nó hơn cả chính bản thân anh nữa kìa. Đừng tưởng tôi không biết anh nghĩ cái gì. Nếu còn thương nó thì anh cưới tôi làm gì ? Tôi đâu có ép anh.

Thấy anh vẫn im lặng, cô càng nổi khùng :

- Tôi thừa biết anh còn quan hệ thâm lén với nó nữa kìa. Tôi cảnh cáo anh, nếu còn tiếp tục tôi sẽ không tah nó đâu.

Thái Quang chột quay lại, lạnh lùng :

- Cô lo như vậy hơi thừa đó. Khi nhận thiệp cưới cô gửi đến, cô ấy đã tự hiểu và dứt khoát rồi. Cô ấy không dám trêu vào cô đâu.

Tổ Trân khựng lại, mím môi :

- Anh nói gì ?

Thái Quang nói thẳng :

- Từ lâu rồi tôi muốn bỏ qua chuyện này để trong nhà yên ổn, nhưng cô đã khơi lên thì tôi sẽ nói. Cô giải thích về việc tự ý gửi thiệp cho Minh Thư đi.

Cô ngụ ý gì ?

Tổ Trân cười nhạt :

- Phép lịch sự của tôi bị mấy người đánh giá như vậy sao ?

- Nếu lịch sự, tại sao cô không bàn trước với tôi ?

- Anh tra vấn tôi đó hả ? được, tôi không sợ gì mà giấu giếm. Tôi tự gửi đấy, rồi sao ? Tôi muốn lên tiếng cảnh cáo nó, để nó tự biết thân mà rút lui đi.

Thế nào, nó có đưa lá thư đó cho anh xem không ? Chắc dễ gì không hả ?

Thái Quang lăm lì :

- Cô viết gì trong đó ?

- Rất ôn hòa, khuyên nó nên biết thân phận. Được chứ ? Và cả anh nữa, cưới tôi để gỡ sĩ diện, đáng lẽ anh phải tạ Ôn trời phật nữa kìa.

Thái Quang quắc mắt nhìn cô :

- Cô khinh người đến vậy sao ? Tới giờ tôi mới biết.

Anh đứng dậy bỏ đi về phòng ngủ mặc áo rồi xuống sân lấy xe, bỏ mặc Tố Trân với cơn thịnh nộ chưa được giải tỏa.

Thái Quang ghé bữa một nhà hàng trên đường. Anh chọn một góc kín đáo gọi rượu. Tố Trân đã vô tình gợi ý cách giải khuây tối nay. Say cũng là một tròng những cách tránh né sự hạch sách của cô ta.

Anh ngồi im, lăm lì không nhìn đến ai. Anh không thấy Thiên Bảo đang ở bên phòng bữa, thông thả với trò giải trí. Một lúc sau Thiên Bảo rời khỏi bàn. Qua cửa kính, thấy Thái Quang ngồi trong góc, anh thông thả đi sau ra phòng ngoài, đến thẳng bàn Thái Quang.

- Sao ngồi đây một mình vậy Quang, buồn hả ?

Thái Quang ngược lên, mặt anh có vẻ vui khi nhận ra Thiên Bảo :

- Anh cũng đến đây hả, ngồi đi.

- Tôi chơi bữa bên kia, thấy anh nên qua.

Thái Quang gật gù :

- Thật là nhàn rồi, đó là hạnh phúc của một người độc thân. Phải biết tận dụng nó Bảo ạ. Đừng để sau này lại hối tiếc. Anh uống gì ?

- Không cần gọi gì thêm, một chiếc ly là đủ.

- Tốt lắm, tự nhiên có người bạn để uống. Uống một mình tôi thấy lãng nhách quá.

Người bồi bàn mang đến chiếc ly, Thiên Bảo tự tay rót cho cả hai :

- Sao tối nay đến đây một mình vậy ? Nếu tôi đoán không sai thì chỉ có chuyện gia đình. Làm ăn có rắc rối cũng không ai buồn kiểu này đâu.

- Vậy theo anh, người ta sẽ có thái độ ra sao ?

- Tâm sự với vợ.

Thái Quang đã hơi vầng vát, anh nhướng mắt nhìn Thiên Bảo :

- Nếu được vậy thì còn gì bằng, nhưng kiểu hạnh phúc như vậy chắc không đến tôi đâu. Anh Bảo này, nếu có lời khuyên thật tính nào nhất tôi muốn nói với anh, thì đó là khuyên anh đừng cưới vợ. Đừng bao giờ cưới, nhất là lấy một người mình không yêu.

Thiên Bảo trầm ngâm :

- Chuyện tình cảm của anh tôi vô tình làm người trong cuộc rồi . Vậy thì đừng giấu tôi, anh định yêu Minh Thư mãi à ? Anh không nghĩ đến vợ mình sao ?

- Tôi muốn làm người chồng gương mẫu đấy chứ. Nhưng những lúc tôi định

thể hiện thì Tổ trần có cách đập tắt rất mỹ mãn. Cổ luôn day nghiêng nghi ngờ, thậm chí khinh thường tôi.

Anh khẽ nhún vai :

- Coi thường tôi thì cũng không sao, tôi đáng bị như vậy. Nhưng cổ miệt thị Minh Thư thì tôi đau lòng quá.

Thiên Bảo nhìn Thái Quang chăm chăm. Dù rất có tình cảm với Thái Quang, anh cũng không chịu nổi cái cách anh ta nói về vợ như thế. Tổ Trần có tội gì chứ, làm sao anh có thể bù đắp cho cô đây. Trong khi anh yêu cô đến mức sẵn sàng bỏ bỏ tự ái thì Thái Quang lại đứng đưng coi thường hạnh phúc của cô Thật là quá đáng.

Thái Quang hiểu cái nhìn của Thiên Bảo theo cách khác, anh nói như tâm sự :

- Anh là người chứng kiến tình cảm đổ vỡ của tôi với Minh Thư, có lẽ anh sẽ hiểu được tâm trạng của tôi. Đó là sự ân hận suốt đời.

Thiên Bảo ngắt lời :

- Thế còn vợ anh ? Anh không ân hận khi làm khổ cổ sao ?

- Tôi không tin cổ khổ, tôi sợ nhất là những phụ nữ thủ đoạn. Vậy mà tôi cưới phải một người như vậy. Nhưng thôi, đừng nói chuyện cô ta nữa, không hay ho gì cả.

- Vậy còn Minh Thư, anh nghĩ cổ tuyệt vời lắm sao ?

- Tôi ân hận đã làm khổ cổ Bảo ạ, ân hận đến mức muốn bỏ tất cả để quay về với cổ, anh không hiểu đâu.

Thiên Bảo ngồi im, lòng mỗi lúc mỗi cuồng giận, Thái Quang vẫn vô tình không hiểu, anh nói như kể :

- Anh biết không, khi gia đình Minh Thư chưa suy sụp, cổ ngây thơ lắm. Tôi chưa thấy cô gái nào vui tính hồn nhiên như vậy. Cứ như con chim con ấy, chỉ biết hót líu lo, đáng yêu kinh khủng. Nhưng mà trời không thương cổ, không thương cả tôi, khi mà ...

Thiên Bảo ngắt lời :

- Tôi hiểu, nhưng khi gia đình cổ suy sụp, làm sao anh tin chắc cổ vẫn giữ được sự thanh cao.

Thái Quang không hiểu Thiên Bảo, anh mỉm cười :

- Tin chứ. Minh Thư giống như một bông sen vậy. Khi tôi cưới vợ, cổ cắt đứt với tôi thật đứt khoát. Tiền tôi gửi cổ thẳng thùng trả lại tôi. Với mẫu người yếu đuối như Minh Thư, sự can đảm đó làm tôi bị bất ngờ. Anh không thể hình dung tôi ray rứt ra sao đâu.

- Vậy hả ?

Thái Quang trầm ngâm :

- điều làm tôi khổ tâm nhất là phải nhìn thấy cổ làm quần quật để kiếm tiền. Thật không thể nào chịu nổi, trong khi tôi quá thừa thãi thì cổ lại quá thiếu

hụt. Vậy mà tôi không thể làm gì khác được.

Thiên Bảo nói như thăm dò :

- Có lần tôi thấy Minh Thư từ nhà một người nước ngoài đi ra, lúc ấy khuya lắm.

Thái Quang hơi chồm tới :

- Anh thấy cô đến đó hả ? Lâu chưa ?

- Cách nay khoảng một tuần.

- Vậy là Minh Thư vẫn chưa nghỉ dạy. Cô không thèm nghe lời khuyên của tôi.

Thiên Bảo tò mò :

- Vậy anh cũng biết chuyện đó nữa hả ? Cô làm gì vậy ?

- Dạy tiếng Việt cho gã Hàn Quốc mà anh đã thấy đó.

- Cô dạy học à ?

Thái Quang lắc đầu ngán ngẩm :

- Đi học về đã mệt, đã vậy còn ráng dạy thêm. Sức nào chịu cho nổi.

- Hình như cô vẫn còn làm ở siêu thị nào đó.

Thái Quang gật đầu :

- Ban ngày làm ở đó, chiều về đi học, tan học lại ra dạy kèm đến khuya.

Thời khóa biểu của cô tôi còn làm không nổi, huống gì ... Dù sao cô cũng đã quen sung sướng rồi. Mỗi lần nghĩ tới cô, tôi thật chịu không nổi.

Thiên Bảo im lặng, anh chợt nhớ lại nụ cười mệt mỏi của Minh Thư khi bảo “Thời khóa biểu của tôi bị lấp kín cả rồi”, thật ra cô không hề nói dối. Tự nhiên anh thấy băn khoăn.

Thái Quang vẫn nói tiếp như cần có chỗ để trút :

- Điều làm tôi lo nhất là gã Hàn quốc đó chẳng phải người đảng hoàng gì.

Hắn hay bao mấy cô cave, tôi đã điều tra rồi.

- anh chu đáo quá vậy ?

- Tôi lo cho Minh Thư lắm, nhưng khó mà nói với cô. Dù sao thì tôi cũng đã là người có vợ rồi.

Anh lẩm bầm :

- Một người như tôi thì mọi lời nói trở nên chẳng có giá trị gì.

Thiên Bảo dăm chiêu :

- Tôi nghĩ Minh Thư không nghĩ vậy đâu. Có thể vì cô cần việc làm.

Thái Quang lẩm bầm trong cổ họng :

- Anh đã nói tính Minh Thư rất tự ái, vậy anh thắc mắc làm gì ?

- Nhưng dù sao anh cũng nên chăm sóc gia đình mình anh Quang ạ. Anh phải hiểu Tổ Trân mới là hạnh phúc của anh, chứ không phải Minh Thư.

- anh không hiểu gì đâu, tôi không chịu nổi mấy phụ nữ thủ đoạn. Tôi đã cố gắng yêu Tổ Trân, nhưng vô ích.

- Dù sao thì tổ Trân cũng có nét đáng yêu của cô. Vấn đề là anh không chịu

nhìn ra thôi.

- Anh thấy cô đáng yêu à ? Làm sao anh hiểu cô vậy ?
- Anh uống nhiều quá rồi đó. Có cần tôi đưa về không ?
- Không đến nỗi như vậy đâu.

Thái Quang nhìn đồng hồ, giọng anh hơi lè nhè :

- Mới đây mà đã khuya rồi à ? Lại phải về rồi, không còn cách nào khác được.

Anh gọi tính tiền, nhưng người bồi bàn chưa kịp đến thì anh đã gục xuống bàn. Thiên Bảo mỉm cười thanh toán phiếu, rồi đỡ anh đứng lên :

- Chắc tôi phải đưa anh về thôi.

Thái Quang khoát tay :

- Khỏi cần, tôi không say đến vậy đâu.

Nói vậy nhưng Thái Quang vẫn để Thiên Bảo dìu đi. Chật vật lắm Thiên Bảo mới đưa được anh về nhà. Tổ Trân ra mở cửa, cô có vẻ ngạc nhiên nhìn Thiên Bảo :

- Anh đến rủ anh đi chơi à ?

Thái Quang ngược lên :

- Ủa, người quen nhau à ? Vậy tôi khỏi cần giới thiệu nhé.

Thiên Bảo lịch sự :

- Chị sẵn sóc ảnh dùm. Tôi xin phép về đây.
- Cảm ơn anh.

Thiên Bảo nhìn cô một cái, cái nhìn như an ủi. Tổ Trân khẽ gật đầu, rồi đỡ Thái Quang vào nhà. Cử chỉ cô dịu dàng chứ không hung hăng như lúc tối nũa nhưng Thái Quang say quá nên không nhận ra điều đáng mừng đó.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 7

Thiên Bảo về nhà, anh thay đồ nằm xuống giường nhưng không ngủ. Cảm giác bất ổn lúc này càng rõ ràng. Tự nhiên anh thở dài nhớ lại cuộc nói chuyện tuần trước với Minh Thư. Rồi cuộc thì anh đã nói bậy bạ không ra gì cả. Mãi đến giờ anh mới hiểu hết câu nói của cô : “Một người thông minh ắt hẳn sẽ chỉ nói những điều mình đã hiểu”. So với những gì anh đã nói, cô mắng như vậy hẳn còn nhẹ lắm.

Tại sao anh có thể hồ đồ như vậy nhỉ ?

Bỗng nhiên anh thông cảm với Thái Quang sâu sắc. Chính anh là người ngoài cuộc mà còn cảm thấy thương cảm. Làm sao bảo Thái Quang dừng.

Thiên Bảo đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, cảm giác đã làm một điều áo làm anh thấy bất an . Một đứa con gái không được che chở phải một mình đương đầu với cuộc sống và mặc cảm, phải nghe thêm sự miệt thị thì thật kinh khủng.

Vậy mà cô ta phản ứng ra sao ? Hình ảnh cô đứng bên trong cửa kính, gục đầu lặng lẽ làm Thiên Bảo thấy mình đúng là một tên vô lại. Nhưng sao Minh Thư không phản ứng gì hết vậy nhỉ ? Thật lạ !

Hôm sau chủ nhật, biết chắc buổi chiều Minh Thư không đi học, Thiên Bảo mạnh dạn đến nhà cô.

Trên đường, Thiên Bảo đặt rất nhiều tình huống phải đối phó. Minh Thư sẽ đóng sập cửa lại khi thấy anh, hoặc tệ hơn, sẽ cho chú chó ra tiếp, cũng có thể anh sẽ phải nghe những lời nói thật đau ném vào đầu. Thiên Bảo đâu còn lạ gì sự nổi giận của các cô gái đẹp ... Nhưng dù có thể nào đi nữa, bốn phận của anh là phải xin lỗi.

Thấy hoàn toàn không giống anh tưởng tượng, Minh Thư chỉ hơi ngạc nhiên khi thấy anh. Cô chỉ gật đầu chào, rồi mở rộng cánh cổng. Thiên Bảo nói ngay :

- Tôi nghĩ chiều nay cô không đi học, nên có thể tiếp tôi.
- Mời anh vô nhà.

Giống như lần trước, Minh Thư đặt trước mặt Thiên Bảo ly nước, rồi ngồi xuống im lặng chờ nghe anh nói.

Cử chỉ của cô làm anh thấy khó xử. Có thể Minh Thư đã quên cuộc nói chuyện đó rồi. Nếu không, cô sẽ không đủ bình tĩnh để tiếp anh lịch sự như vậy.

Nhưng cũng có thể cô vẫn nhớ. Bị sỉ nhục như vậy chỉ có đứa bé vô tư mới bỏ qua được, mà Minh Thư thì dứt khoát không phải là đứa bé rồi.

Thiên Bảo mở lời :

- Lần trước tôi đến đây khuya quá, chắc cô chưa quên buổi nói chuyện ?
- Tôi vẫn còn nhớ !

Quả là vậy ! đáng nhớ quá mà. Nhưng cô nghĩ gì về anh và sự thăm viếng đột ngột này ? Thật tình anh không hiểu được. Minh Thư kín đáo quá.

Anh nhìn khuôn mặt im lìm của cô, nói khẽ :

- Cô nghĩ gì về tôi vậy ?
- Anh đến đây chỉ để hỏi bao nhiêu đó thôi sao ?

Thiên Bảo khoát tay :

- Không. Dĩ nhiên là tôi có chuyện khác. Tôi chỉ muốn biết cô nghĩ gì về tôi ?

- tôi nghĩ gì thì cái đó đâu quan trọng. Điều chủ yếu là anh đã nói được những cái cần nói rồi. Anh có thấy cần phải nói tiếp không ?

- Không, tất nhiên là không rồi. Nếu là chuyện đó thì tôi không đại gì đến đây lần nữa. vì chắc chắn cô không chịu nghe rồi – Anh im lặng thật lâu, rồi nói đột ngột – Những gì tôi nói lần trước, tôi thành thật xin lỗi. Xem như tôi đã nói vậy . Nếu nó làm cô đau đớn thì xin hãy bỏ qua.

Minh Thư mở to mắt, có vẻ ngạc nhiên, nhưng cô chỉ im lặng. Thiên Bảo trầm giọng :

- Tôi không cố ý xúc phạm cô đâu, Minh Thư. Bây giờ hiểu thật về cô, thật tình là tôi ân hận ghê gớm.

Minh Thư không trả lời, cô hơi cúi xuống nhìn góc bàn, có vẻ suy nghĩ.

Thiên Bảo ngồi im quan sát cô. Anh phát hiện ngay vẻ đẹp của hàng mi cong. Nó có vẻ rợp buồn khi đôi mắt nhìn xuống. Không hiểu có phải đời sống nội tâm dằn vặt đã tạo cho cô vẻ đẹp đó. Thiên Bảo đoán chắc nếu Thái Quang nhìn thấy cô trong lúc này, tim anh sẽ nhói lên vì thương xót pha lẫn cảm giác rung động. Con gái xinh đẹp thì có nhiều, nhưng tìm một vẻ gợi cảm không phải là dễ.

Bây giờ thiên Bảo nhìn cô với tư cách người yêu của Thái Quang, chứ không phải loại hồ ly tinh làm khổ Tố Trân. Điều đó làm anh vị tha hơn.

Thấy Minh Thư cứ im lặng, Thiên Bảo càng nhìn cô chăm chú :

- Tôi không tin những gì tôi nói này giờ không có tác động đến cô. Cô nghĩ gì vậy Minh Thư ?

Minh Thư ngước lên, vẻ rợp buồn lãng mạn biến mất, thay vào đó là sự tĩnh lặng tuyệt đối. Cô lắc đầu :

- Tôi nghĩ nhiều thứ lắm. Những ý nghĩ mà người thành đạt như anh sẽ không cảm nhận được. Còn chuyện anh xin lỗi hay không, nó không quan trọng.

- Tại sao ? Cô coi thường tôi hay xem nhẹ những gì tôi nói. Vì đó chỉ là lời nói, nó không làm cô quan tâm ?

- Không phải như vậy. Có điều khi bị mắng tôi đã tự an ủi mình đừng đau khổ, thì khi nghe xin lỗi, tôi cũng tự bảo mình không có gì phải vui mừng. Vì nếu ...

- Nếu sao. Cô nói tiếp đi.

Minh Thư buông thõng :

- Không có gì. Đó chỉ là ý nghĩ cá nhân tôi thôi.

Thiên Bảo vẫn nghe chăm chú :

- Tôi muốn biết cá nhân cô nghĩ gì ?

Minh Thư chợt mỉm cười :

- Sao anh tò mò thế ?

Thiên Bảo cũng chợt cười theo cô Anh hơi ngửa người ra sau, cảm thấy khá dễ chịu. Thật ra Minh Thư thuộc loại người không làm cho người ta căng thẳng khi ở gần mình, mà ngược lại, rất thoải mái. Anh quên hẳn cảm giác nặng nề của mình khi đến đây.

Anh nâng ly lên, hớp một ngụm nước :

- Thật tình là tôi vận dụng lòng can đảm ít ỏi của tôi khi tới đây đó. Cô nghĩ sao ?

- Nếu nghĩ đến đây sẽ gặp sự tử mà anh vẫn đến, thì anh thật dũng cảm.

Thiên Bảo bật cười :

- Cô khôi hài lắm.

- Vậy hả ?

- Cô Minh Thư làm việc nhiều vậy không mệt sao ?

- Đôi lúc cũng có, hình như vậy.

- Sao lại hình như ?

- Tại vì tôi luôn cố không nghĩ đến thời khóa biểu của mình. Vì nếu cứ nghĩ đến nó, tôi sẽ không làm nổi chuyện gì cả.

Thiên Bảo xoay xoay chiếc ly trên tay, gật đầu như hiểu được ít nhiều về cô Rồi thấy Minh Thư cứ ngồi im, anh hiểu mình không nên làm mất thời giờ của cô Anh đặt ly nước xuống bàn :

- Tôi về đây. Xin lỗi đã làm mất thời gian của cô.

- Không có chi.

Minh Thư đứng dậy tiễn anh ra cửa. Về mặt tĩnh lặng chứng tỏ cô chẳng có ấn tượng nào về cuộc nói chuyện vừa rồi.

Ra đến sân, thiên Bảo chợt quay lại, đứng đối diện với cô :

- Dù sao tôi cũng rất muốn biết, cô đã nghĩ gì khi người khác nhận xét không đúng về mình ?

- điều đó quan trọng lắm sao ?

- Rất quan trọng đối với tôi.

Cô quay mặt đi :

- tôi không phải là đá, càng chưa đủ bản lĩnh để coi thường. Lúc đó tôi đau đớn đến mức muốn chết đi cho rồi. Tôi khổ không phải chỉ vì lo lắng, mà vì thấm thía hoàn cảnh của mình. Nếu tôi còn là một cô gái nhà giàu, thì chắc không ai nghĩ đến việc gán cho tôi những chuyện kinh khủng như vậy.

Thiên Bảo lắc đầu :

- Cô nghĩ sâu sắc quá, sự việc không đến nỗi vậy đâu.
- Có thể.
- Vậy còn bây giờ cô nghĩ gì ?
- Anh muốn tôi phải nhảy múa khi nghe anh xin lỗi ?

Thiên Bảo khoát tay :

- Không phải vậy đâu. Tôi chỉ ngạc nhiên thôi. Thật tình tôi không hiểu được cô Minh Thư ạ. Chẳng lẽ cô không thấy vui khi người khác coi trọng mình ?

Minh Thư tư lự :

- Nếu có, tôi sẽ dập tắt cảm giác đó ngay.
- Vậy thì, đến lúc nào cô mới nguôi được cảm giác buồn mà tôi gây ra ? Nếu như hôm nay tôi không đến , cô còn buồn không ?

Minh Thư cười khẽ :

- Chắc đó là vết thương lòng theo tôi cho đến lúc già.

Thiên Bảo như đã hiểu khá nhiều về cô Anh gật nhẹ đầu rồi chìa tay ra :

- Một lần nữa, tôi thật tình xin lỗi.

Minh Thư cũng chìa bàn tay nhỏ nhắn bắt tay anh :

- Tạm biệt.
- chúc vui vẻ.
- Cảm ơn anh.

Thiên Bảo nhìn cô hơi lâu, rồi buông tay cô đến dẫn xe ra đường. Anh thấy Minh Thư không vào nhà, mà ngồi xuống băng đá trong sân, tay cô chống cằm có vẻ mơ mộng.

Anh nghĩ miên man về cô trên suốt đoạn đường dài. Thái Quang bảo trước đây Minh Thư rất hồn nhiên, vô tư như con chim non. Anh không hình dung được Minh Thư vui vẻ ra sao. Kỳ thực anh chưa thấy cô gái nào có tính cách đặc biệt như vậy. Bị sỉ nhục đến thế mà vẫn thản lặng chịu đựng. Thật là bản lĩnh. Tuổi của cô đâu đã từng trải để có thể nhẫn nhịn như vậy. Ở vào tuổi đó, người ta thường phản ứng gay gắt, thậm chí thô bạo. Nếu nhu nhược hơn thì khóc. Đằng này cô cũng không có lấy một giọt nước mắt.

Càng lúc Thiên Bảo càng nhận ra rằng, anh thông cảm cho Thái Quang khi cứ luyến tiếc tình yêu đồ vỡ đó.

Tính Thiên Bảo vốn rất đa cảm. Anh bỗng muốn làm một điều gì đó cho Minh Thư Một cái gì đó giúp cô trút bỏ bớt gánh nặng. Bị bỏ rơi cũng đủ để

bất hạnh rồi còn phải lao đao cuộc sống. Công bằng mà nói, giữa cô với Tổ Trân, có lẽ cô bất hạnh hơn nhiều.

Thái Quang ngồi lặng lẽ trong góc quán, im lặng hút thuốc. Từ tối giờ anh vẫn ngồi đây chờ Minh Thư, dù không biết chờ để làm gì. Anh luôn có tâm trạng bất ổn khi những buổi tối cô đến nhà gã Hàn Quốc nọ. Một cảm giác không an tâm mà có nói ra Minh Thư cũng không màng đến. Thái Quang đã có những buổi tối đến đây, nghe ngóng những tiếng động ở nhà bên kia. Một sự bảo vệ đối với anh thật ngớ ngẩn, nhưng dù sao cũng làm anh yên tâm.

Ở ngoài cửa có bóng người đi vào, Thái Quang nhìn một cách lơ đãng, nhưng rồi ánh mắt anh dừng lại ở người phụ nữ. Đó là Tổ Trân.

Bản năng làm Thái Quang nghĩ ngay đến việc cô đến đây tìm anh. Anh cau mày, cố nghĩ ra một lý do giải thích, nhưng khi thấy cô đi thẳng đến một bàn ở góc bên kia, Thái Quang hơi nghiêng người nhìn theo cô. Dù có ngốc anh cũng hiểu ngay họ đã hẹn nhau từ trước.

Thái Quang ngồi im, bàng hoàng đến không tin. Anh chợt bốc lên cảm giác tức giận. Hình như anh không ghen, chỉ tức vì cảm giác bị lừa, bị phản bội. Thế mà về nhà thì cô ta đay nghiến hại tội anh, như chính mình mới là kẻ bị ruồng bỏ. Thật khôi hài.

Và Thiên Bảo, Thái Quang không ngờ anh ta vô liêm sỉ đến mức tư tình với vợ của bạn mình. Trước đây nghe về thành tích tán gái của anh ta, anh chỉ cười không tin.

Thái Quang ngồi yên, cố bình tĩnh tìm một cách cư xử thích hợp.

Buổi tối đi qua khá nhanh. Anh biết Minh Thư đã về nhưng không đuổi theo cô. Anh chờ cho hai người ra về, hoàn toàn không có ý muốn để họ thấy mình.

Ở bàn bên kia, Tổ Trân đã đứng dậy đi ra ngoài một mình. Thiên Bảo vẫn ngồi yên. Khi cô đi khá lâu, anh mới đứng dậy lững thững rời khỏi quán.

Thái Quang cười khẩy. Thật lạ, con người bình thường có phong cách hào hoa là thế, lại có những hành động chẳng hề quang minh chính đại. Vậy rồi những lúc trước mặt anh, Thiên Bảo có thấy xấu hổ hay không.

Thái Quang đứng dậy ra về. ngôi nhà kế bên đèn đã tắt. Thế là Minh Thư chẳng có chuyện gì xảy ra. Tự nhiên Thái Quang thấy buồn da diết. Anh bỏ rơi cô để cuối cùng có một gia đình bấp bênh thế này. Đúng là sự trừng phạt. Thái Quang về nhà. Tổ Trân đang ngồi trước bàn phấn, chăm chút thoa kem lên mặt. Anh khẽ nhún vai khi quan sát vẻ trau chuốt của cô. Lần đầu tiên anh để tâm nhìn cô trang điểm. Hình như khi ngoại tình, người phụ nữ càng chăm sóc mình kỹ hơn. Tự nhiên anh cười khan :

- Tối nay em có đi đâu không ?

Tổ Trân quay lại, có vẻ ngạc nhiên :

- Có, nhưng anh hỏi chi vậy ?

- Em khó chịu hả ?
- Không khó chịu, chỉ ngạc nhiên. Sao tự nhiên hôm nay anh quan tâm tới em quá. Cảm động ghê.

Thái Quang lại cười, nụ cười mai mĩ :

- Nhưng chủ yếu là em có thích vậy không ?
- Nếu đó là sự quan tâm thật tình. Còn anh, tối nay anh đi đâu vậy ?
- Công việc.

Tổ Trân châm biếm :

- Ở quán cà phê hay ở khách sạn ?
- Khách sạn hả ? Thật là một gợi ý hay, em nói từ kinh nghiệm bản thân đó hả ?

Tổ Trân quay phắt lại :

- Anh nói cái gì ?
- Em đã nghe rõ rồi, khỏi cần nhắc lại nhé.

Vừa nói Thái Quang vừa bỏ ra cửa. Anh dừng lại nói như khiêu khích :

- Còn sự gợi ý của em thì... thật cảm ơn. Anh sẽ thực hiện điều đó vào một ngày đẹp trời.
- Khốn nạn.

Tổ Trân rút lên, ném hộp kem trên tay vào Thái Quang :

- Anh dám thừa nhận chuyện đó trước mặt tôi phải không ? anh coi thường tôi như vậy phải không ?

Thái Quang không trả lời, anh nhìn chiếc hộp nằm lăn lóc dưới gạch, cười lạnh lùng rồi bỏ qua phòng đọc sách của mình.

Tổ Trân lao theo như một cơn gió, mặt đặng đặng sát khí :

- Lúc này anh mới nói gì, nói lại đi. Dám không ?
- Ra ngoài đi, đừng có làm phiền tôi.
- Tôi không ra.

Thấy vẻ mặt lạnh băng, ngạo mạn của Thái Quang khi nhìn mình, cô càng tức điên lên :

- Tối nay anh hẹn hò với nó, về nhà lại ngang nhiên khiêu khích tôi. Anh muốn cái gì hả ? Tôi không nhịn nữa đâu.
- Đủ rồi đó, im đi ! Nói nhiều quá không hay đâu.
- Tôi không im. Trời ơi, tôi chưa thấy loại chồng nào khốn nạn hơn thế, nghe lời tình nhân về nhà gây gổ với vợ. Anh có còn là con người không ?
- Vậy còn cô ?

Ve châm biếm của anh làm Tổ Trân tức đến mất bình tĩnh. Và khi không còn bình tĩnh, cô đâm ra rối trí vì không diễn đạt được ý nghĩ của mình. Cô bộc lộ nó bằng hành động.

Xoẹt...xoẹt... Mấy tờ báo trên bàn bị xé toạt, chồng sách bay chéo xuống đất, nằm la liệt mất trật tự. Chiếc đồng hồ và đèn chụp cũng theo nhau mà

bay Không đầy 5 phút, căn phòng đã trở thành một bãi chiến trường thê thảm.

Thái Quang vẫn ngồi thản nhiên nhìn, hình như anh không lạ về tính cách của cô nữa. cử chỉ thản nhiên của anh lại có tác dụng khiêu khích ở mức độ cao nhất. Tổ Trân thật sự điên tiết.

- Ngày mai về mời ba mẹ anh qua nhà tôi đi, tôi chịu hết nổi rồi.

- Mời chi vậy ?

- Ly dị. Họ phải chịu trách nhiệm về chuyện này. Nếu họ không dụ dỗ thì mẹ tôi không bắt ép tôi chịu anh đâu.

Thái Quang bật cười khan :

- Ba mà tôi mà đủ sức “dụ dỗ” gia đình cô à ? đâu có tài dữ vậy ? Nhưng này, nếu đã quyết định ly dị thì phải suy nghĩ cho kỹ nhé. Phải hỏi xem Thiên Bảo có đồng ý cưới cô không cái đã. Coi chừng cô mất cả chồng lẫn tình nhân đó.

- Cái gì ?

Tổ Trân khựng lại, mắt mở lớn nhìn Thái Quang, giọng lạc đi :

- Anh nói cái gì ? Anh đã biết gì về mối quan hệ của chúng tôi ?

Thái Quang nhún vai :

- Điều gì mình không muốn người ta biết thì đừng làm. Còn đã làm rồi thì đừng mong giấu tuyệt đối.

Anh đứng dậy :

- Nếu muốn ly dị thì tôi đồng ý hai tay. Bây giờ cô có thể để tôi yên ổn rồi chứ ? được không ? Cứ ngồi đó mà suy nghĩ về tội lỗi của mình hay hơn là bắt lỗi người khác.

Anh bỏ ra khỏi phòng, lần này thì Tổ Trân không giữ lại, cũng không lao theo. Cô ngồi lặng bàng hoàng. Vừa sợ vừa kinh ngạc. Làm sao Thái Quang biết chuyện đó ? Anh phát hiện ra nó từ lúc nào vậy ?

Tự nhiên Tổ Trân thấy chán nản, rồi bời như một mớ bòng bong. Tất cả rồi đến nỗi không biết đâu mà lần. Cô đứng dậy, đi về phòng ngủ. Thái Quang đang ôm gối ra phòng khách. Thái độ của anh cũng không vực dậy nổi chút nhuệ khí trong cô để mà tức giận. Không biết mình đang nghĩ gì, Tổ Trân lẳng lặng thay đồ rồi về nhà mình.

Cô đi ra phòng khách, nói mà không nhìn Thái Quang :

- Tôi về nhà mẹ tôi.

Thái Quang không trả lời, không đuổi cũng không giữ lại. Anh chỉ có cảm giác ngạc nhiên. Tại sao mọi việc lại đi quá xa như vậy ? Dù sao thì nó cũng quá bất ngờ. Cả hai đều cần có thời gian suy nghĩ.

Tổ Trân đi ra đường, giờ này trời đã khuya. Gió ngoài đường làm cô thấy đỡ căng thẳng. Cô đi bộ như dạo chơi, và cứ như thế về đến nhà mình.

Sáng dậy, bà Huỳnh kinh ngạc khi thấy cô ngồi ở bàn ăn, dáng điệu mệt mỏi

và suy nghĩ miên man. Nghe tiếng bà ở cửa, Tổ Trân ngược lên :

- Con về hồi khuya, lúc đó mẹ ngủ rồi.

Bà Huỳnh ngồi xuống đối diện cô :

- Sao tự nhiên về khuya vậy ? Còn thằng Quang đâu ?

- Anh ở nhà.

- Hai đứa xảy ra chuyện gì nữa vậy ?

- Đâu có gì đâu mẹ, tại con muốn về chơi thôi.

Bà Huỳnh kéo đĩa mì về phía mình, bắt đầu ăn. Tổ Trân cũng lặng lẽ nhai mì. Cô quyết định không kể với bà chuyện của mình. Mẹ là vua độc đoán và áp đặt. Từ lúc còn nhỏ cô đã sợ bà một phép, cho nên dù yêu Thiên Bảo, cô cũng không dám yêu hết mình. Đến khi bà tuyên bố gả cô cho Thái Quang, cô thụ động nghe một cách máy móc, sau đó thì xiêu lòng và yêu anh. Tình cảm đó không giống như tình yêu lãng mạn đầu tiên. Nó có cả ý thức và trách nhiệm, vì cô tin cuối cùng sẽ đi đến hôn nhân với anh. Đến khi phát hiện Thái Quang yêu Minh Thư, cô dờ khóc dờ cười vì không biết phải làm sao. Đến bây giờ cũng vậy.

Tổ Trân thấy chán vô cùng, có mẹ cũng không nói được gì. Bà không bao giờ chịu khó nghe cô kể chuyện của mình, chỉ mắng át đi. Bây giờ có chồng rồi, cô lại càng thấy mình không cần mẹ, im lặng cho xong.

Ăn sáng xong bà Huỳnh đi ngay đến công ty Tổ Trân lưỡng lự lên phòng nằm đọc sách, nhưng được vài trang, cô chán nản quăng nó qua một bên.

Bây giờ cô chợt phát hiện cuộc sống của mình thật vô vị, chẳng có lấy một công việc, suốt ngày cứ giam mình trong nhà tách biệt với thế giới bên ngoài. Dòng đời vẫn cuộn cuộn chảy còn cô thì đứng bên lề với cảm giác mình là bỏ đi.

Bất giác cô thèm được như Minh Thư Cô ta mất tất cả nhưng thật ra lại được nhiều thứ. Được một người đàn ông yêu dấu bằng trọn vẹn trái tim, được một vị trí ngoài xã hội. Còn cô, tưởng chừng như có tất cả nhưng thực tế lại chẳng được gì. Tất cả chỉ là hư hư thực thực. Cô không chịu nổi cảm giác nửa vời đó.

Suốt một tuần Tổ Trân chỉ quanh quẩn trong nhà. Thái Quang không hề đến thăm cô Hôm qua anh chỉ gọi điện đến nói vẫn tất anh sẽ đi Philippin một tuần. Cách nhằn còn lạnh lùng hơn cả bạn bè, nhưng Tổ Trân lại không thấy mình nổi nóng. Bây giờ cô vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng hoang mang. Lòng nào dễ tức với giận nữa.

Chiều nay Thiên Bảo gọi điện cho cô Cô đang ở nhà một mình và rất ngạc nhiên khi nghe tiếng của anh.

- Sao anh biết em ở đây ?

- Anh gọi điện về nhà em mấy lần, không thấy ai nhắc máy, anh đoán em về nhà em.

- Sao anh liều vậy ?

Thiên Bảo không trả lời, anh nói như yêu cầu :

- Em đến đó được không, anh có chuyện cần hỏi.

- Ngay bây giờ hả ?

- Không, tối nay, khoảng 7giờ. Bây giờ anh còn đang bận họp.

Tổ Trân lưỡng lự một lát. Mặc kệ, dù sao thì Thái Quang cũng không có ở nhà, có gặp lần nữa cũng không sao. Cô gật đầu :

- Tối em đến.

- Vậy nghe, anh chờ đó.

- Dạ.

Tổ Trân gác máy, cô nhìn lên đồng hồ, mới hơn 4h. còn ba tiếng nữa, thời gian trôi qua thật là vô vị.

Cô đến quán sớm hơn giờ hẹn, khá lâu Thiên Bảo mới đến. Anh nhìn cô chăm chú khi vừa ngồi xuống :

- Em với Thái Quang có chuyện gì vậy ?

- Khoan, để em hỏi trước. Sao anh gọi điện đến tìm em ? Anh không nghĩ đến hậu quả sao ?

- Anh biết Thái Quang đi Philippin. Thế nào, em với anh ấy có chuyện gì vậy ?

- Sao anh biết ?

Thiên Bảo im lặng, anh nhớ buổi sáng gặp Thái Quang ở ngân hàng, cử chỉ Thái Quang rất lạ, không niềm nở đặc biệt khi gặp nhau, thậm chí đã vỗ vai anh nói một câu đầy ngụ ý :

- Khi nào rảnh, anh cứ tự nhiên đến tôi chơi nhé. Tổ Trân lúc nào cũng mong anh.

Thiên Bảo còn đang ngạc nhiên thì Thái Quang đã dần từng tiếng :

- Cô đã về nhà mẹ cô, chúng tôi đang chuẩn bị ly dị đấy. Có nghĩa là anh cũng hãy chuẩn bị cho hôn nhân của mình, nếu anh không phải là một thằng đêu.

Lúc ấy anh không biết tại sao Thái Quang biết được tình cảm giữa anh với Tổ Trân. Anh không tin Tổ Trân đã thú nhận. Không lẽ cô điên ?

Thấy Thiên Bảo cứ ngồi suy nghĩ, Tổ Trân nóng ruột nhắc lại :

- Sao anh biết chuyện của em ?

- Chồng em nói.

Tổ Trân nhắm mắt lại :

- Anh còn nói gì nữa không ?

Thiên Bảo hỏi lại :

- Em quyết định ly dị hả Trân ?

Cô thì thào :

- Không, em sợ sự đổ vỡ lắm. Em yêu anh ấy và muốn yên ổn.

Thiên Bảo khẽ nhắm mắt, như nén lại nỗi khổ tâm. Anh nói bình thản :

- Nếu yêu chồng thì em nên cố gắng nhẫn nhịn. Anh Quang không phải loại người vô tình đâu. À, anh rất thắc mắc, làm sao anh ấy biết mối quan hệ của mình ?

- Em không biết. Em nghĩ có ai nói nhưng nghĩ mãi không biết người đó là ai. Bạn bè cũ của em đâu ai biết anh ấy.

Thiên Bảo khoát tay :

- Chuyện đã xảy ra rồi, đừng thắc mắc tại sao. Cách hay nhất là em phải thuyết phục anh ấy. Anh nghĩ Thái Quang không cố chấp đâu.

- Có thật không ? Em nghĩ anh sẽ lợi dụng chuyện này để li dị. Em biết anh yêu Minh Thư lắm. Bây giờ vẫn còn yêu.

Thiên Bảo nhìn cô, tội nghiệp :

- Kiên nhẫn đi Trân, rồi em sẽ được đền bù mà.

Tổ Trân cúi mặt :

- Lẽ ra em không nên gặp anh, nhưng em thấy cô đơn quá. Chỉ có anh là hiểu em. dù sao thì có lẽ mình không nên gặp nhau nữa anh Bảo ạ.

Thiên Bảo gật đầu, im lặng. Anh cố giấu nỗi buồn :

- Anh cũng thấy vậy, vì hạnh phúc của em.

- Nếu có lúc nào em gọi, anh cũng đừng tới.

- Anh sẽ làm như vậy – Anh ngẩng đầu lên – mình về đi Trân, kéo dài không hay.

- Dạ, em về trước nghe.

- Em đi đi.

Tổ Trân đứng dậy, lách người đi ra. Thiên Bảo khẽ nhích qua nhường chỗ cho cô. Anh ngồi lại một mình nhìn theo cho đến khi bóng cô biến mất ngoài đường.

Anh tìm gói thuốc trong túi, lặng lẽ nhả khói. Chợt nhớ ra, anh nhìn đồng hồ, mới hơn 8 giờ, chắc Minh Thư cũng gần đến giờ dạy. Tự nhiên Thiên Bảo nhớ lại sự bất ổn của Thái Quang khi lo lắng cho cô. Có thể anh ta tưởng tượng quá. Nếu gã Hàn Quốc đó có giờ trò gì thì Minh Thư đã nghỉ lâu rồi. Thiên Bảo đứng dậy, đi qua bàn bên kia. Qua cửa sổ, anh thấy Minh Thư mở cổng rồi đi tới đi lui trong sân, một chút lại nhìn đồng hồ có vẻ nóng ruột. Hình như cô chờ gã nọ, anh không thấy cửa trong được nhưng anh đoán cửa bị đóng.

Đúng lúc Minh Thư dắt xe ra thì gã nọ về, hân hạnh khạng như say. Thiên Bảo thấy hân nói gì đó với Minh Thư. Cô hơi quay đi như không chịu nổi mùi rượu, nhưng cử chỉ vẫn khiêm tốn nhã nhặn.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 8

Hình như Minh Thư muốn về, nhưng hấn cản lại. Cô có vẻ miễn cưỡng khi vào nhà.

Thiên Bảo cảm thấy bất an giùm Minh Thư Anh đứng dậy và đi ra sân, kín đáo quan sát nhà kế bên. Gã nọ mở cửa cho Minh Thư, cô đi phía sau hấn vào nhà. Thiên Bảo không thấy được bên trong dù cửa vẫn mở.

Anh trở lại bàn ngồi, nhưng vẫn cảm thấy không yên tâm. Ai biết gã nọ sẽ giở trò gì khi đang say Minh Thư thật là khờ khạo, hay cô tự tin ở mình quá. Thiên Bảo chợt nghe một tiếng hét vẳng qua, âm thanh bị chìm vào tiếng nhạc nếu không chú ý sẽ khó nhận ra. Anh ngồi thẳng người lên cố lắng nghe nhưng nhà bên cạnh tiếng nhạc lại mở âm ỉ. Anh cay mảy suy nghĩ và vụt hiểu.

Một cách dứt khoát, Thiên Bảo ném mạnh điều thuốc rồi đứng dậy xăm xăm băng qua nhà của gã Hàn Quốc.

Cửa ngoài không khóa, anh mạnh dạn bước vào phòng khách rồi đi thẳng lên lầu, vẫn không thấy ai ở đó. Chợt có tiếng đổ vỡ của thủy tinh và tiếng kêu tắc nghẽn của Minh Thư ở ngay phòng bên cạnh. Thiên Bảo đập mạnh cửa nhưng cửa không khóa nên anh theo đà lao đến giữa phòng. Đập vào mắt anh là cảnh hỗn loạn như bãi chiến trường. Dưới sàn mảnh vỡ của chiếc bình pha lê văng tung toé, bàn ghế bị xô đẩy lung tung, chứng tỏ Minh Thư phản kháng quyết liệt. Gã Hàn Quốc đang thô bạo ôm nghiền Minh Thư, sục sạo môi lên mặt cô và Minh Thư đang cố đẩy hấn ra một cách tuyệt vọng.

Sự có mặt bất ngờ của Thiên Bảo làm gã sững sờ vội buông Minh Thư ra, gã lắp bắp nói một tràng tiếng Hàn Quốc. Thiên Bảo quắc mắt nhìn gã rồi bước tới đâm vào mặt gã một cú ra trò làm gã chói với ngã vào tường. Anh cúi xuống nắm áo gã lôi dậy định nện thêm một trăn, nhưng Minh Thư vội giữ chặt tay Thiên Bảo :

- Đừng anh, ông ta bị chảy máu rồi kìa.

Thiên Bảo nghiêng ra8ng, nói một câu tiếng Anh với gã Hàn Quốc :

- Tên say rượu đê tiện, đối xử với phụ nữ như vậy đó hả ?

Tên Hàn Quốc vẫn lắp bắp nói gì đó không nghe được. Thiên Bảo quay lại Minh Thư, rồi choàng tay lên vai cô, siết nhẹ :

- Cô có sao không, đừng sợ, để tôi đưa cô về.

Bây giờ Minh Thư mới hoàn hồn, cảm giác yếu đuối, ghê sợ làm cô bật khóc tức tưởi. Cô vừa quệt nước mắt vừa nói :

- Cảm ơn anh đến cứu tôi. Thật là kinh khủng.

Cô định quay đi, nhưng Thiên Bảo giữ tay cô lại :

- Khoan, tiền học tháng này hân đã trả cô chưa ?

- Anh nói cái gì ?

- Ý tôi muốn nói là hân gởi tiền học cho cô chưa ấy mà.

- Chưa. Nhưng mặc hân. Bây giờ tôi chỉ muốn về mà thôi.

- Không được. Không nên đại dốt như vậy.

Nói xong, Thiên Bảo quay lại gã Hàn Quốc, Minh Thư níu áo anh :

- Anh định làm gì nữa vậy ? Đưa tôi về nhà dùm đi anh Bảo.

- Khoan, chờ tôi một chút.

Anh đến đứng trước mặt hân, nói tiếng Anh với hân :

- Ông trả tiền học cho cô ấy đi, nhanh lên.

Tên Hàn Quốc gật đầu lia lịa và đi nhanh như chạy ra khỏi phòng. Lát sau hân trở lại đưa tiền cho Thiên Bảo rồi len lén vọt lên lầu trên. Anh đến bên cạnh Minh Thư lúc này vẫn đang ngồi khóc :

- Đây là tiền lương của cô Từ đây về sau cô đừng bao giờ đến đây nữa.

Minh Thư vẫn giấu mặt trong tay, khóc nức nở. Lúc này cô chỉ vùng vẫy theo bản năng tự vệ, bây giờ qua rồi cô mới thấy sợ khủng khiếp. Nước mắt cứ tuôn nhau rơi xuống kẽ tay Thiên Bảo nhìn sững Minh Thư, khẽ thở dài, tự nhiên anh cảm thấy thương Minh Thư. Cuối cùng thì cô vẫn là một tiểu thư yếu đuối rất cần sự che chở.

Qua cơn xúc động, Minh Thư nín khóc, lấy tay quệt nước mắt. Thiên Bảo nhẹ nhàng ngăn tay cô lại rồi rút khăn tự mình lau mặt cho cô. Đến giờ anh mới hiểu Minh Thư vẫn chưa có thể chịu đựng cú sốc vừa rồi.

Minh Thư đứng dậy tìm chiếc giỏ. Bây giờ cô mới nhận ra áo của mình rách một đường rất dài, hàng nút bị đứt tung chiếc còn chiếc mất, cũng may hôm nay tóc cô thắt bím nên không bị rối rắm. Cô quỳnh quáng xoay người nhìn phía sau mình , rồi lắp bắp :

- Tôi ... không thể về nhà như thế này, mẹ tôi ...

Thiên Bảo ngược lên nhìn cô, rồi vội đưa mắt nhìn đi nơi khác. Nãy giờ anh không để ý tình trạng của Minh Thư. Anh chợt thấy bối rối khi ý thức rằng chính mình phải giúp cô giải quyết chuyện phức tạp này. Với bộ dạng này cô không thể đi ra ngoài nếu không muốn mọi người nghĩ rằng cô vừa trải qua một trận đánh ghen.

Thiên Bảo suy nghĩ rồi quyết định rất nhanh :

- Thôi thế này, cô cứ mặc tạm áo của tôi về nhà. Cũng may là trời tối, không ai để ý đâu.

- Vậy còn anh thì sao ?

Thiên Bảo nhún vai một cái, cười khôi hài :

- Y phục của tôi có thể lạ một chút, nhưng không sao. Có thể người ta thấy

tôi kỳ dị một chút. Nhắm gì. Cô mới quan trọng hơn.

Anh quay lưng lại Minh Thư, cởi áo ra rồi đưa cho cô Minh Thư ngượng ngập khoác vào người rồi nhìn Thiên Bảo chỉ đang mặc độc nhất cái áo thun trắng bên trong. Anh nhìn cô rồi cúi xuống nhìn mình, bật cười. Ai cũng thấy mình kỳ dị nhưng không thể làm khác hơn được.

Cả hai đi ra sân. Thiên Bảo chợt đứng lại :

- À quên. Tôi sẽ đưa cô về nhà tôi trước để cô có thể “chỉnh trang” lại cho mình đôi chút.

Minh Thư bật cười vì lời so sánh của Thiên Bảo. Cô gật đầu như phục tùng. Sự chu đáo của anh làm cô thấy cảm động.

Thiên Bảo trở ra quán lấy xe, và gọi lại chiếc xe Minh Thư lại quán. Chiếc xe to kèn của anh cũng không phóng nhanh như mọi lần. Anh quay lại cười với Minh thư :

- Ăn mặc như thế này cũng hay đấy chứ. Người ta tưởng mình là dân chơi chính hiệu.

- Việc đó đã rõ rồi chứ gì phải tưởng. Anh không dân chơi thì là gì ?

Thiên Bảo ngạc nhiên quay lại :

- Tôi là dân chơi à ? cô nhặt đầu được ý nghĩ đó vậy ?

- Khỏi cần nhắc người ta cũng nhét đầy tai tôi những thông tin như vậy về anh rồi.

- À, ra là vậy - Thiên Bảo gật gù.

Anh chợt thẳng gấp xe rồi tấp vào lề :

- Hình như tôi vừa cán phải đinh.

Minh Thư bước xuống xe. Thật là họa vô đơn chí, không biết cái xui này là của anh hay của cô nữa. Cô ngượng ngập đi bên cạnh Thiên Bảo. Anh cũng lúng túng dắt xe tìm chỗ vá.

Đến chỗ sửa, cả hai vẫn làm ra vẻ thản nhiên khi thấy cái nhìn của người thợ sửa xe. Anh đưa cho cô chiếc ghế duy nhất, rồi ngồi xuống bên cạnh cô, gọi chuyện :

- Minh Thư này, hình như cô vẫn còn e ngại tôi thì phải.

- Tất nhiên là như vậy. Bất cứ ai lâm vào tình huống như tôi vừa rồi cũng vậy thôi.

Anh cười nhẹ :

- Cô thừa thông minh để hiểu ý tôi không phải nhắc chuyện vừa rồi.

Anh nhìn cô, cách nhìn buộc cô không thể nhìn tránh đi chỗ khác. Minh Thư hiểu anh muốn nhắc chuyện xích mích lần nọ, cô lắc đầu :

- Có thể vậy. Nhưng mẫu người như anh lẽ ra không nên quan tâm đến ấn tượng của người khác đối với mình.

- Đó cũng là một cách nhận xét về tôi. Cũng khá cao đấy chứ hả ?

Minh Thư phì cười, sửa lại cách ngồi :

- Ừ, khá cao, và anh cũng đủ khiêm tốn để với tới đó chứ.
- Minh Thư vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Ngoài việc nghe đồn về tai tiếng của tôi, tôi xin nhắc lại là chỉ nghe đồn thôi đấy nhé, ngoài việc đó ra, tại sao cô có vẻ không thích tôi ?

Minh thư nói như giễu cợt :

- Tại sao tôi phải thích anh nhỉ ?

Thiên Bảo khẽ nhướn mắt, rồi nhún vai một cái như không có ý kiến. Minh Thư phì cười, nói nghiêm chỉnh :

- Không phải không thích, mà là không muốn.
- Tại sao ? có phải vì tôi đã xúc phạm cô ?

Minh Thư nhìn thẳng vào mắt Thiên Bảo, rồi lắc đầu :

- Không, tôi không coi trọng chuyện đó đâu.
- Vậy thì chuyện gì ?
- Tôi cũng không biết nữa.
- Cô biết, nhưng cô không muốn nói.
- Này, anh đừng có dồn người ta vào chân tường chứ.

Thiên Bảo cười khẽ, giọng anh trầm trầm :

- Thú thật là sau chuyện này tôi mới nhận ra rằng trước đây tôi hiểu rất sai về cô, nên sau đó tôi ... cô thật khác với mấy cô gái mà tôi từng gặp đấy Minh Thư ạ, rất thông minh.
- Cám ơn lời khen của anh. Thông minh để hiểu hết tai họa của mình thì cũng thật bất hạnh lắm.

Cô ngừng lại, neho mắt như suy nghĩ :

- Anh Bảo này, tôi có thể tò mò một chút được không ?
- Cứ tự nhiên.

Minh thư hơi ngập ngừng :

- Tôi nghĩ là ... tôi hơi thắc mắc là tại sao mối quan hệ của anh với Tổ trăn lại kết thúc không hay như vậy ?

Thiên Bảo ngòai thẳng người lên, nói như kinh ngạc :

- Sao cô biết chuyện của chúng tôi ?
- Lần anh đến mắg tôi, tôi đoán vậy. Tôi nghĩ tình bạn với anh Quang chưa đủ mạnh để anh hành động như vậy. Chỉ còn cách đoán cuối cùng là anh vì Tổ Trăn.

Thiên Bảo nhúu mày, rồi chột đỏi giọng một cách giận dữ :

- Quả là cô rất thông minh, nhưng cô đã áp dụng nó không hay chút nào.

Minh thư ngờ ngàng :

- Xin lỗi, tôi xin lỗi. Tôi không nghĩ là...
- Cô im đi.

Thiên Bảo cố nén giận, nhưng không được. Làm sao anh không ghê tởm

Minh Thư ? thì ra chính cô ta đã nói với Thái Quang về mối quan hệ riêng tư

của anh với Tổ trân để trả thù. Thật là ti tiện.

Anh gằn giọng :

- Đến giờ tôi mới hiểu rõ cô đấy. Thì ra cô không hiền như tôi nghĩ. Cô có cách trả thù rất tinh vi đó Minh thư ạ, xin thán phục.

Đến lượt Minh Thư ngạc nhiên :

- Trả thù ? Tôi trả thù cái gì ? Anh nói vậy là sao ?

Thiên Bảo gằn giọng :

- Bây giờ tôi mới biết vì sao Thái quang hiểu chuyện của chúng tôi. Cô có biết khi hành động như vậy, cô đã gieo bất hạnh đến cho người khác không ? Tổ trân có lỗi gì với cô ? Cô thật là đê tiện, ích kỷ.

Mặt Minh Thư trắng bệch, bất động. Thiên Bảo vẫn chưa hết giận, anh nghiêng răng :

- Thật ra cô có đủ sức giành giật với Tổ Trân không ? Cô thử nhìn lại mình xem.

Khuôn mặt Minh Thư càng lúc càng trắng bệch ra dưới ánh đèn đường. Đau khổ và tủi nhục. Cô mím môi, cắn chặt răng nghe Thiên Bảo xúc phạm, nước mắt bất chợt ứa ra. Cô vội quệt mắt đứng dậy, vờ mặt rắn đanh, cố giữ cho môi đừng run. Cô nhìn anh, nhấn mạnh từng tiếng :

- Tôi nói để anh rõ. Chuyện giữa anh và Tổ trân tôi hoàn toàn không dính dáng đến, cũng như không dính dáng đến anh Quang. Và tôi cũng sẽ không tah thứ cho những lời xúc phạm vừa rồi. Anh thật là hồ đồ.

Cô chột ngắc mặt lên kiêu hãnh, rồi cởi phăng áo ném trả lại Thiên Bảo.

Cô khép chặt hai vạt áo và quay người bước ra đường, vẫy một chiếc taxi.

Cô nói một cách máy móc địa chỉ của mình cho tài xế. Rồi ngã người ra sau ghế, nhắm mắt khóc lặng lẽ.

Càng ngày cô càng thấy đau cho thân phận của mình. Hình như Thiên Bảo rất thích xoáy vào điểm yếu của cô mà miệt thị. Lần này còn thâm thía hơn lần trước. Bộ nói nhẹ anh ta sợ cô không hiểu sao.

Cảm thấy mình không còn đủ sức để chịu đựng nữa, Minh thư gục đầu vào cửa, cắn chặt răng để khóc. Cô để mặc nước mắt ướt nhòe khuôn mặt mà chẳng buồn lau.

Thiên Bảo vẫn ngồi lại chờ vá xe. Anh nhếch môi như khinh miệt, rồi mặc lại áo. Cô ta đúng là một con cáo, một phù thủy đội lốt thiên thần, không hơn không kém. Vậy mà mới đây anh đã mềm lòng vì vẻ yếu đuối của cô. Thật là lầm.

Minh Thư đến công ty Thiên tinh. Cô đi thẳng lên lầu một gặp ông Trường.

Hôm qua ông dặn cô đến để phỏng vấn. Dù rất lo về bằng tốt nghiệp của mình, cô vẫn le lói một tia hy vọng. Dù sao đó cũng là bạn của ba cô, cô không tin bác ấy sẽ phủ nhận mình.

Khi thi vào khoa Luật, Minh Thư chỉ nghĩ đơn giản sau này sẽ về làm luật sư

cho công ty ba cô Đến lúc chạm thực tế, cô mới dờ khóc dờ cười. Để trở thành một luật sư tên tuổi, ít nhất cũng có 10 năm làm việc, 10 năm để có thể vững vàng trong nghề. Đối với cô như vậy là quá lâu. Vả lại cô tìm đâu ra một sự quen biết bảo trợ. Còn các công ty thì chẳng ai muốn nhận một luật sư trẻ mới ra trường. Cho nên dù tốt nghiệp loại giỏi, bằng cử nhân của cô cũng trở thành vô dụng.

Khi ba cô mất, bác Trường luôn gọi cô đến làm việc cho công ty ông nhưng cô quá thận trọng nên luôn từ chối. Lúc ấy cô chẳng có bằng cấp hay chuyên môn. Cô sợ mình là gánh nặng của người khác. Bây giờ thì có thể tự tin hơn. Cô thư ký cười lịch sự khi thấy Minh Thư :

- Xin lỗi, chị cần gì ?

- tôi muốn gặp Tổng giám đốc. Hôm qua ông ấy có hẹn với tôi.

Cô ta mỉm cười :

- Phiên chị chờ một chút. Tổng giám đốc bận họp. Chị ngồi đi.

- Xin lỗi, hôm nay công ty họp gì vậy chị ? Nếu bác ấy bận, lúc khác tôi sẽ đến.

- Chị là bà con với ông ấy hả ?

- không, bác ấy là bạn thân với ba tôi.

- Vậy hả ? Chị chịu khó chờ nha, vì ngày mai ông ấy đã đi nước ngoài rồi, tháng sau mới về. Hôm nay công ty họp các cổ đông đây.

Chuông trên bàn chọt reo lên. Cô thư ký cầm máy nghe. Minh Thư đứng dậy đi ra ngoài.

Cô đi dọc trên hành lang. Ngang qua phòng họp, cô tò mò nhìn vào. Qua cửa kiếng, cô thấy mọi người có vẻ căng thẳng, hết người này đến người khác đứng lên nói. Hình như cuộc họp gay go lắm. Với tâm trạng như vậy, ông Trường sẽ tiếp cô ra sao đây ?

Minh Thư phân vân muốn bỏ về cho rồi, nhưng bỏ về là bỏ cuộc, trong khi cô cần việc làm ghê gớm. Cô hít mũi, quyết tâm đến salon ngồi. Đã chấp nhận xin việc làm thì thái độ của người khác đối với mình ra sao cũng mặc, chủ yếu là có đạt được ý muốn hay không. Cuộc sống đã dạy cô như vậy.

Lát sau mọi người tan họp, Minh Thư thấy ông Trường đi ra cửa. Cô định đi đến với ông nhưng nhớ ra như vậy là hấp tấp quá. Cô ngồi im chờ, và để trấn át cảm giác hồi hộp, cô lấy một tờ báo mở ra xem.

Lát sau có tiếng chân đi về phía cô, Minh Thư ngước lên, ông Trường đang đứng trước mặt cô. Cô vội đứng dậy chào. Đến giờ cô mới thấy Thiên Bảo đứng kế bên ông Trường. Cô mở to mắt kinh ngạc, nhưng vẫn chào anh một cách máy móc.

Ông Trường vỗ vai Minh Thư :

- Lên đây con, lên phòng bác trao đổi một chút. Con tới lâu chưa ?

- Dạ cũng hơi lâu.

- Bác bận họp. Hôm kia quên dặn con đến trễ một chút, đến lúc con về bác mới nhớ.

- Dạ.

Minh Thư đi song song với ông lên lầu, Thiên Bảo đi thụt lại phía sau. Từ nãy giờ anh không nói tiếng nào. Minh Thư nhỏ nhẹ trả lời những câu hỏi của ông Trường, nhưng thỉnh thoảng kín đáo quay lại tìm Thiên Bảo. Cô hoang mang rồi bởi khi thấy anh vẫn đi phía sau. Cô nghĩ là anh cũng tham gia câu chuyện của ông Trường. Anh ta làm gì ở đây ? Liệu cô có phải làm việc chung với anh ta không ? Mà không chừng anh ta sẽ cản ông tổng giám đốc nhận cô cũng nên.

Đầu óc Minh Thư quay cuồng với hàng chục câu hỏi đầy hoang mang. Cô mang tâm trạng uể oải nhứt chí hơn bao giờ hết. Tự nhiên cô thở dài. Thôi mặc tất cả. Cô có gì đâu mà sợ mất chứ.

Lên phòng, ông trường chỉ chỗ Minh Thư ngồi xuống, rồi vui vẻ rót nước :

- Cậu biết cháu tôi rồi phải không. Không nói thêm nữa nhé. Thư này, đây là cậu Bảo, giám đốc công ty Eic, chỗ con sẽ đến làm đấy.

Minh Thư quay phắt lại nhìn Thiên Bảo, như không tin cái điều vừa nghe.

Đáp lại, anh chỉ khẽ nhún vai và tiếp tục im lặng. Minh Thư quay lại nhìn ông Trường :

- Thưa bác, vậy là con ...

Ông khoát tay, ngắt lời cô :

- Hôm trước gấp quá bác chưa kịp nói với con. Thật ra công ty đã có một luật sư rất giỏi, con lại mới ra trường, tạm thời con chịu khó làm không đúng ngành của mình nhé. Con nghĩ sao ?

Minh Thư thở dài, thật ra điều này cô đã biết và chuẩn bị tinh thần rồi. Có điều cô không tưởng tượng rồi sẽ làm việc chung với Thiên Bảo. Cô nói một cách máy móc :

- Dạ, bác phân công làm gì cũng được.

- Tốt lắm. Con không có gì phản nản phải không ? Hôm qua bác đã bàn với cậu Bảo rồi. Trước mắt con sẽ làm trợ lý cho cậu ấy, cô trợ lý trước sẽ bàn giao công việc cho con. Thứ hai này bắt đầu đến làm nhé.

- Dạ.

Thấy vẻ rầu rĩ của Minh Thư, ông nghĩ theo cách của ông :

- Con đừng sợ, công việc lúc đầu hơi khó nhưng từ từ cũng quen thôi. Bác biết chắc là con làm được mà.

- Dạ.

Ông Trường nhìn đồng hồ, rồi đứng dậy :

- Bây giờ bác phải đi rồi. Trước mắt, con theo cậu Bảo về công ty cho biết, cậu ấy sẽ giới thiệu với con hoạt động của công ty À, con nên làm quen với cô trợ lý bên đó, công việc sẽ dễ dàng hơn. Con muốn hỏi gì nữa không ?

- Dạ không
 - Vây ỹ nhé. Có gì trục trặc thì cứ đến gặp bác.
- Thấy ông chuẩn bị đi, Minh Thư khẽ thở dài đứng dậy :
- thưa bác con về.

Không nhìn Thiên Bảo, cô đi trước ra cửa đứng chờ. Thiên bảo còn ở lại trao đổi gì đó với ông Trường, khá lâu anh mới đi ra.

Anh nhìn cô, nói ngắn gọn :

- Lâu quá không gặp. Cô khỏe chứ ?
- Khỏe. Cám ơn anh.

Cả hai lẳng lặng đi xuống sân. Ngồi trong xe, Minh Thư đưa mắt nhìn ra bên đường, suy nghĩ căng thẳng. Bản năng làm cô muốn lập tức bỏ việc. Cô có thể năn nỉ ông Trường bố trí cho một việc gì đó, miễn là không phải đối mặt với Thiên Bảo. Làm việc với một người hồ đồ như anh ta, có lẽ nước mắt sẽ chan với cơm. Chỉ lo đối phó với anh ta cũng đủ khổ, tâm trí đâu để làm việc nữa.

Nghĩ vậy, Minh Thư quay lại nhìn anh ta :

- Anh cho tôi xuống ở đây. Có lẽ hôm nào tôi sẽ đến nhận việc sau. Bây giờ tôi chưa sắp xếp được.

Thiên Bảo không trả lời, chỉ chăm chú nhìn phía trước như bận tập trung lái xe. Thật ra anh cũng bị đặt vào tình trạng bị động như Minh Thư. Hôm qua ông trường gọi điện đến anh bảo sẽ thay đổi trợ lý. Ông bảo hãy nâng đỡ cô ấy vì đó là cháu của ông. Ông chỉ báo trước một cách vắn tắt nên Thiên Bảo nắm rất lơ mơ. Mà cũng chẳng quan tâm lắm. Đối với anh, làm việc với ai cũng vậy. Cô ta có thân cận với tổng giám đốc hay không thì đó là việc của cô ta.

Lúc này thấy Minh Thư ở công ty, thiên Bảo rất sửng sốt và có chút bức dọc. Xét về tiêu chuẩn thì Minh Thư có thừa, nhưng anh không thích làm việc với một cô gái xảo quyệt, khôn ngoan nhưng tâm địa hẹp hòi. Hơn nửa năm không gặp Minh Thư, anh đã quên chuyện va chạm lần đó. Vậy mà bây giờ cô ta lại xuất hiện.

Thật ra anh có thể không nhận, nhưng cũng không thể từ chối. Anh không thể cư xử thẳng tay với một cô gái, nhất là cô ta lại thất thế. Và xét cho cùng, anh là con trai, để bụng hẹp hòi với con gái thì chẳng hay ho gì.

Thấy Thiên Bảo im lặng, tưởng anh không nghe, Minh Thư nói lớn hơn :

- Anh làm ơn cho tôi xuống đây đi.
- cô xuống làm gì. Đây là giờ làm việc. Tôi không đồng ý nhân viên trong công ty sử dụng giờ làm vào việc riêng của mình, dù người đó là giám đốc hay bảo vệ cũng vậy.

Minh Thư quay phắt lại kinh ngạc. Cô không tin trước mắt mình là một giám đốc nguyên tắc cứng nhắc. Cô chưa biết phản ứng ra sao thì anh đã nói tiếp :

- Cô đã từng đi làm, tôi nghĩ chắc cô hiểu nguyên tắc làm việc. Tôi không tin cô không xem trọng việc làm. Vậy cô muốn xuống để làm gì ?

Minh Thư quay mặt nhìn ra đường. Anh ta là người luôn dồn người khác vào chân tường. Đây là lần đầu tiên cô không biết cách đối phó với tình huống. Cách duy nhất là đừng nói gì cả, và cô khoanh tay trước ngực, một mực im lặng.

Thiên Bảo vẫn nhìn phía trước, cười nhếch môi :

- Cô là một người thẳng thắn. Vậy thì cứ nói thật đi, cô nghĩ gì về việc chạm trán này ?

Từ “chạm trán” của anh làm Minh Thư thấy nóng mũi. Cái tính thẳng thừng của cô lại bốc lên. Dù anh ta có là cấp trên của cô hay không cũng mặc, khi đòi xuống là cô đã chấp nhận mất việc rồi. Nhất là cô không chịu được tính coi thường người khác của anh. Cô quay lại, nhìn thẳng vào anh :

- anh có ý nghĩ đây là cuộc đối đầu chứ gì ? Và anh cho là tôi sợ đến mức muốn né tránh. Anh tưởng rằng tôi sợ anh vì anh biết được tâm địa thật của tôi ? anh lầm rồi. Tôi không hề né tránh kiểu nhu nhược đâu.

- Nói tiếp đi.

Minh Thư nói thẳng :

- Thật tình tôi không ngờ gặp anh ở đây. Nếu biết bác Trường dành cho tôi một việc làm ưu ái như vậy, tôi không dám nhận đâu.

Cách nói mỉa của cô làm Thiên Bảo nổi nóng, anh đập lại :

- Xin thú thật là tôi cũng có tâm trạng ngao ngán như cô vậy.

Minh Thư mím môi ngồi im, tức đến nghẹn lời. Tự nhiên anh ta gán cho cô những tội trạng anh ta nghĩ ra, rồi nhìn cô như một quái vật. Không nhịn được, cô quay lại định nổ cho một trận, nhưng chưa kịp nói thì Thiên Bảo đã lên tiếng :

- Nếu cô nghĩ vì chuyện đó mà tôi để bụng thù hằn thì không đúng đâu. Tôi đâu có nhỏ mọn đến vậy.

Anh ta cười một tiếng :

- Tôi biết cô đang nghĩ gì rồi, nhưng tôi khuyên cô, xin việc làm không phải là dễ đâu.

- cảm ơn, nhưng tôi hiểu mình muốn gì.

- Hiểu gì à ? Tôi dám chắc cô đang để tính tự ái bốc lên rồi, và không hiểu hết tác hại của nó đâu. Cô sẽ xin việc ở đâu với bằng tốt nghiệp như vậy ?

Trừ ông Trường ra, không ai cho cô một việc làm tốt như vậy đâu.

- Mặc kệ tôi.

- thú thật là tôi cũng không thích có một trợ lý bướng bỉnh như cô Nhưng tôi không nỡ thấy một cô gái long đong tìm việc làm , nhất là lại mất việc vì tôi. Nếu vì tự ái cá nhân mà nghỉ việc thì cô yếu lắm đấy. Tự suy nghĩ lại đi. Cô sợ tôi đến mức như vậy sao ?

Minh Thư xù lông lên :

- Tại sao tôi phải sợ anh ?
- Vì những lý do gì thì cô biết rồi.
- Hừ, tôi không thèm thanh minh. Với loại người hồ đồ như anh, thanh minh cũng là thừa.
- Vậy sao ? Hy vọng tôi lắm.

Anh khoát tay :

- Bỏ qua chuyện này đi. Bắt đầu từ đây về sau, chúng ta sẽ không nhắc lại nữa, xem như là chuyện cá nhân, xem như tôi và cô chưa quen biết nhau. Bắt đầu bằng một quan hệ mới dựa trên công việc mà đối xử với nhau. Ok ?

Thấy Minh Thư ngồi im, môi còn cong lên vì giận, Thiên Bảo cười châm biếm :

- Thế nào ? Cô đang phân vân nên chọn việc làm hay tự ái cá nhân chứ gì ? Thật ngốc nghếch hết chỗ nói.

Anh nhún vai :

- Không ngờ bản lĩnh của cô Minh Thư chỉ đến mức đó. Không dám đối đầu với sự thật. Thế này rồi ra đời cô làm sao hơn người ta.

Minh Thư ngồi im suy nghĩ. Có lẽ cô đã nông cạn khi muốn bỏ cuộc, dù đó chỉ là ý nghĩ. Thực ra Thiên Bảo là gì mà cô trốn tránh ? Nếu chạy trốn anh thì chắc suốt đời cô phải tránh mặt tất cả những ai đụng chạm tới mình rồi. Tự nhiên cô thấy tự ái ùng ùng, nhưng là sự tự ái ngược với ý nghĩ lúc này. Môi cô mím lại, mặt vô tình ngẩng lên như thách thức. Cô không thấy Thiên Bảo nhìn cô với nụ cười kín đáo có chút giễu cợt. Anh phát hiện rằng bên ngoài vẻ cứng cỏi bản lĩnh, cô hãy còn là một cô gái bướng bỉnh theo cách trẻ con. Nếu không có tính ác độc, có lẽ cô ta sẽ vô cùng đáng yêu.

Thật tiếc !

Anh ngừng xe trước cổng công ty, vẫn ngồi yên bên tay lái, anh nói mà mắt nhìn thẳng phía trước :

- cô quyết định chưa ? nếu muốn bỏ việc, tôi sẽ đưa cô trở lại ông Trường.
- Minh Thư không trả lời, lẳng lặng mở cửa bước xuống xe. Thiên Bảo mỉm cười tắt máy, rồi nhún vai mở cửa. Cuối cùng thì cô ta cũng không phải là một cô gái ngốc nghếch, nếu Minh Thư bỏ cuộc, có lẽ anh sẽ vô cùng xem thường.

Anh đưa Minh Thư vào văn phòng, giới thiệu vắn tắt với cô thư ký :

- Đây là Minh Thư, người sẽ thay cô trong công việc. Còn đây là Hoài Mỹ, trợ lý của tôi.

Hoài Mỹ hình như đã được báo trước, cô cười như làm quen rồi mở tủ lấy xấp tài liệu mà cô chuẩn bị trước định đưa Minh Thư, nhưng Thiên Bảo khoát tay :

- Cô Thư chưa nhận việc bây giờ đâu, tôi chỉ giới thiệu để các cô biết nhau

thôi. Thứ hai này cô ấy mới chính thức vào làm.

Minh Thư lắc đầu :

- không, tôi bắt đầu ngay bây giờ cũng được.

Thiên Bảo mỉm cười :

- Sắp hết giờ rồi, nếu bắt đầu ngay bây giờ cô Mỹ sẽ ở lại đến tối, cô còn làm công việc nhà nữa đấy.

Minh Thư hơi ngượng :

- Xin lỗi, tôi không biết, nhưng tôi có thể đọc trước mấy tài liệu này không ?

- Cũng được, tùy cô – Thiên Bảo lại cười.

Minh Thư cầm bìa sơ mi đựng giấy tờ, lưỡng lự đi theo Thiên Bảo vào trong. Cô nhìn dãy phòng một cách tò mò, rồi đưa mắt tìm kiếm. Anh nhướng mắt :

- Cô tìm gì vậy ?

Minh Thư hỏi một cách thơ ngây :

- Sao tôi không thấy máy móc gì cả. Với lại công ty hẹp thế này, sản phẩm để ở đâu ?

Thiên Bảo bật cười :

- Để ở kho Tôi sắp đưa cô đến chỗ đó đấy.

Minh Thư nhú mày :

- Thế sao không để nó ở đây mà phải đặt ở kho, làm sao người ta biết mà mua ?

Thiên Bảo giả vờ nhìn quanh, rồi hạ giọng :

- Cô hỏi nhỏ một tí, coi chừng nhân viên nghe được thì buồn cười lắm. Dù sao cô cũng sẽ là trợ lý cho giám đốc mà.

Minh Thư nhìn quanh, nhận ra mình hỏi ngớ ngẩn, cô quê quá cứ im lặng mà bước, rồi cô mím môi :

- Nhưng dù sao tôi cũng cứ thắc mắc.

Thiên Bảo cười như có vẻ thú vị :

- cô sẽ hiểu điều đó khi đến kho.

Anh nhìn đồng hồ, rồi nhìn cô :

- Cô có thấy đói chưa ?

Minh Thư nhìn lại anh, như vừa nghe một câu hỏi chẳng đáng gì đến chuyện này giờ. Thiên Bảo giải thích :

- Nếu cô chưa mệt, chúng ta sẽ đến kho tham quan ngay bây giờ.

Cô lập tức gật đầu :

- Tôi không mệt tí nào.

- Vậy thì đi.

Minh Thư theo Thiên Bảo ra xe. Cả hai không nói chuyện nhiều trên đường đi. Minh Thư vẫn còn cảm giác quê quê vì câu hỏi ngớ ngẩn lúc nãy. Cô tự hứa sẽ im lặng mà quan sát chứ không hỏi nữa. Cô cũng hiểu rằng hoạt động

của công ty rất quy mô và phức tạp, để hiểu và làm đúng vai trò của một trợ lý thật là việc làm quá sức của cô. Cô không hiểu tại sao ông Trường lại cho cô làm ở vị trí này ? Ông đánh giá quá cao năng lực của cô, hay có sự nâng đỡ ? Thật không hiểu được.

Trong số bạn bè cô, chưa ai mới ra trường mà nhận một việc quá tải như vậy, thật là một thử thách không nhỏ. Nếu cô lơ mơ thì sẽ bị cười vào mũi mất.

Cứ đắm chìm trong suy nghĩ lộn xộn, Minh Thư không hay Thiên Bảo đã hỏi cô mấy lần. Thấy cô không nghe, anh mỉm cười rồi đập thẳng. Bị bất ngờ, Minh Thư ngã chúi về phía trước, cô quay lại nhìn Thiên Bảo, ngơ ngác :

- Chuyện gì vậy ?

Thiên Bảo mỉm cười :

- Không có chuyện gì cả. Tôi chỉ muốn kéo cô về thực tế thôi.

Minh Thư vẫn đặt tay dẫn trước ngực :

- anh làm tôi hết hồn thật đó. Tại sao anh làm vậy ?

- Ba lần rồi đó Minh Thư.

- Ba lần cái gì ?

- tôi hỏi cô nghĩ gì vậy, hỏi mãi mà không nghe cô trả lời, tôi không kiên nhẫn chờ nổi.

Thấy vẻ ngơ ngác của cô, anh lại cười :

- Đừng căng thẳng như vậy, chuyện này quá sức của cô thật đấy, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng lắm đâu.

Minh Thư thở dài :

- Tôi không hiểu tại sao bác Trường lại cho tôi một công việc như vậy. Nó vượt xa ước mơ của tôi, và vì vậy tôi phải nhận một trách nhiệm quá lớn, tôi sợ lắm.

- Sợ tôi hay sợ công việc ?

- Sợ cả hai.

- Tôi không đến nỗi là người khó tính đâu.

Minh Thư “khều” nhẹ :

- Vâng, lúc này nghe anh cảm nhân viên không được lạm dụng giờ làm việc là tôi đã hiểu anh “dễ tính” rồi.

Thiên Bảo khựng lại một chút rồi cười lớn :

- không ngờ cô xét nét tôi như vậy... Nhưng không sao, cứ làm việc chung đi rồi kết luận.

Xe rẽ vào một con đường vắng, rồi chạy tuốt ra bờ sông. Thiên Bảo dừng lại ở khoảng sân thật rộng, cả hai bước xuống. Minh Thư tò mò nhìn ra sông, tàu thuyền dày đặc. Cô chưa ra đến cảng bao giờ nhưng cô nghĩ đây đúng là cảng thật rồi.

Thiên Bảo ra hiệu cho Minh Thư, cô đi theo anh vào kho và sững sờ trước sự rộng lớn của nó. Những loại máy móc, phân bón chất đầy các tầng. Minh Thư cứ nghĩ khi là một gian phòng để người ta chất đồ phế thải. Đến giờ cô mới thấy mình quá ngốc, cô buột miệng :

- Sao nhiều quá vậy ? nhưng để đây làm sao người ta biết mà mua ?

Cô chợt im bật, bùm miệng lại vì nhận ra mình lại hỏi ngớ ngẩn, nhưng Thiên Bảo chỉ cười :

- Nhưng mặt hàng nay sẽ được phân phối về đại lý ở các tỉnh. Chúng ta mua bán bằng cách ký hợp đồng chứ không phải bán lẻ như việc làm của cô trước đây.

Minh Thư lí nhí :

- Vậy sao ? tôi không biết là nó quy mô đến vậy.

- Vậy bây giờ biết rồi, cô có ý định rút lui không ?

Minh Thư vô tình hếch mặt lên :

- Không hề, và ngược lại nữa đây.

- Vậy thì tốt.

Anh dắt Minh Thư đi vòng xuống phía sau cho cô xem các loại máy và giải thích tỉ mỉ cho cô những phương cách ký hợp đồng, những mảnh khoe cạnh tranh giữa các công ty để giành độc quyền. Minh Thư nghe một cách chăm chú. Cô không hay mình nhìn mặt Thiên Bảo chăm chăm, đến nỗi anh phải nhường mắt nhìn cô như buồn cười.

Chiều qua nhanh, trời bắt đầu tối mà Thiên Bảo với Minh Thư vẫn không để ý. Anh bật đèn và cứ đứng nói chuyện bất tận. Đến lúc ra về thì cửa kho đã bị khóa. Người bảo vệ không biết giám đốc còn ở trong kho, anh ta khóa cửa và đi nhậu một cách vô tư như bình thường anh ta vẫn làm.

Đứng bên trong Thiên Bảo nhìn qua khe hở của ống khóa, không thấy một bóng người qua lại. Anh vừa bực mình, vừa buồn cười. Thấy Minh Thư cứ dán mắt vào mình như hỏi, anh khẽ nhún vai :

- Thế này là chúng ta bị nhốt rồi, tôi không hiểu tại sao lại có chuyện kỳ cục như vậy.

Mắt Minh Thư mở lớn khiếp đảm :

- Có nghĩa là chúng ta phải ở đây suốt đêm ?

- Nếu không có gì thay đổi thì có lẽ phải chịu như vậy – Thiên Bảo nói hài hước.

Minh Thư lắp bắp :

- Như vậy còn mẹ tôi ? ... Mẹ tôi sẽ lo sợ cho tôi suốt cả đêm... Mẹ tôi...

Cô im bật, nghĩ để chuyện sẽ có một mình với thiên Bảo ở đây suốt đêm, cô sợ rồi cả lên. Cô nói như muốn khóc :

- Có cách nào để họ mở cửa không anh Bảo, tôi sợ lắm.

- Cô sợ cái gì vậy ? Tôi hay là nhà kho ?

Nước mắt Minh Thư bắt đầu lăn xuống :

- Tôi sợ đủ thứ hết. Từ đó giờ tôi chưa bị thế này bao giờ.

Thiên Bảo nói chậm rãi :

- Tôi nghĩ chắc những chuyện tương tự thế này không hề xảy ra với mọi người bao giờ. Chúng ta là những người gặp tình huống ngớ ngẩn nhất trên đời.

Thấy Minh Thư đứng dựa tường ử rữ, anh nói như trấn an :

- Cô đừng sợ như vậy. Có lẽ lát nữa anh ta sẽ về, một đêm ít nhất anh ta cũng kiểm soát vài lần.

- rui tối nay anh ta không đi thì sao ?

- Thì ngày mai anh ta sẽ được nghỉ việc – Thiên Bảo nói tỉnh bơ.

Minh Thư nhìn anh một cái :

- Anh khe khát đến vậy sao ?

thiên bảo nhú mày :

- Cô đừng có nhìn tôi lệch lạc như vậy, tiểu thư Cô thử nghĩ xem, một nhân viên bảo vệ mà không biết có người ở trong kho suốt đêm thì người đó có bảo đảm được hàng không bị mất không ?

Minh Thư nói nhỏ :

- Tôi hiểu rồi.

Thiên Bảo đi xuống kho dưới tìm cách phá khóa cửa bên hông, nhưng cánh cửa kiên cố quá nên khó mà dùng sức đẩy. Anh ngán ngẩm đi trở lên. Minh Thư đang ngồi chống cằm khóc thút thít. Thiên Bảo đến đứng trước mặt cô, cúi xuống :

- Cô làm sao vậy ? sợ cái gì, có tôi đây mà.

Minh Thư quệt nước mắt, ngược lên :

- Tôi đói bụng quá. Hức... hức...

Thiên Bảo đứng thẳng người lên, bối rối. Quả thật này giờ lo tìm cách đi ra, anh đã không nghĩ đến tình huống này. Anh tự trách mình đưa cô đến đây vội quá, càng tự trách đã không nghĩ đến chuyện ra về khi thấy trời tối. Dù sao cũng nghĩ đến sức khỏe của Minh Thư chứ.

Anh đi tới đi lui trước mặt cô, cau trán suy nghĩ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không có cách nào khác hơn là phải chờ bảo vệ. Thật là bực mình hết chỗ nói.

Minh Thư vẫn ngồi dưới thềm. Cô duỗi chân, tựa đầu vào bao hàng khép mắt mệt mỏi. một lát sau cô ngủ thiếp đi, nước mắt vẫn còn viền quanh mí. Thiên Bảo ngồi quỳ một chân nhìn cô, thở dài, rồi anh nhẹ nhàng đặt đầu Minh Thư gồi lên vai, cố ngồi yên để cô đừng bị phá giấc.

Rất lâu, Thiên Bảo nghe tiếng chân vọng ở ngoài, anh nhẹ đặt tay Minh Thư dựa vào bao hàng rồi đứng dậy nhìn qua khe hở của khóa. Ánh đèn pin lướt qua cửa, Thiên Bảo gõ mạnh vào thành cửa. Trong một giây, anh nghe tiếng

hỏi lớn :

- Ai đó ?

Anh bảo vệ đi băng băng đến đứng ngoài cửa, hỏi vọng lên như quát :

- Ai đó ?

Thiên Bảo nghiêm giọng :

- Giám đốc đây, anh lo mở cửa đi.

Ở ngoài im lặng, hình như anh ta còn đề phòng, Thiên Bảo bực mình nói như quát :

- Mở cửa đi.

Có tiếng chìa khóa khua leng keng, rồi cánh cửa được mở tung ra. Anh bảo vệ sững sờ nhìn Thiên Bảo, điệu bộ sợ sệt :

- Xin lỗi, tôi không biết có ông ở trong này.

Thiên Bảo không trả lời, anh đến góc nhà kho lay nhẹ vai Minh Thư :

- Dậy đi Thư, tôi đưa cô về nhà.

Minh Thư mở mắt, cô nhìn anh ngơ ngác rồi đứng dậy. Thiên Bảo kéo tay cô ra cửa :

- Bây giờ về được rồi đó, khuya lắm rồi. Cô hết buồn ngủ chưa ?

Minh Thư cố rút tay ra :

- Anh đừng lôi tôi như vậy, tôi theo không kịp đâu.

Thiên Bảo vội buông cô ra :

- Xin lỗi, tôi quên.

Cả hai đi ra xe, Thiên Bảo vừa mở công tắc vừa nhìn cô :

- Có thấy đỡ chút nào không?

Giọng Minh Thư ỉu xiu :

- Tôi đói lắm, chóng mặt quá.

- Được rồi, ráng chờ một chút nghe.

Chiếc xe lao nhanh vun vút trên đường, Minh Thư sợ tái mặt :

- Coi chừng té.

Thiên Bảo vẫn nhìn phía trước chăm chú, anh cười lớn :

- Làm sao mà té được, đừng sợ. Tôi lái xe cừ lắm.

Biết có cản cũng không được, không chừng càng sợ càng chọc cho anh thêm nổi hứng, Minh Thư làm thinh. Cô bấu chặt tay vào nệm ghế, mắt nhắm kín như phó mặc sinh mạng vào tay Thiên Bảo, sợ đến không còn khả năng phản ứng nữa.

Chiếc xe chọt chạy chậm từ từ, rồi thắng lại. Thiên Bảo nhìn qua cô, cười trêu chọc :

- Mở mắt ra đi Thư, xem mình còn sống không.

Minh Thư vô tình lườm anh một cái, môi cong lên :

- Bộ anh thích đùa như vậy lắm hả ? Biết vậy nên tôi không thêm sợ đâu.

- Thật là can đảm hiếm có.

Anh nháy mắt, hất mặt về phía bên đường, Minh Thư nhìn theo. Cô ngạc nhiên quay lại :

- Uê, ban đêm mà người ta cũng bán đồ ăn nữa sao ?

- Quán này phục vụ suốt đêm đây.

Thiên Bảo nói rồi bước xuống xe. Minh Thư cũng loay hoay mở cửa. Cô theo anh vào quán, mắt sáng lên :

- Thật là tuyệt, thích thật.

Thiên Bảo kéo ghế cho cô :

- Thích vì sẽ được ăn hay vì phát hiện điều lạ ?

- Cả hai. nhưng trên hết là vì sắp được ăn.

Thiên Bảo bật cười. Không ngờ có lúc cô trẻ con vậy. Anh không hiểu sao một cô gái trong sáng như vậy lại có hành động ám hại người.

Minh Thư hỏi một cách ngây thơ :

- Sao anh biết ban đêm người ta có bán quán vậy ?

Thiên Bảo nhìn lại cô :

- Cô cũng người thành phố, không lẽ không biết có những sinh hoạt ban đêm à ?

- Làm sao tôi biết được. Khuya là tôi ngủ rồi, có được ra đường đâu. Vậy ra cũng có những người đi làm vào ban đêm nữa à ?

- Dĩ nhiên.

- Chi vậy ? Họ làm gì lúc đó ?

- Nhiều hình thức sinh hoạt lắm. Buôn bán chẳng hạn.

- Bán gì nhỉ ?

Thiên Bảo mỉm cười :

- Ví dụ như là rau cải, trái cây ... nhiều thứ lắm. Kể cả những băng chuyên chơi đêm nữa.

Mắt Minh Thư vô tình tròn xoe, cô không hay mình nhìn Thiên Bảo chăm chăm :

- Có chuyện đó nữa à ? Đi chơi suốt đêm à ?

- Có chứ.

Minh Thư như từ trên trời rơi xuống. Cô lẩm bẩm :

- Thật là lạ lùng.

Cô nhìn quanh trong quán, buột miệng :

- Cũng có người ra vào y như ban ngày, lạ thật. Vậy mà trước đây tôi cứ nghĩ ai ra đường vào nửa đêm sẽ bị công an bắt.

Thiên Bảo nhìn cô lạ lùng. Anh không hiểu nổi những điều bình thường lại làm cô ngạc nhiên như vậy. Không để ý cái nhìn của anh, Minh Thư hớn hở :

- Hôm nào tôi sẽ rủ bạn đi chơi suốt đêm. Trong khi mọi người ngủ thì mình đi chơi, tuyệt thật. Thật là ngộ nghĩnh đấy chứ.

Cô nghĩ nghĩ một chút, rồi bật cười :

- Lúc chiều bị nhốt như vậy lại hóa ra hay, tôi thích lắm.

Thiên Bảo tò mò :

- Hay cái gì ?

- Hay chứ sao không, nhờ vậy mà tôi biết có người ra đường vào ban đêm.

Anh biết không, không khí mát lạnh của đêm sẽ cho mình nhiều cảm xúc lãng mạn lắm. Ban ngày sẽ không tìm được đâu.

- Vậy cô tìm được cảm giác đó chưa ?

- Có chứ. Lúc còn đi học, khi cả nhà ngủ rồi, tôi thường tắt đèn và đứng bên cửa sổ nhìn trời nhìn sao. Lúc ấy tôi thấy đời thật đẹp, thật thú vị... chắc anh không hiểu được cảm giác đó đâu.

- Cô cho tôi là gì vậy ? á ?

Minh Thư cười thành tiếng, không trả lời. Thiên Bảo nhìn cô tò mò :

- Vậy bây giờ, cô còn hay nhìn trời không ?

- Không. Đi dạy về là tôi mệt quá, chỉ kịp thay đồ rồi lăn ra ngủ khi. Tôi ao ước có một công việc ổn định. Khi không còn phải lo về cuộc sống, tôi sẽ tìm lại chính mình.

- Thế cách mà cô đang sống không phải con người của chính cô à ?

- Hoàn toàn không.

Minh Thư chợt quay về phía quầy :

- Sao họ làm lâu thế nhỉ ?

- Ráng chờ chút đi, khách đông quá.

Lát sau người chạy bàn bưng ra tô mì, Thiên Bảo tưởng Minh Thư sẽ ăn ngẫu nhiên đến mức quên nói chuyện với anh. Nhưng cô cẩn thận bỏ bớt những miếng mỡ và gấp kỹ hết thịt bỏ vào tô của Thiên Bảo. Anh nhìn cô ngạc nhiên :

- sao vậy ?

- Tôi không dám ăn thịt nhiều, sợ lắm.

- Sợ cái gì ?

Minh Thư cắn cho mấy cọng mì rớt xuống, rồi lắc đầu :

- Sợ lên cân, anh không hiểu mấy chuyện đó đâu.

- Trời đất, cô gầy nhom thế này.

Minh Thư nói nghiêm chỉnh :

- Nhưng nếu ăn nhiều thịt và mỡ thì sẽ bị mất eo, xấu lắm.

Thiên Bảo chỉ biết lắc đầu, không ngờ cô cũng quan tâm đến những chuyện thế này. Đúng là con gái. Càng tiếp xúc anh càng thấy cô ta thật là phức tạp.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 9

Minh Thư đã đi làm hơn một tháng. Cô nắm bắt công việc khá nhanh, nhanh hơn sự suy đoán của Thiên Bảo. Buổi đầu tiên tiếp xúc, thấy cô hoàn toàn mù tịt về việc mình sẽ làm, thậm chí không hiểu được thế nào là hoạt động của một công ty, Thiên Bảo rất ngán ngẫm. Anh không hiểu tại sao trước đây ba cô cũng là một giám đốc, mà cô lại quá mơ hồ về công việc như vậy. Anh nghĩ nếu qua hai tháng thử việc, nếu Minh Thư vẫn tỏ ra không có khả năng, anh sẽ chuyển cô xuống làm việc khác. Lúc ấy lương tâm của anh không phải bị cắn rứt.

Cũng như Thái Quang, Thiên Bảo rất dị ứng với những cô gái xảo quyệt, Minh Thư đã dùng thủ đoạn chia cắt vợ chồng Thái Quang. Lấy gì làm bảo đảm một ngày nào đó cô sẽ không giở thủ đoạn với anh.

Thiên Bảo nhận Minh Thư vào làm, nhưng trong thâm tâm, anh luôn có tâm trạng nghi ngờ, đề phòng. Và dù có cao thượng đến mấy, anh vẫn không tha thứ cho hành động của cô đối với Tổ Trân. Anh đối xử với Minh Thư đúng mực của một giám đốc đối với nhân viên, đôi khi có chút khe khắt, sự khe khắt mà anh vô tình không nhận ra.

Minh Thư cũng không ngờ đến nỗi không hiểu ý nghĩ của anh. Lúc đầu vào làm, cô chỉ chăm chú vào công việc và không quan tâm đến chuyện giám đốc đối xử với mình ra sao, nhưng từ từ cô cảm nhận được cử chỉ của anh, có một cái gì đó đặc biệt xa cách, khó chịu. Cô hiểu ngay ý nghĩ của Thiên Bảo, nhưng không buồn thanh minh. Mà nếu cô có nói thì anh ta cũng không tin. Trong cô luôn có những tình cảm rối loạn. Vừa căm ghét vì bị hiểu lầm, vừa tự ái trước cách đối xử phân biệt, cuối cùng cô tự nhủ mình quên thời hoàng kim ngày xưa đi. Cô bây giờ chỉ là một nhân viên không hơn không kém, mà là một nhân viên thì không có gì quan trọng hơn việc làm, dù có cay đắng, nhưng nó chính là cuộc sống của mình.

Sáng nay vừa dắt xe đến cổng thì ông Trường ghé nhà cô Ông thò đầu ra ngàiàu khi thấy cô chuẩn bị lên xe :

- Con đi làm đó hả ?

- Dạ.

- Cất xe đi, đi ăn sáng với bác, sau đó bác đưa con đến công ty luôn.

- Dạ.

Minh Thư vừa ngồi vào xe, ông Trường đã nhìn cô :

- Con có về ốm đi đó, làm việc không quen hả ?

- Con bắt đầu quen rồi.

- Bác nghe nói con khá lắm, như vậy bác cũng yên tâm. Thế nào, làm việc với cậu Bảo, con thấy dễ chịu không ?

Minh Thư mỉm cười :

- Con cũng không biết nữa.

- Không biết là sao ? Cậu ta cư xử với con ra sao ? Có đặc biệt so với mấy nhân viên khác không ?

“Quá đặc biệt đi chứ, luôn luôn nghi kỵ và khó chịu”, Minh Thư nghĩ thầm, nhưng cô vẫn cười vô tư :

- Con nghĩ nếu con làm điều gì đó không vừa lòng thì anh ta cũng không phản ứng gay gắt, còn có bác nữa mà. Cho nên con cũng không biết thực chất anh ta nghĩ gì về con.

Ông Trường cười ha hả :

- Nói như vậy là con không thoải mái khi làm việc với cậu ta, đúng không ?

- Dạ đâu có. Bác cũng biết tính anh ra rồi, không đến nỗi khó khăn lắm đâu. Xe dừng trước một quán ăn, Minh Thư theo ông Trường vào trong. Ngồi yên vị rồi, ông lại tiếp tục câu chuyện :

- Con làm được việc bác cũng mừng lắm.

Minh Thư cười mỉm :

- Bác sợ con không có khả năng phải không ? Bác cũng chủ quan ghê, không biết trình độ con ra sao mà bác cho con một việc cao như vậy.

- Nhưng cuối cùng con cũng làm được đó chứ, bác đâu có nhìn lầm người, đúng không nào ?

Ông cười một cách sảng khoái, Minh Thư cười theo. Chợt, ông hỏi một câu làm cô ngỡ ngàng :

- Giám đốc của con có tỏ ra ga lăng với con không ? Thằng đó tính bay bướm hào hoa lắm. Con phải cẩn thận đó.

Minh Thư ngồi im ngạc nhiên. Bác Trường mà cũng để ý mấy chuyện này thì lạ thật. Cô ngước lên nhìn ông :

- Sao bác biết ?

- Bác là tổng giám đốc, những người làm ăn chung trong công ty bác phải biết chứ. Nó đối với con thế nào ?

Minh Thư lắc đầu :

- Nếu anh ta có thích bông đùa thì anh ta phải chừa cháu gái của tổng giám đốc chứ.

Ông Trường lại cười ha hả :

- Nói nghe hay lắm. Vậy là nó cũng tôn trọng con phải không ?

- Dạ chắc vậy.

Minh Thư cảm thấy buồn cười, đúng là bác Trường chả hiểu gì cả. Dù cô có là con gái bác đi nữa, Thiên Bảo cũng không vì vậy mà nhìn cô khác đị Anh

đã bị sự hiểu lầm thành định kiến rồi. Anh ta ghét cô như ghét mụ phù thủy, cho vàng anh ta cũng không có ý nghĩ tán tỉnh. Bác Trường sợ vậy là thừa rồi.

Bữa ăn đã xong mà ông Trường vẫn còn nói chuyện không dứt. Minh Thư muốn nhắc ông là đã trễ giờ nhưng cô không dám bắt lịch sự. Vả lại nói chuyện với ông cô rất thích, cô có cảm giác như nói chuyện với ba mình. Đó là một cảm giác êm đềm dễ chịu mà đã lâu cô không tìm thấy.

Mãi đến gần 9 giờ ông Trường mới chịu về. Thấy Minh Thư có vẻ tư lự, ông vỗ vỗ vai cô :

- Đừng có lo như vậy, bác sẽ gọi điện cho nó một tiếng. Thằng đó nó cũng không khe khắt lắm đâu.

Minh Thư làm thinh. Về tính nết tiết kiệm thời gian làm việc của Thiên Bảo thì cô rõ hơn ai hết, cô đã đoán trước anh sẽ khó chịu ra sao rồi.

Xe ngừng trước công ty, ông Trường nói một cách ân cần :

- Trưa nay bác sẽ cho tài xế qua đưa con về.
- dạ thôi, khỏi đi bác, buổi trưa con ở lại công ty.
- Vậy hả ? Vậy thì chiều cậu ta sẽ qua. Đây, con về nói bác gọi lời thăm mẹ con nhé.
- Dạ.

Minh Thư vừa quay đi thì ông gọi lại :

- Thư này, bác đi Hồng Kông về, có quà cho con đây.

Minh Thư tròn mắt ngạc nhiên, rồi đỡ lấy chiếc giỏ :

- Con cảm ơn bác.
- thôi con vô đi.

Xe chạy đi rồi, Minh Thư lững thững đi vào sân. Cô gặp cô trưởng phòng kế toán ở đầu cầu thang, cô ta đi nhanh xuống phía cô :

- Chết rồi Minh Thư Sáng giờ em đi đâu vậy ? Giám đốc tìm em từ sáng giờ đó. Cho người đến nhà cũng không thấy em, em đi đâu vậy ?
- có chuyện gì vậy chị ?
- Bản hợp đồng với công ty Quốc Hoàng, em soạn chưa ? Ông tìm em để lấy hợp đồng điều chỉnh với bên kia đó. Khách chờ nãy giờ.
- Vậy hả ?

Minh Thư hồi hả đi lên lầu. Cô vào phòng mình lấy bản hợp đồng rồi vào phòng giám đốc, không thấy vị khách nào ngoài Thiên Bảo, anh đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống đường. Minh Thư nói hấp tấp :

- Xin lỗi giám đốc, tôi không biết là có sự thay đổi đột xuất như vậy. Sáng nay tôi...

Thiên Bảo quay lại mặt hầm hầm :

- Nếu muốn đi đâu, ít nhất cô phải báo với tôi một tiếng, đừng có quen thói tự do vô tổ chức như vậy.

Đáng lẽ phải im lặng nghe thì Minh Thư lại thanh minh :

- Không phải như vậy. Sáng nay tôi vừa ra cửa thì bác Trường ghé, thế là tôi...

Anh cắt ngang :

- Tôi không cần biết lý do cô đưa ra, đừng có núp bóng người khác để thanh minh, tôi ghét người như vậy lắm. Cô biết hợp đồng này quan trọng thế nào không ? Những người nước ngoài ghét nhất là thói làm việc vô tổ chức. Thế mà họ đến đây chỉ để chờ có một mình cô. Cô là ai mà tự cho phép mình coi thường khách như vậy. Dù cô là con của tổng giám đốc, cô cũng không được vô kỷ luật như vậy.

Sao giám đốc gán cho tôi nhiều ý nghĩ thấp kém như vậy. Tôi nhận lỗi đã đi trễ để khách chờ. Nhưng xét ra anh cũng có thể lý giải với họ. Tự họ đến bất ngờ chứ có phải mình sai hẹn đâu. Và còn ...

- Còn gì nữa ? - thiên Bảo quát lên - Cô tưởng mình là ai mà có quyền quay lại bắt bẻ người khác như vậy ? Nghĩa là cô rất đúng khi đi trễ, và sẵn sàng làm việc kiểu đó với tất cả khách hàng phải không ? Nói đi.

Minh Thư cố bình tĩnh chống đỡ :

- Tôi biết mình là ai lắm. Vì biết phận mình nên tôi đã xin lỗi. Ngoài xin lỗi ra tôi vốn biết làm gì khách nữa bây giờ ? Anh muốn tôi phải làm gì nữa đây ?

- Cô đúng là con người ghê gớm. Ra ngoài đi. Đừng để tôi phải nói nặng cô đi đi.

Mặt Thiên Bảo đỏ bừng. Chưa bao giờ anh có một nhân viên như vậy. Anh quay người nhìn ra cửa sổ, cố kiềm chế mình để khỏi quát tháo. Chưa có một trợ lý nào dám trả lời anh như vậy. Lý luận của cô ta rất vững chắc và logic nhưng anh không chấp nhận thứ lý luận đó.

Minh Thư cũng đứng lặng một hồi, rồi lặng lẽ đi ra ngoài, môi mím lại để khỏi khóc. Biết rằng đi làm là phải biết nhịn nhục, nhưng cách quát tháo khinh miệt của anh vẫn làm cô thấy không chịu nổi.

Cô đi về phòng mình, cố tập trung làm việc nhưng đầu óc cứ lẩn quẩn những ý nghĩ tức giận. Cô buông viết, lầm lì nhìn mớ hồ sơ trước mặt.

Chợt nhớ ra Thiên Bảo còn cuộc hẹn với một khách nước ngoài, Minh Thư biết mình có bốn phận phải nhắc anh nhưng bản năng làm cô ngồi yên, muốn chống đối, muốn phản kháng. Mặc anh ta muốn làm gì thì làm, đó là việc của anh ta.

Nghĩ vậy, nhưng mắt cô vẫn nhìn về phía đồng hồ. Nửa giờ, rồi 15 phút nữa đến giờ hẹn, thiên Bảo vẫn không ra. Một cái gì đó thuộc trách nhiệm buộc cô đứng dậy đi vào phòng trong. Thiên Bảo đang ngồi bên bàn, mặt vẫn lầm lì như chưa hết giận. Minh Thư đứng ở cửa, cố giữ giọng nhỏ nhẹ :

- Giám đốc, anh có cuộc họp lúc 10h ở công ty Thiên Tinh.

Thiên Bảo vẫn im lặng. Cô mím môi :

- Còn 15 phút nữa. Tôi đã chuẩn bị sẵn tài liệu cho anh.

- ra ngoài đi, và mang hồ sơ vào đây.

Minh Thư lẳng lặng trở ra. Cô đặt xấp hồ sơ trước mặt anh :

- Có nghĩa là tôi không cần đi theo ?

- Đúng.

Minh Thư nói nhỏ :

- Trưa 11 giờ anh có cuộc hẹn với cô Mai hân ở nhà hàng Thiên Hà. Phiên anh tự nhớ giùm.

Cô ngán ngẩm đi ra ngoài. Không biết đây có phải là cách anh cảnh cáo cô. Rồi anh ta sẽ còn trừng phạt cô theo cách nào nữa đây.

Thiên Bảo chợt mở cửa đi ra. Ngang qua bàn cô, anh cũng không nhìn đến. Minh Thư cố làm ra vẻ thản nhiên, như hoàn toàn không lúng túng về cách đối xử của anh.

Thiên Bảo đi ra ngoài khá lâu thì Tổ Trân đến tìm anh tạ Minh Thư ngạc nhiên đến sững sờ khi thấy cô xuất hiện ở cửa. Tổ Trân cũng có vẻ bàng hoàng khi thấy Minh Thư. Cô đứng sững một chút, rồi nói một cách lạnh nhạt :

- Tôi muốn gặp giám đốc.

Minh Thư nói một cách lịch sự :

- Giám đốc đi họp. Phiên chị chiều trở lại.

- Ảnh họp ở đâu ?

- Ở công ty Thiên Tinh.

- Chị gọi điện qua đó cho ảnh giùm. Bảo là có tôi cần gặp.

Minh Thư cắn môi do dự. Đây là cuộc họp ban quản trị rất quan trọng. Thiên Bảo có một nguyên tắc là không tiếp điện thoại trong lúc đang họp, gọi anh về công ty thì càng vô lý. Cô hiểu Tổ Trân muốn thị uy với mình. Điều đó làm cô bị xúc phạm sâu sắc. Cô cố nói lịch sự :

- Rất tiếc là tôi không làm theo yêu cầu của chị được. Chị có thể cho tôi lại giờ hẹn để tôi báo với giám đốc.

Tổ Trân nhìn cô bằng nửa con mắt :

- Rườm rà đến vậy sao ? tôi yêu cầu thì chị cứ làm đi. Anh Bảo về mà biết chị làm khó tôi, ảnh sẽ không tha cho chị đâu.

Minh Thư lặng người đi, tủi nhục lẫn uất ức. Cô căm ghét cách thể hiện quyền uy của Tổ Trân, đồng thời cũng nhận thức rất rõ vị trí thấp kém của mình. Cô còn chưa biết nói gì thì Tổ Trân đã lên giọng :

- Cô thư ký của chồng tôi rất hiểu rõ vị trí của mình, rất ngoan ngoãn để bảo. Thư ký của công ty này sao khó nói quá. Anh Bảo dễ dãi với nhân viên của mình thật.

Nói rồi cô đứng dậy, đĩnh đạc đi ra và không hề chào Minh Thư Thái độ như

bảo rằng Minh Thư không xứng đáng để nhận được cử chỉ lịch sự bình thường nhất.

Tổ Trân đi rồi, Minh Thư ngồi phịch xuống ghế cảm thấy không đủ sức chịu đựng nữa. Cô gục mặt xuống bàn khóc lặng người. Hết thiên Bảo rồi đến Tổ Trân, cả hai như muốn dồn cô vào tận chân tường, ngay hôm nay họ như hẹn nhau đẩy cô đến tâm trạng u ám tận cùng. Cô không chịu đựng nổi nữa.

Cô vùng đứng dậy, xếp giấy tờ vào ngăn tủ khóa lại, rồi khoác giỏ lên vai đi xuống lầu.

Cô đi lang thang trên đường, suy nghĩ miên man. Cuộc gặp gỡ với Tổ Trân gợi cô nhớ lại sự đối đầu ngày trước, tức còn là sinh viên. Ngày đó sự việc đến với cả hai rất nhẹ nhàng thế mà đủ để xem nhau như kẻ thù. Không ngờ khi ra trường rồi định mệnh lại sắp đặt cho mối thù đó tiếp tục kéo dài với mức độ sâu sắc hơn.

Tự nhiên Minh Thư thấy thêm được khóc.

Cô vào Tao Đàn, chọn một góc cây rợp bóng mát ngồi xuống, cô ngược nhìn lên trời. Tán lá xanh và màu trắng của mây nhìn thật thanh bình, như không biết đến nỗi thống khổ của con người. Đã lâu lắm rồi cô không ngắm mây bay hay tìm chút cảm giác mộng mơ nơi những hàng cây. Trưa nay một mình nhìn những tán cây cao vợi vợi, cảm giác thanh tịnh đó càng làm cô buồn rầu nghĩ về cuộc sống thực tại của mình.

Giá mà có thể nghỉ việc, có thể thoát được chỗ làm nặng nề đó. Ông trường cứ nghĩ đã tìm cho cô chỗ đứng vững vàng, làm sao ông hiểu được cô khổ sở thế này.

Minh Thư gục đầu xuống gối tiếp tục suy nghĩ về ước muốn của mình. Tại sao không nghỉ làm nhỉ ? Cô là người chứ đâu phải là đá để có thể chịu đựng một giám đốc lúc nào cũng nghi kỵ, coi thường mình. Ngoài đồng tiền, cô còn cần cả sự tự trọng nữa.

Nghỉ làm. Lần đầu tiên cô nghĩ đến chuyện đó. Nó vừa nhẹ nhàng, vừa là sự đe dọa. Rốt cuộc cô cũng không tự mình giải thoát được mình.

Cô cứ loay hoay giữa ý nghĩ bỏ việc với sự lo sợ, cuối cùng cô quyết định sẽ suy nghĩ sau. Còn bây giờ thì hải trở về công ty. Dù muốn dù không cũng phải giải quyết hết công việc chiều nay, không thể nổi giận một cách vô trách nhiệm vậy được.

Cô giờ tay nhìn đồng hồ, rồi hoảng hốt ngồi bật dậy. Hơn hai giờ rồi, nghĩa là tiếp tục đi trễ như buổi sáng. Hy vọng chiều nay sẽ không có ông khách nào đến bất ngờ nữa.

Cô chạy nhanh ra đường đón taxi. Khi về đến công ty cũng vừa đến hai giờ rưỡi. Cô chạy ba bốn bậc thang rồi đi vội về phòng mình. Trong phòng yên lặng, hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra. Thật là nhẹ.

Cô gõ cửa phòng giám đốc. Tiếng Thiên Bảo vọng ra bình thản :

- Cứ vào.

Minh Thư đẩy nhẹ cửa, thở hắt hên vì mệt, cô cố nói giọng bình thường :

- Xin lỗi, tôi lại đến trễ.

Thiên Bảo ngồi yên nhìn cô thật lâu. Cái nhìn sắc lạnh đến mức làm cô lúng túng đảo mắt nhìn nơi khác. Anh không nói gì, chỉ đẩy xấp tài liệu về phía cô, nói ngắn gọn :

- Cô giữ tài liệu này vào máy giùm.

Minh Thư gật nhẹ đầu, rồi bước tới bàn cầm xấp giấy, ra đến cửa cô chợt nhớ. Cô bèn quay lại :

- Lúc sáng có chị Trân đến tìm anh.

Thiên Bảo hơi chồm tới không nén được sự ngạc nhiên :

- Có đến lúc mấy giờ, có dặn gì không ?

- Không dặn gì, chỉ bảo tôi gọi điện cho anh nói là muốn gặp gấp.

Thiên Bảo cau mày :

- Vậy tại sao cô không cho tôi hay ?

Mắt Minh Thư mở lớn :

- Gọi anh à ? Anh đang họp mà ?

- Đâu có luật nào cấm nghe điện thoại trong lúc họp. Cô có biết đôi với tôi cú điện thoại đó quan trọng đến thế nào không ?

Minh Thư như từ trên trời rơi xuống, ngỡ ngẩn và bàng hoàng. Không ngờ mọi việc lại như vậy, sao Thiên Bảo thay đổi như chong chóng vậy. Lúc thế này, lúc thế khác. Cô biết ứng phó làm sao cho thích hợp đây.

Cô chưa biết giải thích làm sao thì có tiếng chuông rung, Thiên Bảo nhắc ống nghe lên, mặt vẫn cau lại như bực mình. Cô lặng lẽ trở ra phòng ngoài, cảm giác bất ổn như đã phạm một sai lầm ghê gớm. Suy cho cùng thì đó đâu phải là cái gì lớn lao, nhưng với một cá tính nghi kỵ như Thiên Bảo, chuyện gì lại không bị nhìn lệch đi, vì vậy mà cô thấy bất an.

o o o

Ở phòng trong, Thiên Bảo hấp tấp gọi điện cho Tổ Trân, nhưng gọi cả hai nơi mà cũng không gặp được cô Anh thấy nóng ruột kỳ lạ. Chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra với cô rồi. Nếu không cô chẳng liều lĩnh đến đây tìm anh. Anh tức Minh Thư ghê gớm. Cô ta cố tình trả đũa hay thật sự ngu ngơ. Lý do cô ta đưa ra tưởng như rất có lý, nhưng là có lý với ai kia. Anh đã hiểu tâm địa cô quá rồi, làm sao cô qua mắt được anh.

Gọi điện cho Tổ Trân mấy lần không được, Thiên Bảo quyết định đi tìm cô Anh sợ cô gặp chuyện gì đó kinh khủng đến mức quẫn trí, ai biết cô sẽ làm gì.

Thiên Bảo nhớ lần đó, lúc cô và anh còn yêu nhau, có lần bị mẹ mắng, Tổ Trân đã phần uất bỏ nhà về ngoại ở tận An Giang. Lần đó cả nhà nháo nhác đi tìm cô Anh và chị Tổ Mai phải tìm mấy ngày mới gặp được cô. Lúc đó

anh thật kinh hoàng khi nghe Tổ trần bảo muốn tự tử để trả đũa mẹ cô Tính Tổ Trần là vậy, lúc dữ lên cô có thể làm bất cứ chuyện gì cho hả giận. Lần đó cô thật sự để lại ấn tượng mạnh mẽ cho Thiên Bảo. Đến giờ ấn tượng đó vẫn còn. Và bây giờ anh đang liên tưởng tới một hành động nổi loạn của cô, có thể do Thái Quang mà ra.

Thiên Bảo đứng dậy đi ra ngoài. Anh không ngăn được cái nhìn tức giận ném về phía Minh thư Ành mắt sụp xuống của cô làm anh cười nhếch môi khinh bỉ. Lần đầu tiên anh thấy hối hận đã nhận cô vào làm.

Suốt buổi chiều anh đến nhà Tổ trần và những nơi anh đoán cô có thể tới, vẫn không tìm thấy cô Tổ mai bảo lúc trưa cô chỉ ghé một chút rồi đi. Sĩ nhiên là lúc đó Tổ Trần rất buồn.

Hôm sau đến công ty, Thiên Bảo gọi ngay Minh thư vào phòng giám đốc :

- Phiên cô nói tí mỉa gièm, lúc đến tìm tôi, Tổ Trần có nói gì nhiều không ? Minh Thư thở dài cô nén lại cảm giác mệt mỏi ngao ngán. Cô nói đều đều như tường thuật :

- Anh đi họp khoảng nửa giờ thì chị ấy tới. Chị ta bảo cần gặp anh. Tôi bảo anh đang họp và nhờ chị ta cho lại giờ hẹn để tôi báo với anh. Nhưng chị ta nhất định không chịu, bảo phải gọi anh về cho bằng được.

- Rồi sao nữa ?

- Sau đó chị ta bảo tôi là thư ký nhiều sự không ngoan ngoãn, rồi bỏ về. Tất cả chỉ có vậy. Tôi xin thề là không giấu giếm điều gì hết. Anh còn gì để hỏi nữa không ?

Thiên Bảo mím môi :

- Tôi muốn biết tại sao lúc đó cô không gọi điện cho tôi ?

- Tôi đã nói rồi, vì tôi biết tính anh không thích tiếp điện thoại trong những cuộc họp quan trọng. Và gọi anh về công ty ngay lúc đó thì càng không đúng. Tôi đã yêu cầu chị ấy hẹn giờ để báo lại anh nhưng chị ấy không chịu. Tôi thật tình không biết phải làm sao.

Thiên Bảo cười khẩy :

- Có thật tình là cô không biết làm sao không ? tôi lại nghĩ khác kia. Với bộ óc thông minh của cô, giải quyết như vậy vừa lập công với Thái Quang, vừa trả đũa được Tổ trần. Mà cô thì vẫn được tiếng vô tội. Cô thật ghê gớm đó Minh Thư ạ.

Mặt Minh Thư trắng bệch đi, cô lạc giọng :

- Anh nói gì vậy ?

Thiên Bảo nhìn cô một cách khinh bỉ :

__Lần trước cô cho Thái Quang biết về quan hệ của chúng tôi, hy vọng anh ta lý dị để trở về với vợ Hoặc nếu không thì gia đình Tổ trần cũng không có hạnh phúc. Đó là một cách trả thù tinh vi tuyệt hay Đúng không ? Có thể Thái Quang mù quáng không nhận ra, nhưng tôi thì biết đấy.

- Anh nghĩ tôi đề tiện đến mức như vậy sao ?
- không phải nghĩ, mà là thấy. Thế còn lần này, cô sẽ nói gì với Tquang, cho anh ta hay là vợ anh ta đến tìm tôi, và cô đã không để cho chúng tôi gặp mặt, vì muốn bảo vệ hạnh phúc cho anh ta. Cô sẽ được Tquang khâm phục khi chất cao thượng. Sao, tôi nói có đúng không ?

Minh thư mím môi nhìn anh căm ghét :

- Khi anh đã nói như vậy, tôi không có gì để thanh minh nữa.
- Cô có thanh minh tôi cũng không muốn nghe – anh nói với giọng quyền uy – cô nghe đây, tôi không nhỏ mọn vì chuyện cá nhân mà đuổi việc cô, nhưng tôi yêu cầu cô làm đúng nhiệm vụ của mình, đừng bao giờ xen vào đời tư của tôi. Chúng ta chỉ có quan hệ về công việc. Nếu Tổ trần có quan hệ thế nào đó với tôi, yêu cầu cô đừng nhúng tay vào nữa.
- Khi tôi giải quyết sự việc hôm qua, tôi đã hoàn toàn vì công việc đó, thưa giám đốc.

Thiên Bảo đập mạnh bàn, quát lên :

- Ngụy biện. Cô đẹp thứ lý luận xảo quyết đó đi. Ai có thể làm cô, chứ tôi thì không đâu. Sẵn đây tôi nhắc cho cô nhớ, cô không tranh nổi với Tổ trần đâu. Đừng có ảo tưởng về tình cảm nữa. Thái Quang không phải loại đàn ông thích đập đổ hạnh phúc của mình vì người phụ nữ khác. Anh ta không điên tới mức đó đâu.

Minh thư không trả lời, cô nuốt nước miếng, chiếu tia mắt thù hận vào mặt Thiên Bảo. Anh phẩy tay như chẳng quan tâm, thậm chí nhìn cô bằng nửa con mắt, giống hệt cái nhìn của Tổ Trần hôm qua :

- Cô ra ngoài đi.

Minh Thư quay người đi ra, môi cô mím chặt, khuôn mặt trắng xanh lại càng xanh. Trên đời này nếu cô có kẻ thù, thì người đó chính là Thiên Bảo. Sự mặc cảm dồn nén trong cô đã đi quá giới hạn của nó. Minh Thư tự thề với lòng sẽ làm bất cứ điều gì để giàu có và đầy đủ địa vị để trả lời họ về sự sỉ nhục hôm nay. Thề với lòng cho đến chết, cô vẫn không quên nỗi nhục ê chề này.

Cô ngồi vào bàn làm việc, đầu óc vẫn rùng rục căm giận. Cô cố tập trung thảo cho xong bản hợp đồng mới, rồi khoác giẻ lên vai định đi ra ngoài.

Cửa phòng cô chợt bị đẩy nhẹ, Minh thư quay phắt lại, cử chỉ đề phòng. Cô chợt thở ra khi người mới vào là Hoàng Lâm. Anh ta mỉm cười như biết lỗi :

- Tôi làm Thư giật mình phải không ?
- không có gì. Có chuyện gì không anh Lâm ?
- Thư về bây giờ đó hả ?
- Tôi không về buổi trưa, định xuống dưới tìm một cái gì ăn.
- Vậy mình đi đi. Hôm nay tôi sẽ đãi cô món tôm nướng, không từ chối chứ ?

- Không đâu. Anh xuống dưới chờ tôi chút nghe.

- OK.

Minh Thư đến rửa mặt, chải lại tóc rồi đi ra. Cô gặp Thiên Bảo cũng vừa bước ra hành lang. Cô đứng lại chờ anh đi trước, rồi lững thững xuống cầu thang.

Cả hai ngồi đối diện nhau qua bàn ăn. Hoàng Lâm vừa lột vỏ tôm cho cô, vừa hỏi một cách quan tâm :

- Chuyện đi trễ hôm qua hôm nay ổn chưa Thư ?

- Hình như đã ổn, hy vọng là vậy.

- Hôm qua giám đốc nóng nảy quá, tôi lo cho cô vô cùng.

- Anh lo cái gì ?

- Từ trước giờ giám đốc chưa hề nổi nóng với ai nên hôm qua nghe ông quát cô, tôi sợ Ông đuổi việc cô đấy chứ.

- Cái đó thì có gì đáng sợ đâu ah Lâm. Đã chấp nhận đi làm thì cũng phải chấp nhận tình huống bị đuổi việc.

- nhưng tìm được một chỗ tốt thế này không phải dễ đâu Thư.

Minh thư nheo mắt suy nghĩ một lát, rồi nhìn Hoàng Lâm khá lâu :

- Anh Lâm này, trước đây hoài Mỹ làm việc thế nào ?

- Cũng khá, nhưng không bằng cô.

Thấy minh Thư lắc đầu, anh nói thêm :

- Tôi nhận xét thật đấy, không phải nói để lấy lòng đâu.

- Thế giám đốc có hay phê bình chị ấy không ?

- Không, ông lịch sự lắm.

Minh thư khẽ gật đầu. Cô hiểu rõ hơn về Thiên Bảo rồi. Giờ thì không còn gì để do dự nữa. Làm việc với một người lúc nào cũng căng thẳng với mình thì thà tìm việc khác có đồng lương thấp cũng được, còn hơn để bị coi thường, khinh bỉ.

Cô mím môi lại, tự nhiên cô thấy gánh nặng được cất đi. Anh ta sẽ không còn quyền nặng nhẹ hạch sách cô nữa đâu. Đừng nghĩ người ta là giun là dế mà cứ phải cúi đầu mãi.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 10

Tổ Trân ngẩng đầu lên, sửng sốt khi thấy Thiên Bảo đang đứng trước mặt. Cô ngồi ngay ngắn lên, nhìn anh :

- Anh đi đâu vậy ? Sao anh biết em về nhà ?
- Anh không biết em về đây, chỉ định đến xem em có về không. Nếu không, anh sẽ đi An Giang tìm em.
- Sao lại xuống dưới đó lận ?

Thiên Bảo nhìn cô một cách ý nghĩa :

- Em không nhớ có lần em xuống đó rồi sao ?

Tổ Trân ngồi yên như cố nhớ, rồi cười phá lên :

- Trời ơi. Vậy anh tưởng lần này em cũng vậy hả ? EM không có điên nữa đâu.
- Hôm qua nay em đi đâu vậy Trân ?
- Đi chơi, đi Vũng Tàu với nhỏ bạn.
- Đi chơi à ?

Thiên Bảo thở nhẹ. Anh hơi ngửa ra sau :

- Vậy mà anh tưởng có chuyện gì.
- Chuyện gì là chuyện gì ? EM thì có chuyện gì khác nữa bây giờ.
- Vậy em đến công ty tìm anh có gì gấp không ?

Tổ Trân lắc đầu :

- không có gì. Trên đường em tiện ghé vào vậy thôi. Hôm trước gây với anh Quang một chập, em bức mình quá bỏ đi chơi dần mặt ảnh – Cô chột ngừng lại, nhìn Thiên Bảo soi mói – Thế nào, anh có ý gì với cô người yêu của chồng em vậy ? Định nhào vô hả ?
- Em nói gì vậy Trân ?

Cô nhún vai :

- không có gì, tại thấy anh nhận con nhỏ làm thư ký em ngạc nhiên vậy thôi. Sao rồi đấy, đến phiên anh cũng thấy mùi lòng vì hoàn cảnh của người đẹp à ?

- Hôm nay em nói chuyện khó nghe quá. Trong khi anh rất lo cho em.

Tổ Trân không quan tâm đến câu nói của anh. Cô chỉ nghĩ về Minh Thự Cô bấu môi :

- Bất quá cũng chỉ là một người làm công, làm gì lên mặt nguyên tắc thấy ghê Ban đầu em chỉ định ghé thăm anh chơi, nhưng thấy nó nguyên tắc quá em làm cho bở ghét. Em bắt buộc nó gọi anh về, ai ngờ con nhỏ găng tới

bến, em quạt cho một trận nên thân. Về công ty anh làm việc với nó đi . Thư ký gì mà lộng hành quá, nó tưởng nó là bà chủ chắc.

Thiên Bảo lắc đầu:

Dù sao em cũng không nên miệt thị Minh Thư như vậy Trân, nghèo đâu phải là một cái tội.

Tổ Trân long mặt lên:

-Nhưng chính vì nghèo nên nó mới bám riết Thái Quang. Anh không hiểu sao.

Thiên Bảo không trả lời. Tổ Trân nheo mắt lại, răn đe :

-Trong đời em chưa thù ai như thù nó. Rất may trời đã trả thù nó giúp em, chẳng những gia đình trắng tay mà người yêu cũng không giữ được, đáng đời lắm.

Thiên Bảo thận trọng:

-Sao hôm nay em nói về cô ta nhiều vậy?

-Tại vì em thấy nó có quan hệ với anh. Em sợ anh bị xỏ mũi đấy chứ.

Đừng nói chuyện cô ta nữa. Anh bắt buộc phải nhận cô ta vào làm thôi.

Trân này, lúc này em với Thái Quang sống ra sao? Có hạnh phúc hơn không ?

Tổ Trân thở hắt ra:

-Tội tệ hơn thì có. Một tuần cãi nhau một lần, chưa kể đến những cuộc tranh chấp lặt vặt. Em chán quá rồi. Anh ta càng đòi li dị em càng hành hạ cho bở ghét. Em không dại gì buông cho nhỏ Thư hưởng đâu.

-Sao vậy Trân. Nếu sống không hạnh phúc thì em trối buột hôn nhân làm gì. Em còn trẻ, có thể tìm hạnh phúc khác. Tội gì trả thù kiểu đó. Thái Quang khổ mà em cũng đâu có sung sướng.

Cô nhăn mặt:

-Anh đừng khuyên em vô ích. Có lúc em cũng muốn buông lắm. Nhưng nghĩ đến chuyện hai người đó trở lại với nhau em chịu không được. Em đâu có ngu mà để cho họ hạnh phúc ngay trước mũi mình.

-Và em càng dại hơn khi không chịu tìm hạnh phúc khác.

Tổ Trân nhướn mắt chế giễu:

-Tìm ở đâu, ở anh ấy hả ? Thôi xin đủ, em mà trở lại với anh thì mấy cô bồ anh để cho ai. Em ngán làm chánh cung quản lý tì thiếp của anh lắm.

-Em đánh giá anh thấp như vậy à?

-Không phải đánh giá thấp. Nhưng anh bay bướm quá, bay nhanh hơn bướm, ai mà giữ cho nổi.

Thiên Bảo hơi cúi mặt như giấu đi nỗi buồn. Rồi anh ngược lên, mỉm cười bình thản:

-Cho anh biết, nếu bây giờ mẹ em không cấm, em có quay lại với anh không?

-Không, em không nghĩ tới chuyện đó. Trong đầu em giờ chỉ có mục tiêu trả thù anh Quang, ngoài ra tất cả là số không.

-Em thật đại dốt, rồi một ngày nào đó em sẽ hối tiếc Trân ạ. Tuổi xuân của người phụ nữ ngắn ngủi lắm - Anh ngừng lại, nhìn cô một cách bao dung - Lâu rồi không gặp, em thay đổi nhiều quá. Có vẻ gai góc hận thù. Đừng như vậy nữa em.

-Anh thấy em thay đổi lắm à?

Thiên Bảo gật đầu:

-Anh thật buồn cho em. Nhưng em có nghĩ điều này không. Thật ra con người không bế tắc hoàn toàn đâu. Khi rơi vào nghịch cảnh, người ta vẫn có thể sáng suốt tìm cách giải thoát. Cách giải thoát hay nhất của em là trả tự do cho hai người và tự mỗi người đi tìm hạnh phúc khác.

-Không bao giờ có chuyện đó đâu.

Tổ Trân nói một cách lạnh lùng. Cô quay mặt nơi khác như không muốn nghe nữa. Thiên Bảo thở dài, rồi đứng dậy:

-Anh về đây.

Tổ Trân đứng dậy tiễn anh ra sân. Thiên Bảo đi cạnh cô, tay thọc vào túi quần. Anh như chưa muốn chấm dứt câu chuyện:

-Khi nào buồn cứ gọi anh.

-Có thể- Chợt nhớ ra, cô đứng lại - Nếu mai một gặp nhau, mình tìm chỗ khác đi.

-Quán cafe cũ sao vậy?

Tổ Trân nhún vai:

- Đến đó rồi gặp ông Quang thì phiền lắm. Anh có biết tại sao ông biết chuyện của mình không. Lần đó ông gặp mình trong quán đó. Rất may là ông ta không làm lớn chuyện, chứ làm ầm ĩ trong quán thì anh và em chỉ có nước độn thổ.

Thiên Bảo nhìn cô chăm chăm:

-Em nói lại đi, làm sao Thái Quang biết chuyện của mình?

-Thì ông gặp mình trong quán, có lẽ thằng ngốc mới không hiểu chuyện. Nhưng sao vậy, có gì không?

-Không, không có gì.

Anh vô tình đứng yên, lẫn thân nhớ lại buổi tối vá xe trên đường, anh đã mắng Minh Thư một trận... không ngờ lại có sai lầm lần thứ hai. Lần này thì trầm trọng và kéo dài. Tự nhiên anh thấy mệt mỏi quá.

Tổ Trân vẫn nhìn anh chằm chằm:

-Anh sợ Thái Quang hả ? Không sao đâu, anh ta không đụng chạm gì đến anh đâu, nếu quấy thì ông ta đã quấy lâu rồi.

-Anh không sợ bị người ta gây hấn, chỉ sợ mình làm điều gì đó trái với lương tâm. Và anh đã phạm phải nó hai lần rồi Trân ạ, vì em đó.

Tổ Trần ngơ ngác:

-Anh nói gì em không hiểu.

-Em không hiểu được đâu. Đừng quan tâm làm gì, thôi anh về. Chúc vui vẻ.

Bye

Thiên Bảo vẫy tay chào cô, rồi bước tới dắt xe ra cổng. anh bỗng nhận ra mình muốn đến nhà Minh Thư.

Mười lăm phút sau anh đã dừng xe trước cổng nhà cô Cánh cổng khóa im im. Thiên Bảo ngược lên khung cửa sổ. Đèn trên phòng bật sáng. Minh Thư đang đứng bên khung cửa, chống cằm nhìn trời. Trong bóng tối anh không nhìn rõ được mặt cô Không biết cô đang mơ mộng hay buồn rầu.

Anh không tin cô còn đủ sức mơ mộng. Mấy ngày nay bão táp liên tục xảy ra với cô Có là thần kinh thép đi nữa cũng phải suy sụp. Nhưng tại sao Minh Thư không chịu thanh minh, tại sao cô kỳ lạ đến vậy?

Thiên Bảo đứng dưới đường một lát, chờ cho Minh Thư thấy anh. Nhưng cô không phát hiện ra có anh đến. Thiên Bảo đành về nhà. Mọi chuyện để đến mai vào công ty giải quyết vậy. Hôm sau anh đi làm hơi sớm. Lá đơn nghỉ việc của Minh Thư đã đặt trên bàn từ lúc nào đấy. Anh ngồi xuống ghế đọc chăm chú, rồi buông tờ giấy xuống bàn. Anh nhắm mắt lại ngồi yên. Cô phản ứng lặng lẽ mà quyết liệt đến vậy sao?

Thiên Bảo còn đang suy nghĩ thì cánh cửa bị đẩy nhẹ, rồi Minh Thư bước vào. Cô đặt xấp báo đã được đánh dấu sẵn xuống bàn. Cô nhìn thoáng lá đơn trước mặt Thiên Bảo. Nhưng không nói gì và định quay ra. Thiên Bảo chìa lá đơn trước mặt cô:

-Chúng ta nói về chuyện này một chút. Cô ngồi xuống đi.

Minh Thư ngồi xuống chiếc ghế trước bàn. Hai tay khép hờ trên chân. Cô ngồi thẳng lưng như chờ nghe một chuyện chẳng mấy dễ chịu. Thiên Bảo sửa lại cổ áo, nghiêm nghị:

-Tại sao cô xin nghỉ việc?

-Tôi đã viết trong đơn rồi, vì tôi không đủ khả năng làm việc.

-Tôi nghĩ đó là hình thức để nói. Tôi muốn lý do thật trong đầu của cô.

Minh Thư im lặng một lát, rồi lên tiếng:

-Xin miễn cho tôi phải giải thích.

- Được. Cũng được.

Thiên Bảo gật gù, anh hơi ngả người ra sau:

-Tự nhiên nghỉ ngang. Như vậy là hơi thiếu trách nhiệm đó Minh Thư Minh Thư xoay người lại nhìn Thiên Bảo, tia nhìn chẳng lấy gì làm thiện cảm:

-Anh có đọc kỹ đơn chưa, thưa giám đốc? Tôi đã ghi rất rõ sẽ xin nghỉ vào tháng tới. Khoảng thời gian đó đủ để anh tuyển người mới đấy - Giọng cô hơi châm biếm - Hình như anh bị thành kiến về tôi nhiều quá nên nhìn vấn đề luôn khác đi đấy, kể cả chuyện hồ sơ trước mắt.

-Cô nghĩ vậy sao? Hình như cô cũng nhìn tôi khá lệch lạc rồi đó. Cùng đây ấn tượng và thành kiến.

-Tôi đâu dám như vậy. Bồn phận của một nhân viên là chỉ nghĩ tới công việc. Còn thái độ của người khác đối với mình ra sao là chuyện của người ta. Tôi nhớ điều đó rõ lắm. Và lúc nào cũng...

Minh Thư im bật vì chợt nhận ra mình đang trách móc, châm biếm. Cô lắc đầu tự phủ nhận mình. Đã nghĩ việc rồi thì công kích làm gì. Chẳng lẽ mình tự biến mình thành lỗ bịch sao.

Thấy cô ngồi im, Thiên Bảo nhắc:

-Và gì nữa, nói tiếp đi.

-Không có gì hết.

-Nếu không có gì thì tại sao xin nghỉ ?

Minh Thư quay lại nhìn Thiên Bảo, hơi lại lòng về cách nói của anh. Nó không có vẻ bức dọc châm biếm, cách anh thường nói với cô mấy ngày gần đây. Thậm chí là ngược lại. Hình như anh không muốn cô nghỉ làm. Có chuyện gì vậy nhỉ ? Con người thay đổi đột ngột như vậy, thật không cách gì hiểu được. Tuy vậy cô vẫn trả lời:

-Tôi đã nói rồi, vì tôi không có khả năng.

-Yêu cầu của tôi đối với công việc rất đơn giản và cô đã làm khá giỏi, nếu không muốn nói là vượt xa mong đợi của tôi.

-Nhưng tôi chỉ biết về công việc, chứ không có khả năng đoán trước những ý kiến luôn thay đổi của anh, thưa giám đốc! Đặc biệt là tôi càng không thể giải quyết những việc đòi tư đột xuất của anh theo ý anh muốn.

Không thấy cái nhìn chăm chú của Thiên Bảo, Cô nói tiếp, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước:

-Thần kinh tôi yếu lắm. Tôi không tài nổi những câu nói tốt đẹp anh dành cho tôi. Tôi rất dị ứng khi người khác cứ gán cho mình những tư tưởng thấp kém mà mình không hề có. Và tim tôi cũng không phải là thép. Tôi không chịu nổi sự hồi hộp không biết chừng nào anh phát hiện ở tôi những việc làm tùy tiện... Tóm lại, cuối cùng thì tôi chỉ là một con người. Nếu là đá, tôi sẽ tình nguyện ở đây làm mãi mãi.

-Tất cả những gì cô nói này giờ là lý do cô bỏ việc rồi đó. Nó có sức tố cáo mạnh lắm. Tôi nghe và thấy mình đúng là một tên độc tài. Cô đã vẽ chân dung một nhân vật khó chịu. Không lẽ tôi ghê gớm đến vậy sao?

"Chứ còn gì nữa". Minh Thư nghĩ thầm, nhưng chỉ im lặng. Cô không thích lý lẽ với anh ta, một người hay nghi kỵ nhất trong những người nghi kỵ và cuối cùng, cô thấy căm ghét vì bị anh ta xúc phạm nặng nề.

Cô nói giọng lễ phép nhưng không giấu được ác ý:

-Giám đốc còn hỏi gì nữa không? Nếu không tôi xin phép ra làm việc. Nay giờ tôi đã phạm trong giờ làm nhiều quá rồi.

Thiên Bảo chống tay nhìn cô Minh Thư cũng đảo đảo lắm, cô luôn nhớ những gì anh nói trong lúc nóng giận, và lòi ra châm biếm một cách kín đáo, cũng ghê lắm chứ đâu có hiền.

Anh định xin lỗi cô về buổi tối vá xe. Nhưng cảm thấy bây giờ chưa phải lúc. Lá đơn nghỉ việc của cô còn làm anh bối rối vì bất ngờ, cô không đơn giản chút nào. Anh chưa biết mình sẽ làm gì, chỉ biết sẽ làm mọi cách để giữ cô lại. Không chỉ đơn thuần vì cô là một trợ lý giỏi, mà còn vì điều khác tinh tế hơn mà anh không giải thích được.

Minh Thư chột đẩy cửa bước vào. Cô đặt bìa sơ mi xuống bàn:

-Anh ký giùm mấy phiếu này.

Thiên Bảo không nói gì, cũng không nhìn đến xấp giấy tờ. Anh ngồi chống tay nhìn Minh Thư chăm chăm. Cô hơi lúng túng nhìn nơi khác, mắt chớp chớp rồi sụp xuống. Chịu đựng cái nhìn quan sát một cách cố ý ấy. Rồi, chờ mãi không thấy anh nói gì, cô đứng thẳng người lên:

-Anh ký giùm mấy phiếu này để tôi đưa qua phòng kế toán.

Thiên Bảo cố tình yên lặng. Minh Thư đứng yên một cách cứng đờ. Bất đầu thấy bức mình, cô dìm thâm trong bụng từ một đến bảy. Rồi ngẩng mặt lên:

-Tôi không biết giám đốc đang nghĩ gì về tôi. Nhưng nhìn người khác như vậy anh thích lắm sao?

-Thích.

Minh Thư hơi ngọ nguậy người:

-Nếu không hài lòng điều gì anh cứ nói. Tôi không phải là con nít mà anh áp dụng cách răn đe kiểu ấy. Không được đâu giám đốc ạ.

Thiên Bảo vẫn không rời mắt khỏi cô:

-Minh Thư này, có có nghiên cứu khoa trương số chưa?

Minh Thư quay nhanh lại nhìn anh. Không hiểu anh ta có thêm chuyện gì nữa. Cô đáp bừa:

-Nếu tôi không làm thì ngành kinh doanh không yêu cầu cao đến mức đòi hỏi nhân viên phải học cái đó. Và tôi nghĩ giao tiếp lâu năm sẽ làm người ta có kinh nghiệm để đánh giá chính xác một con người. Không cần tướng số gì cả.

Đôi lúc cũng cần đấy. Như lúc này chẳng hạn. Tôi đang muốn biết cô thuộc mẫu người nào.

- Nhiều tham vọng, nhiều mưu mô, xảo quyệt, thủ đoạn. Từ đó giờ anh vẫn nhìn tôi theo kiểu ấy rồi. Xin đừng nghiên cứu thêm nữa. Sợ là anh sẽ phát hiện thêm những tính xấu khác ở tôi, lúc ấy tội cho anh lắm.

- Tại sao phải tội ?

- Vì anh sẽ tìm cách đối phó, như vậy mệt lắm.

Thiên Bảo cười thành tiếng :

- Bây giờ tôi nghiên cứu hình dáng bên ngoài của cô khá kỹ. Có nhiều điều

cũng thú vị lắm. Cô có muốn nghe không ?

Minh Thư hất tóc ra sau :

- Tôi không có can đảm nghe.

Thiên Bảo vẫn tỉnh bơ, anh nói một hơi :

- Cô có vàng trán cao, rộng rãi biểu hiện của một cá tính phóng khoáng thông minh và những tư tưởng thanh cao trong sáng. Tuy nhiên cũng rất bướng bỉnh, bảo thủ trong cách đánh giá một người. Con gái mà có đôi mắt như vậy sẽ vô cùng mơ mộng lãng mạn, đồng thời tự ái rất cao. Và vì hay mơ mộng nên thường dễ bị rung động trước sức quyến rũ của ngoại cảnh.

Anh ngừng lại, nói giọng đặc biệt :

- Sẽ rất dễ bị chinh phục bởi những người hiểu mình.

Thấy cái nhìn ngụ ý của anh, cô quay mặt chỗ khác. Dĩ nhiên người đó không phải là anh rồi. Nghe cách nói, cô biết anh chẳng dựa trên cơ sở tương số gì cả, chỉ nói tâm lý. Nhưng không hiểu anh ta nói thế để làm gì.

Cô không biết có chuyện gì xảy ra để anh ta thay đổi đột ngột thế. Chỉ thấy rằng sáng nay anh chợt đổi thái độ với cô, gần như quay lại 1800, dấu hiệu đó chẳng có gì đáng mừng cả. Hình như trước khi sấm sét bầu trời thường rất quang đãng, cô đã có kinh nghiệm một lần rồi.

Thấy khuôn mặt tĩnh lặng của cô, Thiên Bảo hơi nghiêng người tới :

-Cô bắt đầu hình thành thái độ bàng quan với tôi từ lúc nào vậy?

-Tôi không hiểu anh đang muốn gì. anh quên ký phiếu rồi đó giám đốc ạ.

Thiên Bảo khoát tay:

-Cứ để đó. Tôi muốn nói chuyện với cô một chút.

Minh Thư nói ngay:

-Lãng phí giờ làm việc.

Thiên Bảo bật cười, rồi cười to:

-Minh Thư này, tôi có một đề nghị rất nghiêm chỉnh. Cô quên câu nói đó đi, được không? Bây giờ trở lại chuyện tương số nếu... cô biết tại sao tôi quan tâm đến chuyện này không?

Minh Thư nhìn xuống mũi giày mình, cử chỉ như bị bắt buộc phải nghe.

Thiên Bảo không thấy phật lòng. Anh điềm nhiên:

-Tóm lại, tôi rất thích một tính cách như vậy, cho nên tôi đề nghị cô bỏ ý nghĩ nghĩ làm đi, được không?

-Cám ơn lòng tốt của anh. Nhưng tôi đã quyết định rồi.

Thấy cô nhìn chằm chằm xấp giấy trên bàn, Thiên Bảo nhún vai như chịu thua. Anh lẳng lặng rút viết ký một loạt giấy tờ rồi xếp bìa sơ mi trả lại cho cô. Cô chìa tay cầm lấy định quay ra. Nhưng anh giữ bìa lại, bắt buộc cô phải đứng chờ. anh cười thật ngọt:

-Suy nghĩ lại nghe Minh Thư. Thật ra tôi không có ác ý với cô đâu. Ngược lại đây.

Đuôi mắt anh hơi nheo lại, kèm theo một nụ cười quyến rũ đến rụng tim. Minh Thư khựng lại một thoáng. Rồi giật mạnh bìa sơ mi bỏ đi ra. Lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt đặc biệt của Thiên Bảo. Đối với cô thì sự quyết rũ đó thật đáng quý, ra đến cửa cô quay lại, thấy anh đang nhìn theo, cô liếc một cái, rồi nghiêng mặt lại, hơi dẫn mạnh cửa. Nụ cười của Thiên Bảo làm cô nhớ lại ấn tượng lần đầu khi gặp anh. Lúc đó Thiên Bảo trong vai trò của chủ nhân bữa tiệc, đáng đáp rất thanh lịch và cử chỉ khoáng đạt. Anh ta gây cho người đối diện ấn tượng dễ chịu, mến mộ. Lúc đó anh ta tiếp cô như một người khách và hoàn toàn ga lăng. Nếu không có những hiểu lầm thành định kiến, có lẽ Thiên Bảo sẽ không gây cho cô những ám ảnh nặng nề, cô sẽ không thù ghét anh ta một cách sâu sắc như vậy. Lâu lắm rồi cô mới thấy lại anh ta trong phong cách công tử như vậy. Hình như trong vai trò một giám đốc, anh ta tự đánh mất mình rất nhiều.

Buổi chiều hết giờ làm, Minh Thư dọn dẹp giấy tờ thì Thiên Bảo đi ra. Anh đứng vịn cạnh bàn cô :

- Tối nay cô có rảnh không ?
- Có chuyện gì không thưa giám đốc ?
- Tôi muốn mời cô đi chơi.

Mặt Minh Thư hơi hoảng, cô lắc đầu thật nhanh :

- Dạ không, tối nay tôi bận lắm.
- Vậy thì tối mai ?
- Tối mai tôi cũng có hẹn.

Thiên Bảo hơi cúi người xuống, nhìn cô chằm chằm :

- Làm gì cô phải hoảng lên khi nghe tôi đề nghị như vậy ? Cô sợ giao thiệp với tôi lắm phải không ?

Minh Thư làm thinh. Không phải sợ bình thường mà là quá sợ. Anh ta mưa nắng bất thường như thế, quan hệ trong công việc cũng đủ khổ rồi, giao thiệp kiểu bè bạn còn rắc rối đến đâu nữa. Cô có thể đi chơi với bất cứ ai, trừ anh ta Nghìn lần là trừ anh ta.

Thấy Thiên Bảo nhìn mình chờ câu trả lời, Minh Thư nói thẳng thừng :

- Tôi không hiểu được tại sao bỗng nhiên anh dễ chịu với tôi như thế. Nhưng thật tình là tôi không thể có tiếp xúc nào với anh ngoài công việc. Anh thông cảm cho.

Thiên Bảo gật gù :

- tôi hiểu, không sao.

Anh nhướng mắt :

- Nhưng nhất định tôi sẽ làm cho cô nhìn tôi khác đi. Nhất định là như vậy. Và lạ chưa, anh ta vỗ nhẹ lên vai cô như bạn bè cùng trang lứa rồi đi ra.

Minh Thư đứng nhìn theo một cách căm ghét, bất giác cô phui lên vai một cái. Nếu cứ tiếp xúc với anh ta thì có lúc nào đó cô sẽ bị điên mất.

Cô chẳng hiểu gì về chuyện của anh với Tố Trân, nhưng cô nghĩ Tố Trân không chịu nổi con người bất thường của anh nên bỏ đi lấy chồng, chắc vậy !

Buổi tối cô ngồi một mình ngoài sân thì Thái Quang đến. Cô thấy anh đậu xe trước cổng nhà. Thái Quang mở cửa xe bước xuống. Cô ngồi yên bàng hoàng, còn chưa biết làm gì thì anh đã đứng trước cổng gọi :

- Minh Thư.

Minh Thư chậm chạp ra mở cổng. Cô thật sự không biết nói điều gì. Thấy cử chỉ yên lặng của cô, anh có vẻ bị hẫng, nhưng vẫn mỉm cười :

- Anh có thể vào nhà được không ?

- Anh về đi.

Minh Thư đi phía sau Thái Quang, cô nghe mùi rượu từ anh. Nếu không có mùi rượu, cô sẽ không biết anh đang say.

Cô vào nhà sau, rồi mang tách trà đặt trước mặt Thái Quang. Cô ngồi xuống đối diện với anh, yên lặng. Thái Quang cũng ngồi yên nhìn cô, cái nhìn dè dặt. Gần một năm không gặp nhau, cả hai thật sự không biết phải có thái độ nào cho đúng.

Thái Quang lên tiếng :

- Lúc này nhìn em ốm quá.

Bất giác Minh Thư đưa tay lên áp mặt :

- Anh thấy vậy hả ?

- Đi làm bây giờ không khỏe hơn lúc trước sao ? Sao em xanh quá vậy ?

Nhìn em tiều tụy lắm.

Minh Thư hơi cúi đầu nhìn xuống gạch. Thái Quang vẫn là vậy, lúc nào cũng quan tâm săn sóc. Minh Thư cười gượng :

- Đi làm thoải mái hơn đấy chứ. Lúc này anh sống ra sao ?

- Vẫn vậy.

Minh Thư không kìm được, nhìn Thái Quang đăm đăm. Đâu phải chỉ có mình cô, Thái Quang cũng có vẻ ốm và già đi. Anh vẫn ăn mặc lịch sự nghiêm chỉnh nhưng cử chỉ toát lên vẻ chán chường, lừng khừng như thất chí. Cô buột miệng :

- Anh có gì thay đổi không ? Về công việc ấy ?

- Vẫn bình thường, nhưng sao em hỏi vậy ?

- không có gì, em chỉ hỏi vậy thôi.

Thái Quang có vẻ không để ý cái nhìn của cô Anh trầm ngâm :

- Em làm việc ở chỗ Thiên Bảo hả Thư ?

- Sao anh biết ? – Minh Thư ngạc nhiên.

- anh nghe Tố Trân nói.

“Thì ra là vậy, có nghĩa là Tố Trân rất quan tâm đến chuyện đó. Không biết rồi cô ta còn xúi giục Thiên Bảo quấy cô chuyện gì nữa. Dù sao thì cô quyết

định nghỉ là đúng. Không có gì phải hối hận cả, dù hiện giờ cô cũng không biết mình sẽ xin làm ở đâu”.

Thái Quang vẫn hỏi với giọng đều đều :

- Đi làm ở đó em có thoải mái không ? Thiên Bảo đối với em ra sao ?
- Em cũng không biết nữa, khó mà nói cụ thể mọi chuyện với anh lắm.

Thái Quang lặng thinh. Anh hiểu câu nói của cô theo nghĩa khác. Anh hơi cười :

- EM thấy mình có hợp với Thiên Bảo không ? Dù sao thì anh cũng chúc mừng em.
- Chúc mừng cái gì ?
- Thật ra Thiên Bảo cũng không đến nỗi như lời đồn. Có điều em cần thận nghe Thự Anh lo cho em lắm. Nếu anh ta thật lòng với em, anh sẽ yên tâm hơn.

Minh Thư ngồi im nghĩ nghĩ. Cô không hiểu cụ thể câu nói của anh. Hình như Thái Quang hiểu chuyện gì đó không chính xác. Cô mỉm cười :

- quan hệ giữa một giám đốc với một trợ lý chỉ đơn thuần là công việc. Anh ta có thật lòng hay không cũng đâu quan trọng. Em không hiểu anh muốn nói gì.
- Em không muốn nói thật với anh sao ? Trong khi anh đang thực lòng lo cho em. Nếu yêu Thiên Bảo, em nên thật trọng tìm hiểu kỹ về đời tư của anh ta Em đã biết là ...

Minh Thư bắt đầu ngọ nguậy trên ghế. Cô không kiên nhẫn nghe nữa :

- trời ơi, em mà yêu được anh ta ? Ở đâu anh có ý nghĩ đó vậy ? Thật không biết nói sao. Em ghét anh ta kinh khủng anh ạ. Cuối tháng này là em nghỉ làm rồi.

Thái Quang nhíu mày :

- Sao vậy Thư ?
- Có nhiều chuyện rắc rối lắm. Tóm lại là em không chịu nổi cách cư xử thô bạo của anh ta.
- Anh ta cư xử thế nào với em ?
- Thành kiến ! Từ thành kiến dẫn đến miệt thị, xúc phạm – Cô khẽ nhún vai – Nhưng em sắp nghỉ làm rồi. Những cái đó không quan trọng nữa.

Cô ngừng lại một chút, rồi hơi bực mình :

- Em không hiểu sao võ anh lại nói với anh như vậy.

Thái Quang khoát tay :

- Bỏ đi, đừng quan tâm chuyện của cô ta Nếu em không có gì với thiên Bảo là anh yên tâm rồi.
- Cảm ơn anh đã lo cho em.
- Em nói mĩa anh hả Thư ?
- Không, em nói thật. Hôm nay anh tìm đến em là vì chuyện đó phải không ?

Thái Quang hơi cúi đầu :

- Anh sợ em bị khổ lần nữa.

Anh hơi cúi đầu, dáng điệu đầy chán chường :

- Ở vào hoàn cảnh của anh bây giờ, có nói gì cũng là thừa. Nếu em có thể nào đi nữa, anh cũng chỉ được phép đứng xa mà nhìn. Dù anh muốn gì đi cũng phải bất lực. Cô ta quyết tâm trả thù anh, nhưng chính cô ta cũng khổ. Vậy mà cô ta không nhận ra điều đó, cô không chịu ly dị.

- Sao anh không cố gắng yêu chị ấy ? Nếu anh yêu vợ, anh sẽ thấy hôn nhân của mình không bị đất lắm đâu. Đừng nghĩ tới em nữa Quang.

- Anh không làm như vậy nữa. Có lẽ đó là sai lầm thứ hai của anh.

Minh Thư thở nhẹ, cố ngăn cảm giác phập phồng muốn khóc. Giá mà Thái Quang cứ biến mất, cô sẽ dần dần quên anh. Cô đã cố gắng làm điều đó và tưởng đã thành công. Vậy mà anh cứ xuất hiện. Anh thật là ác.

Cô hỏi khẽ :

- nếu cho được làm lại từ đầu, anh có chọn cách này không ?

- Tuyệt đối không. Anh sẽ vượt lên bằng cách khác. Cái giá anh chịu bây giờ là quá đắt rồi Thư ạ. Nhiều lúc anh muốn đừng nhớ đến hôn nhân của mình nữa. Một người đàn ông có sự nghiệp là đủ rồi, đúng không ? Nhưng anh yếu đuối trong tình cảm quá. Nhất là cô ta không khi nào để anh được quên cô ta. Thật là kinh khủng.

Minh Thư ngồi im lặng nghe. Thật lạ ! Cô không hề thấy hả hê trước đổ vỡ của Thái Quang, cô thấy tội nghiệp, đồng thời lý trí nhắc cô không được yếu mềm. Chuyện đó đã qua rồi. Một năm không dài nhưng cũng đủ để xoa dịu những đau khổ. Cô biết rõ điều đó, có điều cô không hiểu tại sao Thái Quang không làm như vậy, anh là đàn ông mà. Minh Thư mím môi lại, cố dằn tình cảm yếu đuối :

- Tội rồi, về đi anh Quang. Đừng bỏ chị Trân ở nhà một mình.

Thái Quang nhướng mắt, cười khẽ :

- Em nghĩ vợ chồng thì phải quấn quýt nhau vậy à ? Phải dành cho nhau những lúc rỗi rảnh à ? Em thật còn lý tưởng đó thư, đúng hơn là ảo tưởng.

- Em không biết, chỉ thấy anh đến với em thế này là không đúng.

- Anh biết, anh biết – Thái Quang đứng dậy - Anh về, chúc em vui vẻ.

Minh Thư tiễn anh ra cửa. Cô nói mà không nhìn anh :

- Mai một đừng bao giờ tìm em nữa nghe, như vậy hay hơn.

Thái Quang lập lại :

- Anh biết.

Minh Thư đứng vịn chân song, nhìn Thái Quang ngồi vào xe. Chiếc xe lướt đi rồi mà cô vẫn đứng yên. Bất giác, cô gục đầu vào song sắt khóc rung rức.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 11

Minh Thư đọc lướt qua các tựa báo . Cô đánh dấu vài bài cần thiết rồi đứng dậy mang vào phòng trong. Đặt xấp báo xuống bàn Thiên Bảo cô nhỏ nhẹ nhắc :

- Lát nữa 9 giờ họp ban quản trị . Anh chuẩn bị giùm
- Thiên Bảo nhìn lướt qua mấy tờ báo, rồi buông viết xuống :
- Minh Thư này, bắt đầu từ ngày mai cô không cần đọc báo trước cho tôi, để tôi tự đọc được rồi
- Có chuyện gì vậy giám đốc ? Tôi làm sai à ?
- Không. Nhưng tôi thấy mấy ngày nay cô chọn những thông tin... À, có hơi không cần thiết . Tôi nghĩ cô không tập trung được . Cứ để tôi tự đọc được rồi

Minh Thư nhìn anh một cái . Quả thật mấy ngày nay cô luôn có tâm trạng ngơ ngẩn lan man. Cuộc gặp với Thái Quang thật sự đã khuấy động tình cảm bình yên của cô Cô đã cố gắng tập trung vào công việc . Vậy mà Thiên Bảo vẫn nhìn thấy . Cô hơi thẳng người lên :

- Xin lỗi, tôi sẽ cố gắng tập trung hơn.
- Không cần . Mai một cô bỏ bớt khâu này . Như vậy sẽ thoải mái cho cô hơn.
- Cám ơn giám đốc . Nhưng đó là bổn phận của tôi, từ đây đến lúc tìm người mới, tôi sẽ làm công chuyện thật chu đáo, anh yên tâm.
- Thiên Bảo khoát tay :

- Bỏ chuyện này đi. À, trưa nay cô có về không ?
- Không.
- Vậy thì hay lắm . Trưa nay họp xong tôi trở về công ty, cô đi ăn trưa với tôi được chứ

Minh Thư lập tức lắc đầu :

- Cám ơn. Nhưng tôi có hẹn rồi
- Với Hoàng Lâm phải không ? Không sao ba người cùng đi. Anh ta cũng là người của công ty chả có xa lạ đâu.

Minh Thư không nén được cái liếc mắt ném về phía anh. Việc anh ta quan sát sinh hoạt riêng tư của cô làm cô bức mình . Cô nghiêm mặt nói bừa :

- Vậy thì anh hãy mời anh . Tôi không đi đâu.
- Cô định quay ra. Nhưng Thiên Bảo đã nghiêm giọng :
- Ngồi xuống đó đi Minh Thư

Minh Thư quay lại, không thể cãi lệnh của giám đốc, cô miễm cưỡng ngồi xuống trước mặt anh. Thiên Bảo ngồi thẳng người, dáng điệu có một chút uy quyền

- Trong hành động vừa rồi, cô nghĩ mình cư xử với một người bạn hay với cấp trên vậy Minh Thư ?

Cô nhìn thẳng phía trước, nét mặt vô cảm :

- Có lẽ tôi vô tình hơi bất lịch sự, xin lỗi giám đốc

- Nếu là với bạn thì gay gắt quá . Còn nếu cư xử với giám đốc thì... cô là người trợ lý duy nhất chống đối cấp trên của mình như vậy . Tôi làm gì để cô ghét đến mức không thể kiềm chế như thế, Minh Thư ?

- Tôi nghĩ điều đó anh tự biết rồi

Thiên Bảo gật gật đầu :

- Nhưng sai lầm của một người đầu phải là tuyệt đối không sửa chữa được

- Đó là việc của anh, tôi không có ý kiến

Thiên Bảo suy nghĩ một lát, rồi đứng dậy đi sang qua trước mặt cô :

- Cô có biết tại sao tôi hạ mình với cô đến vậy không. Vì tôi vừa phát hiện ra mình hồ đồ . Đến bây giờ mới hiểu . Đối với tôi như vậy là hơi muộn .

Nhưng dù sao vẫn hay hơn là cứ mãi hiểu lầm

Minh Thư hơi nhích người ra. Anh cúi xuống gần cô quá, thậm chí cô nghe được mùi thơm rất nhẹ toát ra từ anh. Cô quay mặt đi :

- Tôi quên chuyện đó rồi

- Tôi bảo đảm là cô không quên. Tôi nhớ rất rõ lúc đó cô đã thề sẽ nhớ đến già kia mà . Tôi chỉ không hiểu tại sao cô không thanh minh với tôi. Lúc đó cô có thể thanh minh kia mà

Minh Thư tiếp tục nhích người ra xa hơn :

- Tôi có nói . Nhưng anh đâu thèm nghe.

- Cho là lúc đó tôi nóng giận, nhưng sau đó cô cũng có thể giải thích . Chúng ta có rất nhiều dịp gần nhau, sao cô không nói ?

- Tôi đâu có vô duyên đến mức chủ động khơi lại chuyện bị mắng để thanh minh cho mình

- Như vậy là kiêu kỳ đó Minh Thư.

Anh muốn nhận định gì cũng được . Tôi không biện hộ cho mình

- Cũng cái tật đó nữa

Anh chợt đứng thẳng lên nói nghiêm chỉnh :

- Xem như tôi xin lỗi chuyện cũ, bỏ qua nghe Minh Thư.

Minh Thư gật đầu một cách máy móc, cô đang bị khuấy động về tình cảm với Thái Quang. Việc Thiên Bảo hiểu cô ra sao không làm cô quan tâm nữa .

Anh ta có ưu ái đến mấy đi nữa, cô cũng không vì vậy mà vui hơn. Cũng như không thể đau khổ hơn nếu có bị anh ta xúc phạm . Thấy cử chỉ thần thờ của cô Thiên Bảo nhìn cô chăm chú :

- Cô nghĩ gì vậy Minh Thư, hình như những gì tôi nói không làm cô bận tâm phải không ?

Minh Thư ngược lên, cô nói một cách rời rạc :

- Giám đốc còn hỏi chuyện gì nữa không ?

Thiên Bảo khẽ nhún vai :

- Không có gì nói nữa . Cô cứ làm việc đi.

- Vậy thì tôi xin phép

Cô đứng dậy đi ra. Anh ngồi yên ngó theo. Mấy ngày nay thấy cô có vẻ xa vắng và luôn lo nghĩ ngợi điều gì đó, anh rất tò mò, tò mò ghê gớm . Hình như có chuyện gì đó xảy ra với cô, có trầm trọng lắm không. Dù không nói ra, nhưng anh cứ thấy lo cho cô, một cảm giác lo lắng đặt biệt mà chính anh cũng không giải thích được

Anh chợt nhận ra Minh Thư xa vừa quá . Xa đến mức tưởng không thể nào hiểu được ý nghĩ của cô Không lẽ anh đã xúc phạm đến mức độ không thể nào tha thứ được sao.

Anh đến phía cửa sổ nhìn ra phòng ngoài Minh Thư đang chống cằm, cây viết vờ ra trên mặt bàn một cách vô thức . Dáng điệu cô buồn và yếu đuối kỳ lạ . Tự nhiên anh thở dài rồi quay về bàn làm việc

Chợt nhớ ra, anh nhìn đồng hồ, rồi dọn dẹp giấy tờ đi nhanh ra ngoài . Nghe tiếng mở cửa, Minh Thư giật bản mình, tay chặn ngực . Thiên Bảo hơi nghiêng đầu :

- Tôi xin lỗi

- Dạ, không có gì

Chờ anh đi xa rồi, cô lại gục đầu xuống nắm tay Lắc mạnh đầu, không hiểu mình đang ra sao đây nữa

Cô ngồi thẳng người lên, cố bắt mình tập trung làm việc . Nhưng chưa kịp làm gì thì đã nghe tiếng gót giày nện đến ồn ào ngoài hành lang. Minh Thư khó chịu quay ra nhìn . Mắt cô mở lớn khi nhận ra người phụ nữ khoát tiếng ồn đó là Tố Trân. Cô cùng đã vào đến phòng . Bằng vẻ kiêu kỳ cố ý, cô ngồi xuống salon, hỏi trống không :

- Giám đốc đâu rồi ?

Minh Thư mím môi :

- Chỉ hỏi tôi ha?

- Dĩ nhiên.

- Ảnh bạn họp . Chị đến sớm một chút là gặp rồi . Thật tiếc

Tố Trân cười khiêu khích :

- Vậy thì gọi ảnh về . Họp quan trọng hơn là gặp tôi sau. Gọi ảnh về đi.

Minh Thư tức đến mức muốn ngang nhiên bỏ đi ra. Nhưng cô vẫn cố lịch sự :

- Chị chờ cho một chút

Cô bấm máy gọi Thiên Bảo . Bên kia, giọng anh có vẻ bức mình :

- Tôi đây.

- Xin lỗi đã làm phiền giám đốc, có chị Tổ Trân chờ, yêu cầu anh về ngay.

- Minh Thư à, cô có thể hẹn lại lúc khác được mà . Cô không thấy tôi đang họp sao.

- Xin lỗi, đó là yêu cầu của chị ấy - Cô nhấn giọng - Và cũng là ý muốn của anh. Tôi chỉ có bốn phận thực hiện mà thôi.

Im lặng một chút, rồi Thiên Bảo nghiêm giọng :

- Thôi được, tôi sẽ về

- Vâng, tôi sẽ nói lại với chị ấy

Minh Thư gác máy, rồi ngược lên nhìn về phía salon :

- Phiền chị chờ thêm chút nữa, giám đốc đang trên đường về đó

- Tưởng lần này bị làm khó nữa chứ

Minh Thư mím môi nhìn cách ngồi đầy tự đắc của Tổ Trân. Cô hiểu cô ta có tính hạ thấp cô. Cô nguẩy đầu không thêm quan tâm, rồi mở quyển sổ soạn lịch làm tuần tới cho Thiên Bảo.

Cử chỉ của Minh Thư làm Tổ Trân thấy gai mắt bức bối . Cứ ý như cô ta rất bình đẳng với cô. Cô đến đây đaU phải để chịu nhìn cách cư xử ngang tàng đó . Cô bức mình suy nghĩ cách quay Minh Thư như đế . Nhưng nghĩ hoài không ra.

Có tiếng chân ngoài hành lang, rồi Thiên Bảo đi vào, anh đến ngồi vuông góc với Tổ Trân. Mỉm cười :

- em đi đây vậy, có chuyện gì không ?

- Không, chỉ muốn ghé thăm anh. Không được ha?

- Được chứ, anh chỉ sợ em gặp chuyện gì thôi.

Tổ Trân chột quay về phía bàn Minh Thư, giọng sai khiến :

- Cô mang giùm hai ly nước, có coca không ?

Minh Thư ngẩng l^ên, cô chưa kịp trả lời thì Thiên Bảo đã khoát tay :

- Em khát hả . Chờ anh một chút

Anh đi ra ngoài một lát, rồi trở lại với ba lon coca trên tay. Anh khui một lon đặt trước mặt Minh Thư :

- Trời nóng quá, cô uống chút đi.

Minh Thư nhìn anh với một thoáng ngạc nhiên :

- cảm ơn giám đốc

Thiên Bảo mang hai lon coca đi về phía salon, anh khui cho Tổ Trân và nói bằng giọng săn sóc :

- em mệt nhiều không ? Có cần rửa mặt một chút không ?

Náy giờ rất tức mình với cử chỉ lịch sự của Thiên Bảo . Tổ Trân được dịp mát mẻ : - Nếu em mệt thì sao, có thể sai cô thư ký của anh vài việc được không ?

Thiên Bảo nhìn thoáng Minh Thư Rồi gơ tay như ngăn Tổ Trân lại :

- Hay là anh đưa em đi chơi, ở đây chật hẹp quá, không có gì để nhìn cả .

Chắc em chán lắm nhỉ?

Cô không trả lời, chỉ ngồi ngửa dựa lưng ghế :

- Em thích ở đây hơn. Ra ngoài đường ồn quá . Bộ anh không thấy mình ở đây tiện hơn sao ? - Cô chợt nói lớn cố ý cho Minh thư nghe - Với lại người ta lén lút đến nhà nhau, mình gặp ở đây so ra vẫn "sạch sẽ" hơn, anh không thấy sao.

Thiên Bảo cười dịu dàng :

- Thôi được, đừng giận anh.

Anh đứng dậy đi về phía bàn Minh Thư Thấy khuôn mặt cô đỏ bừng của cô, anh cười như an ủi, rồi lại nói dịu dàng như này giờ chuyện không liên quan đến cô :

- Minh Thư này, nhờ cô đến họp ban qua trị giúp tôi. Ban họp cô cứ ở lại đó, tôi sẽ qua Sáng nay tôi có hẹn ăn trưa với bác Trường . Ông ấy muốn có cô cùng đi đấy

- Vâng

Minh Thư dọn dẹp bàn giấy rồi đi ra. Cô biết Thiên Bảo muốn tránh giúp cô cuộc đối mặt khó chịu . Và rất lạ lùng về thái độ đặc biệt của anh tạ Ngang qua Tổ Trân, cô nói một cách lịch sự :

- Chị Ở chờ, tôi phải đi công việc đây.

Tổ Trân không thèm trả lời . Đợi Minh Thư đi ra, cô quay lại Thiên Bảo, nhếch môi :

- Xem ra anh có vẻ che chở cho người đẹp quá . Anh tưởng em ngu đến nỗi không nhận ra chắc

- Dù sao em cũng không nên quá đáng Trân ạ . Em nghĩ lại đi. Nếu cô ta ti tiện, cô ta sẽ nói cho mọi người biết chuyện của mình, lúc đó cả anh và em đều chịu tai tiếng . em đừng nên lấn cô ta vào tường

Tổ Trân hần học :

- Em lấn nó vào tường à ? Anh mà cũng nhìn lệch lạc như vậy sao. Hừ . Em hiểu rồi, anh bắt đầu phải lòng nó rồi chứ gì . Em không hiểu anh thì ai hiểu . Trái tim anh rộng lắm mà, dư sức chứa thêm một đứa con gái như nó mà Cô nheo mắt tức giận :

- Nhưng anh đừng có ngốc, con bé chỉ xem anh như con rối thôi. Không bao giờ nó yêu anh đâu. Đến giờ nó vẫn còn quan hệ với chồng em đấy . Anh mở mắt ra đi.

- Có chuyện đó nữa à, sao em biết

- Ông chồng yêu quý của em đi đâu và làm gì làm sao em không biết . Mới tuần trước anh ta còn đến thăm nó . Tiếc là thằng nhóc thám tử của em ngu quá không chịu gọi em ngay Nếu bắt tại trận em sẽ làm tung lên cho hai

người biết tay.

- Em muốn người theo dõi Thái Quang hả Trân, đối với một người đàn ông, làm như vậy là xúc phạm đấy . Bỏ cách đó đi em.

- Nếu không theo dõi, làm sao em biết anh ta hẹn hò với nó mà nói giùm anh. Nhiệm vụ của anh là phải cảm ơn em kìa.

Thiên Bảo im lặng nhìn Tổ Trân . Về mặt cô có một cái gì đó hằn học, nham hiểm . Đúng là cô thay đổi nhiều quá . Tự nhiên anh thở dài . Tổ Trân vẫn nói như day nghiêng :

- Đến giờ mà nó vẫn cố ý lôi kéo anh Quang . Thế có khôn nạn không. Em thề là gặp lần nữa em sẽ lấy mạng nó đó . Nãy giờ em để nó yên vì chưa muốn động tịnh thôi. Không sớm thì muộn chuyện đó cũng sẽ xảy ra thôi.

Thiên Bảo rùng mình :

- Không nên giải quyết bạo lực như vậy trân ạ, nguy hiểm lắm em.

Tổ Trân thở hắt ra như không thềm nghe, cô liếc anh một cái :

- Tốt hơn hết là anh nên lo cho anh. Tỉnh mộng lại đi. Nói chuyện với anh, em chán quá - Cô cầm chiếc xác tay đứng lên - em về đây.

Như không thềm chờ Thiên Bảo tiễn chân, cô quay ngoắt người bỏ đi. Anh lững thững đi phía sau cô Xuống đến sàn . Tổ Trân chợt quay lại :

- Hôm nay em đến chỉ để cảnh tỉnh anh. Nếu anh không cho con bé đó nghỉ làm . Sau này anh sẽ hối hận đấy

Thiên Bảo không trả lời, chỉ hỏi như quan tâm :

- Em đến bằng gì vậy ?

- Xe em để đằng kia, tự em lấy được rồi . Anh vô đi, coi chừng người ta thấy đó

Thiên Bảo đứng yên ở cửa, chờ cô đi rồi, anh lững thững lên phòng . Anh ngồi vào bàn Minh Thư, tự tự nhìn bình hoa nhỏ cô đặt trước mặt . Bây giờ anh có thể lý giải thái độ thần thờ của cô mấy ngày nay. Thì ra cô nghĩ về Thái Quang. Không ngờ là họ còn gặp nhau..

Anh chợt thấy bức mình, một sự bức mình vô cớ . Anh không hiểu được tại sao. Nhưng chắc chắn không phải đó là nỗi buồn cho hạnh phúc của Tổ Trân, mà vì một cảm giác gần như là ghen tuông. Minh Thư thật là ngốc nghếch. Mù quáng như vậy, cuối cùng cô sẽ nhận được gì chứ . Thiên Bảo nhìn đồng hồ, gần 11 giờ . Còn phải trở lại công ty Thiên Tinh hợp . Nếu lúc này không vì sợ Tổ Trân làm khó Minh Thư, thì anh đã không về gặp cô. Không ngờ cuối cùng thì Minh Thư tặng anh cảm giác hụt hẫng thế đó. Thiên Bảo đến công ty Thiên Tinh, đi thẳng lên phòng hợp . Anh ngồi xuống phía bàn đối diện với cô Minh Thư nhìn anh như một dấu hỏi . Anh đáp lại cô bằng cái nhìn nghiêm nghị, rồi quay ra theo dõi cuộc họp . Họp xong anh rời phòng đi ra ngoài . Minh Thư lưỡng lự không biết nên về hay nên đến gặp ông Trường . Cô còn đang phân vân thì ông đã ra hiệu cho cô đến gần :

- Trưa nay đi ăn với bác . Cậu Bảo có nói với con chưa ?

- Dạ có nói

- Cậu ta đâu rồi nhỉ ?

- Dạ, hình như mới ra ngoài kia.

Ông Trương chợt nhìn cô, cười mỉm :

- Bác nghe nói hôm trước cậu ấy làm bữa với con phải không ?

Minh Thư ngờ ngàng :

- Sao bác biết ?

- Ôi, chuyện gì bên công ty đó mà bác không biết . Còn con thì cũng đâu có hiên . Cũng đối đáp thẳng thừng lắm phải không ? Còn cũng hơi ngang đấy . Không có cô trợ lá nào đáp cháp với giám đốc như vậy đâu. Cậu Bảo xem ra cũng còn nhẫn nhượng con đó . À này . Tại sao muốn nghĩ làm ? Nói bác nghe xem.

Minh Thư thở dài :

- Cả chuyện đó bác cũng biết rồi à ? Con định bao giờ nghĩ sẽ cho bác hay.

- Nghĩ làm là đại lắm đó Thư, con tưởng ai cũng tìm được chỗ làm dễ dàng như con sao.

Minh Thư im lặng suy nghĩ . Ông Trường chỉ tay ra phòng ngoài :

- Con dặn cậu Bảo chờ bác một lát . Cả con cũng phải chờ nữa nhé . Bác trở ra ngay đây.

Nói rồi ông rẽ vào một phòng cuối hàng lang. Minh Thư nhìn theo một lát, rồi đi về phía salon. Cô ngồi xuống đối diện với Thiên Bảo :

- Bác Trường dặn anh chờ một lát

- Tôi biết rồi

Thiên Bảo chỉ hơi ngược lên trả lời, rồi lại cúi xuống tờ báo như không muốn nói chuyện . Minh Thư cũng với tay lấy quyển tạp chí, lật một cách hờ hững có thấy không có hứng thú gì với buổi đi ăn này . Có Thiên Bảo cô còn nói chuyện gì được nữa

một lát sau ông Trường đi ra. Cả ba người ra sân. Thiên Bảo lững thững đi phía sau ông Trường và Minh Thư, anh có vẻ im lặng đặc biệt . Nhưng ông Trường không nhận ra điều đó . Ông nói chuyện với Minh Thư một cách vui vẻ và Minh Thư cũng đáp ra hoạt bát như mọi lần ở bên ông. Cô nói chuyện không ngớt, trái hẳn với vẻ lặng lẽ khi ở công ty. Ngồi vào bàn ăn, ông Trường lại đề cập đến câu truyện bỏ dở lúc nãy :

- Trở lại chuyện nghĩ làm của con nào . Con tưởng ra trường rồi ai cũng xin việc dễ như con vậy sao và nghĩ ở đây rồi con xin làm ở đâu.

Minh Thư miễng cưỡng :

- con cũng chưa biết, bác Trường này, bác đừng nói chuyện này nữa nhé

Ông Trường cười khà khà :

- Bác gọi con hôm nay chỉ có mục đích hỏi chuyện đó thôi đấy

Ông quan qua Thiên Bảo :

- Thế nào, cậu có hứa nói tay với cô cháu tôi không ?

Thiên Bảo cười thản nhiên :

- Trong chuyện mâu thuẫn này cháu chỉ có lỗi một phần . Cháu xin lỗi rồi .
Và chú cũng biết cổ бурóing bình ra sao rồi đó . Cho nên...

Ông Trường khoát tay :

- Tôi biết rồi . Bây giờ vấn đề là ở con nhỏ này thôi chứ gì

Ông nói như quát :

- Chà, tự ái cao quá nhỉ . Cô tưởng cô là cái gì vậy ? Ai nói động một tí là
đùng đùng bỏ việc phải không. Cô làm tôi thất vọng quá tiểu thư ạ . Thế mẹ
cô không báo cho cô biết đi làm là phải biết chịu đựng hay sao. Tôi tưởng
con gái ông bạn tôi khôn ngoan bản lĩnh lắm, ai ngờ cũng chỉ là con bé nông
cạn

Minh Thư tròn mắt nhìn ông. Rồi liếc nhìn xung quanh. Cô nói như muốn
khóc :

- Sao bác la con giữa quán vậy bác Trường . Người ta nghe được họ cười
con thì sao.

Cô nhìn Thiên Bảo. Anh cố nín cười và quay mặt đi như không muốn can
thiệp . Cô buông chén xuống :

- con quê với mọi người lắm

Thiên Bảo chợt quay lại :

- Yên chí đi, không có ai nghe đâu. Chắc từ đó giờ cô quên nghe ngọt rồi,
nên hơi lớn tiếng một chút cô tưởng là ghê gớm lắm

Thấy Minh Thư vẫn không chịu ăn, ông Trường nói tiếp :

- Nếu cô thấy mình lớn rồi thì phải làm sao coi cho ra người lớn . Cô mà
nghĩ làm thì tôi sẽ đến nói chuyện với mẹ cô Mai một cũng đừng có hối hận

Ông đột ngột đổi giọng :

- Không nói chuyện này nữa, coi như giải quyết xong. Lo ăn đi.

Minh Thư cầm chén lên, miễng cưỡng ăn. Cô không cảm giận ông Trường,
cũng không còn nghĩ đến chuyện bỏ việc . Dù sao cô cũng không cố chấp tới
mức phủ nhận sự dẫn hoà của Thiên Bảo. Nhưng có anh ở đó nên cô tự ái
không muốn thừa nhận

Ông Trường không muốn cô nói gì thêm, ông xoay qua Thiên Bảo bàn về
việc mở thêm chi nhánh mới ở tỉnh . Còn huy động thêm các số đông trong
công ty Thái Quang cũng có phần trong đó . Minh Thư lắng nghe chăm chú .
Cô tự hỏi việc hợp tác này có ảnh hưởng đến mình không. Nếu Thái Quang
phụ trách một chức vụ Ở công ty mới, có lẽ cô và anh không trách được
chuyện gặp nhau. Minh Thư nhìn đăm đăm ra ngoài, quên cả ly nước đang
cầm trên tay cô không thấy cái nhìn quan sát của Thiên Bảo, anh càng thêm
lạnh lùng khi nhận ra vẻ suy nghĩ căng thẳng của cô.

Rời nhà hàng, ông Trường vỗ vai Minh Thư :

- Con về với cậu Bảo nhé . Bác không đưa con được

- Da.

Cả hai đứng bên đường, chờ ông Trường đi rồi . Thiên Bảo quay qua Minh Thư :

- Cô muốn về nhà hay đến công ty ?

- Về công ty

Cô đi theo Thiên Bảo ra xe. Đây là lần đầu từ lúc cãi cọ đến giờ, cả hai có dịp đi riêng như thế . Trên suốt đoạn đường về công ty Thiên Bảo chỉ lẳng lẳng lái xe. Minh Thư cũng ngồi im. Thái độ của anh làm cô hơi thất mắc . Cử chỉ lịch sự của anh khi tự mình đi lấy nước cho Tổ Trân làm cô có chút cảm động . Đúng là anh rất tế nhị khi gỡ cho cô khỏi tình thế khó xử . Cả chuyện yêu cầu cô đi hợp nữa . Cô hiểu đó là cách tránh để cô phải nghe Tổ Trân day nghiền . Cô thầm cảm ơn sự che chở đó, và tin anh đã thật sự xóa bỏ ấn tượng về cô Dù sao thì cũng phải nói một điều gì đó để anh hiểu cô không nhỏ mọn

Minh Thư quay qua Thiên Bảo :

- Cám ơn anh chuyện lúc nãy nhiều lắm

- chuyện gì ?

- Tôi hiểu anh đã tránh cho tôi phải khó xử . Thật tình tôi không biết nói gì . Cám ơn có đủ không ?

Thiên Bảo vẫn nhìn thẳng phía trước, mặt nghiêm nghị :

- Đừng để ý chuyện đó . Tôi quên rồi

Vẻ lạnh lùng của anh làm Minh thư cut hứng . Cô sửa lại thế ngồi, và quay mặt nhìn qua cửa . Cô ngẫm nghĩ một lát và lý giải thái độ của anh theo cách nghĩ của cô Thật buồn cười khi vội cho là người ta tốt với mình . Có lẽ hay nhất là chờ một trận cuồng phong mới trút lên đầu . Y như một lần gặp Tổ Trân, anh ta lại phát hiện ở cô một lỗi lầm mới . Chắc chắn lần này Tổ Trân cũng không buông tha cho cô.

Nhưng cũng không còn gì để sợ nữa . Dù sao cô cũng đã quyết định nghĩ rồi Về đến công ty . Thiên Bảo chỉ đứng lại cho Minh Thư bước xuống rồi tiếp tục đi. Cô đứng bên đường nhìn theo xe cho đến lúc mất hút ở ngã tư, rồi lững thững đi lên phòng . Cô chợt nhận ra mình làm việc với một cấp trên có tính khí bất thường . Vừa bất thường vừa độc đoán . Ai mà chịu cho nổi. Nhớ lại những ngày đầu tiên tiếp xúc với Thiên Bảo cô thấy anh ta đúng là hai thái cực . Thật xui cho cô khi phải tiếp xúc với con người thứ hai khó chịu của anh ta.

Cô khép cửa phòng rồi buộc tóc, nằm xuống salon. Chỉ chút xíu là cô đã ngủ ngon lành

Tiếng kèn đánh đường vọng lên làm Minh Thư thức dậy . Cô giờ tay nhìn

đồng hồ rồi lười biếng ngồi lên. Nhưng cảm thấy còn ngáy ngủ . Cô lại lười lỉnh nằm xuống, như quỵn luyến giấc ngủ ngán ngủt

- Nếu thấy mệt cô có thể ngủ thêm chút nữa . Nhưng vào phòng tôi thì hay hơn. Ở ngoài này người ta đi tới lui ào lắ

Tiếng của Thiên Bảo làm Minh Thư tỉnh ngủ liền . Cô vội ngồi choàng dậy dụi mắt . Thiên Bảo đang ngồi ở bàn cô, anh vừa bấm má phím vi tính, vừa nói như trấn anh.

- Chưa trể lắm đâu, cứ ngủ thoải mái

Minh Thư sửa lại tóc rồi vào phòng rửa mặt . lát sau cô ta trở ra đứng trước bàn . Thấy Thiên Bảo vẫn chăm chú làm việc, cô nói khẽ :

- Anh để tôi làm

Thiên Bảo ngược lên :

- Hết buồn ngủ chưa ?

Minh Thư hơi ngượng :

- Sao anh không gọi tôi dậy ?

Giọng Thiên Bảo nửa đùa nửa thật :

- Cô ngủ nhìn dễ thương như đứa bé, ai lại nỡ phá giấc ngủ của trẻ con chứ . Đáng yêu lắm đây Minh Thư.

Minh Thư nhìn Thiên Bảo một cái, rồi đứng thẳng người lên như muốn ngồi vào bàn . Hình như lúc này anh ta đang sống bằng con người hào hoa công tử . Kiểu bản tánh như thế con gái nào nghe mà không run tim. Rất may cô đã biết anh ta rất rõ, nếu tim chàng rung rinh lắm . Dù tim cô vốn đã mềm hơn bún

Cô nói giọng nghiêm chỉnh :

- Giám đốc cứ để tôi làm . Cái này là cái gì vậy

- Đây là bản hợp đồng mới . Cô chỉnh lại từ đem qua công ty Mỹ Hưng trong chiều nay nhé . Càng sớm càng tốt

- Da.

Thiên Bảo đứng dậy nhường chỗ cho cô Minh Thư ngồi vào, bắt đầu đánh máy tiếp bản hợp đồng . Cô ngược lên, nhướn mắt như hỏi khi thấy Thiên Bảo vẫn còn đứng đó . Anh chột cúi xuống nhìn chăm chăm vào mặt cô :

- Tôi hiểu lý do cô ngưng mấy ngày nay rồi . Không tốt đâu Minh Thư Đừng phiền lưu nữa. Hãy dừng lại bên bờ vực thẳm trước khi đã muộn màng . Hiểu chứ.

Thấy khuôn mặt ngơ ngác của cô, anh cười nhếch môi, rồi quay người đi vào phòng trong. Minh Thư ngồi yên nhìn theo. Cô toan đi theo hỏi . Nhưng rồi cứ ngăn người suy nghĩ . Thiên Bảo biết gì về cô kia chứ . Tại sao nói chuyện như cảnh tỉnh vậy ? Thật là khó hiểu . Anh ta tưởng tượng ta chuyện gì nữa đây.

Mấy ngày sau Thiên Bảo bận đi liên tục nên cô ít có dịp gặp anh. Còn nhưng

lúc tiếp xúc gần gũi thì cũng chẳng có gì đáng nói . Thiên Bảo luôn giữ thái độ xa cách, có hơi lạnh nhạt . thậm chí có lúc anh tỏ ra bực mình khi thấy cô Rốt cuộc Minh Thư cũng có thái độ dè dặt khi gặp anh. Cô càng tin chắc Tổ Trân nói gì đó về cô . Thật là bực mình.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 12

Minh Thư khoanh tay trước ngực, quay mặt ra cửa ngắm cảnh vật bên đường . Đây là lần thứ nhất cô đi công tác ở niềm tây. Mới ba giờ khuya Thiên Bảo đã đến nhà đón cô Minh Thư đã chuẩn bị sẵn . Nhưng vẫn không khỏi lúng túng khi anh đến sớm như vậy . Và thay vì đi ngay ra khỏi thành phố, anh lại lái xe một vòng qua các ngã đường . Bảo là để cô xem cho biết cách sinh hoạt của dân thành phố về đêm.

Minh Thư rất buồn ngủ . Nhưng cũng cố mở mắt ra nhìn cảnh vật bên đường . Trời bắt đầu mờ sáng . Nếu không có vụ "tham quan thành phố về khuya" của Thiên Bao. Minh Thư sẽ được biết cảm giác thú vị khi qua phà lúc khuya. Nhưng dù sao cô cũng rất thích không khí lành lạnh của buổi sáng trên sông.

Xe xuống phà, Minh Thư mở cửa bước xuống . Cô đi lần ra lan can nhìn cảnh trên sông . Thiên Bảo cũng rời xe đến đứng bên cô Anh chỉ đắm lục bình bập bênh trên sông cho Minh Thư :

- Cô biết cái đó là gì không ?

Minh Thư quay lại :

- Anh nghĩ tôi ngốc tới mức không biết đó là lục bình hả ?

Thiên Bảo nhướn mắt làm ra vẻ ngạc nhiên :

- Biết được cái đó nữa sao. Kể cũng lạ thật . Chưa hề ra khỏi thành phố bao giờ mà cũng biết được những cái gì nông thôn. Trong khi những chuyện ngay trước mắt mình thì lại không biết

Minh Thư héch mặt lên :

- Ví dụ ?

- Ví dụ cô rất mơ hồ về chuyện có một thế giới về đêm

Minh Thư biết Thiên Bảo muốn chọc cô về chuyện ngó ngán lần cô và anh vào quán lúc khuya. Không ngờ anh còn nhớ những chuyện đó . Bất giác cô khẽ ngáy anh một cái :

- Nhỏ mọn không thể tưởng tượng

Minh Thư không hay cử chỉ của mình rất tình tứ, rất dễ bị hiểu lầm . Thiên Bảo nhìn cô cười cười . Nụ cười của anh làm cô ý thức được cử chỉ của mình . Cô nguyền rủa đầu làm một cú chỉ chế giễu chính mình . Như chính cô cũng thấy mình thật buồn cười

Thiên Bảo xoay người tựa lưng vào lan can, Minh Thư cũng bắt chước quay lại . Cô trầm ngâm nhìn ra xa mặt sông . Rồi quay qua Thiên Bảo :

- Lần đầu tiên tôi được đi phà vào buổi sáng đẹp thật

Thiên Bảo có vẻ chú ý :

- Vậy từ đó giờ cô chưa được đi chơi xa à ?

- Có chứ, lúc nhỏ tôi hay theo ba tôi đi chơi lắm . Ba đi hợp hay đi làm ăn gì đó, và thường cho tôi theo. Nhưng chưa bao giờ đi giấc khuya cả, mẹ tôi sợ tôi bị cảm, cứ ủ ở nhà như con nít buồn cười ghê.

- Vậy đi khuya như thế này mẹ cô có phản đối không ?

Minh Thư vẫn tư lự nhìn xa xa :

- Không phản đối, vì tôi đã lớn rồi, với lại đi làm thì phải chịu thôi. Nhưng mẹ tôi lo lắm . Sợ tôi bị nhiễm sương, tức cười thiệt... hìhì.

Thiên Bảo cũng mỉm cười theo cô Ánh mắt anh chợt chạm phải tia nhìn của một nhóm cô gái đứng xéo bên kia lan can. Từ nãy giờ họ không ngớt nhìn anh và Minh Thư, tò mò và ngưỡng mộ . Các cô có vẻ bình dị theo phong cách dân quê, không hề biết che giấu sự tò mò của mình . Và rõ ràng đang rì rầm bàn tán về anh và Minh Thư.

Thấy một cô gái còn hướng về phía mình . Thiên Bảo mỉm cười, nháy mắt một cái . Cô ta cười lớn lên và quay mặt chỗ khác, rõ ràng xấu hổ nhưng rất vui thích . Minh Thư chợt nhận ra cái nheo mắt của Thiên Bảo . Cô nhìn theo hướng mắt anh, cố giấu nụ cười trên môi. Bụng tán tỉnh lại tái phát nữa rồi ! Đi đâu cũng sẵn sàng vội vã những cử chỉ hào hoa như vậy, con gái nào không xiêu.

Thiên Bảo chợt cúi xuống nói nhỏ với cô :

- Minh Thư này . Cô có nhận ra nãy giờ mình bị nhìn không ?

- Có, và tôi cũng thấy cả cách tán tỉnh từ xa của anh.

- Tầm bậy . Tôi đâu có tình cảm bao la đến mức gặp ai cũng tán tỉnh . Tôi chỉ rất thú vị khi thấy họ nhìn chúng ta Cô biết tại sao không ?

- Tại sao ?

Thiên Bảo nhìn cô lừ lừ :

- Vì họ thấy chúng ta rất xứng đôi. Cô có thấy vậy không ?

Minh Thư nhìn sững anh một thoáng . Cô không ngờ anh táo bạo như vậy . Nhưng không thể phản ứng thô bạo với anh. Cử chỉ của Thiên Bảo nghiêm túc như đang bàn chuyện khá quan trọng. Một kiểu đùa không cho phép người ta phản kháng . Minh Thư bèn nói cái cách bông lơn :

- Ồ, tôi cũng thấy chúng ta rất đôi. Có thể làm chị em được . Và tôi thấy anh xứng đôi với tất cả các cô gái đẹp . Anh có thấy vậy không ?

Thiên Bảo nhìn Minh Thư thú vị . Cô cũng đáo để lắm . Anh muốn xem cô đối đáp tới đâu :

- Tôi nhận thấy cô không xứng với ai ngoài tôi cả . Không hiểu tại sao cô không nhận ra điều đó . Cô thật là khờ

Minh Thư lập tức đốp chát, cũng bằng giọng đùa đùa :

- Ô, ngược lại, tôi thấy mình rất thông minh khi nhận ra anh xứng đôi với tất cả con gái đẹp . Tất nhiên là trừ tôi. Nếu không thông minh thì tôi đã chết ngất rồi

Thiên Bảo không buông tha, tiếp tục hỏi tới :

- Có nghĩ là cô thừa nhận sự quyến rũ của tôi đối với cô Nhưng phải dùng lý trí để kiềm chế nó, đúng không hả ?

- Tôi thấy ngoài tính lịch sự quá mức, anh còn là người rất "khiêm tốn" đấy Thiên Bảo giả vờ thờ ngậy :

- Ô, cô thật là tinh tế khi nhận xét chính xác về tôi.

Minh Thư tròn mắt nhìn Thiên Bảo . Quên phắt là mình đang toại một lớp vỏ bên ngoài cho hợp với tinh thể của mình . Anh ta thật là ranh mạ Đúng là con người ghê gớm, cô khoang tay, tiếp tục nhìn ra sông :

- Và tôi cũng thấy mình may mắn khi có một giám đốc với nhiều đức tính như vậy

- Thế à ? - Thiên Bảo làm ra vẻ suy nghĩ - Cô thật sự nghĩ như vậy à ? Hy vọng là cô đang thành thật, phải không Minh Thư ?

Giọng Thiên Bảo nghe có vẻ bông đùa . Nhưng anh lại nhìn Minh Thư một cách hết sức nghiêm chỉnh . Đôi mắt anh không có ẽ đùa chút nào . Minh Thư cũng đâm ra hoang mang... Nhưng cô lập tức cứng cỏi :

- Những người có tính khiêm tốn như anh thì không việc gì phải sợ người khác lừa phỉnh mình

- Người khác thì không đáng sợ bằng cô đâu.

- Anh nói sao ? Tôi mà cũng làm anh sợ được à ? Nghe viễn tưởng quá nhỉ? Thiên Bảo im lặng khá lâu, anh bỗng trở nên tư lự :

- Thư này, ngoài những lời người ta đồn về tôi, tôi muốn biết ấn tượng riêng của cô thế nào ?

Minh Thư nhìn Thiên Bảo . Cô không đọc được gì trên khuôn mặt anh, ngoài một vẻ thành thật khó hiểu . Nhưng cô không tin anh nghiêm chỉnh . Gì chứ con người đa tính cách của anh thì cô hiểu quá rõ . Không biết đâu mà lường . Cô cũng giả vờ nghiêm chỉnh :

- Những người tự tin thường không tìm cách để nghe người ta khen mình đâu giám đốc a.

Thiên Bảo bật cười :

- Rất cảm ơn cô Nếu tôi không khiêm tốn thì có lẽ đó cũng là một lời khen thì phải

"Người đầu mà hợm hĩnh" - Minh Thư mím môi nghĩ thâm

Thấy cô chịu thua, Thiên Bảo cười cười, cúi xuống nhìn mặt cô :

- Cô nói gì đi, tôi rất thích nghe cô nói . Cô có giọng nó thanh lăm đó Minh Thư.

Quả là anh rất có khiếu làm cho Minh Thư nổi giận . Nhưng cô cố gắng

không để lộ ra ngoài . Cô cười như không :

- Anh thuộc mẫu người rất "đàn ông".

- Cô có thể nói rõ hơn không ?

Minh Thư nói gọn :

- Nghĩa là thích nghe "những lời nói dối ngọt ngào".

Thiên Bảo làm ra vẻ vô cùng thất vọng :

- Vậy là tôi bị cô lừa nãy giờ . Cô có biết như vậy là đã làm tôi thất vọng không ?

- Tôi nghĩ anh đủ sức vượt qua - Minh thư châm chọc

Thiên Bảo tỉnh bơ :

- Nếu như cô đừng ấn tượng vì những dư luận về tôi, tôi nghĩ có lẽ trái tim cô rung rinh vì tôi đấy Minh Thư

Thật là không chịu nổi, Minh Thư quay phắt lại :

- Anh... anh thật là...

- Không được khiêm tốn chút gì ?

- Anh thật là hợm hĩnh, như vậy không tốt đâu giám đốc a.

Thiên Bảo có vẻ thú vị khi thấy vẻ giận cố kiềm chế của cô, anh cúi xuống nhìn cô một lát . Rồi chìa tay ra :

- Thôi, hoà nhé

Minh Thư nguẩy đầu ngo chỗ khác, không thèm bắt tay anh, Thiên Bảo lại cười : - Một trong những thú vui của tôi là nhìn vẻ giận dỗi của cô đó Minh Thư, đáng yêu lạ.

Hết nhịn nổi, Minh Thư bậm môi định tuôn một tràng những câu kết tội

Thiên Bảo nhưng phà đã cập bến, cô đành ráng nhịn và theo anh về xe.

Đi ngang chỗ mấy cô gái lúc nãy, thấy các cô nhìn mình cười đùa chỉ trỏ, Thiên Bảo khẽ giơ tay chào. Các cô cũng bạo dạn vẫy vẫy theo anh. Minh Thư quay chỗ khác như không thấy. Nếu là người yêu của anh ta, chắc cô bẻ răng anh ta để trị tội về những cử chỉ hào phóng đó.

Trên suốt đoạn đường mấy chục cây số, Minh Thư tuyệt đối không hé môi nói chuyện mặc cho Thiên Bảo hỏi mấy lần. Cô vẫn còn rất tức vì bị anh chọc lúc nãy, và càng tức hơn vì không bẻ gãy được sự tự tin quá mức của anh. Hình như không có gì có thể tác động tới anh ta cả. Trên đời này có người lì đến vậy sao ?

Khi đến công ty của phía đối tác, Minh Thư lặng lẽ theo anh vào trong. Cô nhìn quanh quan sát. Công ty có mặt bằng khá rộng so với công ty cô, nhân viên khá đông và tất cả đều mặc đồng phục sẫm màu. Khi nghe cô giới thiệu về Thiên Bảo, cô thư ký đón tiếp cả hai bằng vẻ lịch sự đặc biệt, rồi vội vãi báo cáo với giám đốc. Minh Thư đi theo họ vào văn phòng. Cô ngồi bên Thiên Bảo, đọc chăm chú các số liệu mà cô thư ký đưa ra. Thiên Bảo chỉ lấy danh nghĩa đi khảo sát thị trường nhưng anh và giám đốc của công ty cũng

ký xong hợp đồng cung cấp máy kéo cho công ty hai bên trao đổi công việc đến trưa. Vị giám đốc mời cả hai đến nhà hàng gần đó, Thiên Bảo không từ chối. Anh quay qua Minh Thư, tế nhị :

- Cô có cần vào phòng rửa mặt một chút không ?

Minh Thư gật đầu đứng dậy. Cô thư ký đưa cô ra ngoài. Cô ta hỏi như điều tra :

- Chị làm cho công ty lâu chưa vậy ?

- Mới có mấy tháng thôi. Còn chị ?

- Khoảng hai năm. Thế giám đốc của chị có dễ chịu không ? Nhìn anh ấy còn trẻ quá, chắc chưa vợ nhỉ ?

“Chưa vợ và sẵn sàng ưu ái những cô gái đẹp” Minh Thư nghĩ thầm một cách tức cười nhưng cô cũng trả lời nghiêm chỉnh :

- Anh ấy chưa có gia đình.

- Nhìn anh ấy đẹp trai ghê, chắc có nhiều cô chết lắm nhỉ ?

Minh Thư suýt phì cười :

- Hình như vậy. Chuyện đời tư của anh tôi không biết.

- Ở cạnh một giám đốc như vậy mà không tò mò à, chị cũng bản lĩnh nhỉ ?

“Đúng là một cô nàng lắm chuyện. Chưa chi đã hỏi xộc vào đời tư người ta”, Minh Thư nghĩ thầm nhưng vẫn vui vẻ trả lời những câu hỏi của cô thư ký tò mò.

Khi trở lại văn phòng, Thiên Bảo vẫn còn đang nói chuyện với Giám đốc của công ty. Thấy Minh Thư trở lại, cả hai đứng dậy chuẩn bị đi ra. Cô thư ký nhanh nhẹn thu dọn giấy tờ rồi đi theo họ. Vô tình Minh Thư đi xuống cầu thang song song với ông Giám đốc, cô trả lời những câu hỏi thăm của ông ta, mắt khẽ liếc về phía sau. Cô thư ký đi bên cạnh Thiên Bảo nói liếng thoắng. Giọng cô ta khá nhỏ nhưng Minh Thư vẫn nghe được :

- Giám đốc thường đi đường xa như vậy chắc mệt lắm nhỉ ?

- không mệt lắm đâu, tôi quen rồi.

- Thế Giám đốc có nghỉ lại một ngày không ?

- Có thể.

- Nếu vậy em xin tình nguyện làm hướng dẫn cho Giám đốc tham quan thành phố này.

- Rất cảm ơn, chỉ sợ sau đó tôi không còn muốn về thành phố nữa thôi.

- Sao vậy ? – Giọng cô ta vờ ngạc nhiên.

- Vì cô hướng dẫn thanh lịch làm tôi quyến luyến ở đây đó mà – Giọng Thiên Bảo ngọt lịm.

- Ôi ! Anh nói quá làm em xấu hổ. Em mà đẹp gì.

Bất giác Minh Thư cười mím một mình. Công nhận Thiên Bảo rất có năng khiếu về khoản biến một mối quan hệ xa lạ thành gần gũi. Đi tới đâu tán gái tới đó, bởi vậy người ta đồn đại cũng đâu có quá.

Chợt tiếng kêu hết hồn của cô thư ký vang lên làm cả ông Giám đốc lẫn Minh thư đều quay lại. Dưới lầu, vài nhân viên cũng ngẩng lên nhìn. Cô thư ký sắc sảo không biết vô tình hay cố ý lại trượt chân và bám chặt vào Thiên Bảo. Anh hơi cúi xuống vịn tay giúp cô khỏi ngã và hỏi một cách ân cần :

- Cô có sao không ? Có bị trật chân không ?

Ông Giám đốc cũng ngược lên nhìn :

- Cô có sao không ?

Cô ta buông tay Thiên Bảo ra, nói như e ấp :

- Xin lỗi, em vô ý quá.

- Không sao.

Mọi người tiếp tục đi, Minh thư nghe giọng Thiên Bảo như rót vào tai người khác :

- Cô có bàn tay thật trau chuốt, nếu sơn màu móng nhạt hơn một chút chắc sẽ cuốn hút hơn.

Không ngăn được, Minh Thư quay lại ngược nhìn Thiên Bảo. Vẻ mặt anh thoáng một nét khôi hài, một nụ cười đặc biệt. Tự nhiên cô thấy anh đều không chịu được. Nói như vậy bảo sao con gái không chao đảo . Anh ta để lại ấn tượng cho người khác một cách vô tư, còn anh thì tỉnh bơ, thậm chí không nhớ mình đã nói gì. Đúng là con người nguy hiểm.

Tự nhiên cô thấy bức mình vô cùng.

Khi chia tay với họ, Minh Thư tưởng Thiên Bảo sẽ tiếp tục ở đến mai nhưng anh quyết định về thành phố ngay mặc ông Giám đốc nhiệt tình mời anh ở lại. Minh Thư kín đáo quan sát cô thư ký, cô ta có vẻ thất vọng. Hình như cô ta có ảo tưởng là đã gây cho Thiên Bảo ấn tượng mạnh mẽ nên khi thấy anh quên bằng câu chuyện lúc nãy, cô ta bị hụt hẫng.

Đúng là anh đều không chịu được.

Khi xe ra khỏi thành phố, Minh Thư quay lại nhìn Thiên Bảo nói với một chút châm biếm :

- Giám đốc này, không phải tất cả con gái đều mù quáng cả đâu. Sau khi qua cơn choáng họ sẽ bắt đầu quay lại đánh giá anh đấy.

Thiên Bảo hiểu ngay cô muốn nói gì. Anh hơi thận trọng :

- Điều đó quan trọng lắm sao ?

- Trừ phi anh bắt cần dư luận, còn thì nó khá quan trọng đấy. Khi làm ăn với một người người ta cũng hay nhìn tư cách của người đó. Tôi nghĩ anh không thờ ơ đến nỗi không biết.

Thiên Bảo nhướng mắt :

- Thế đạo đức của tôi có gì ghê gớm vậy ? Trong làm ăn tôi chưa hề mang tai tiếng. Ngược lại, luôn giữ uy tín với tất cả. Vậy tại sao tôi phải sợ thất bại nhỉ ?

- Tự anh biết lấy.

Thiên Bảo bật cười :

- tôi biết cô muốn nói gì rồi. Cảm ơn sự nhắc nhở của cô Nhưng tôi đã làm gì mang tai tiếng nhỉ ? Đời tư của tôi đâu đã xảy ra chuyện gì lỗi thôi, đúng không nào – Ngưng lại một chút, anh nói thêm – Và nếu có ai đó quan niệm khe khắt về đạo đức của tôi, thì họ cứ tự nhiên đánh giá, tôi không quan tâm đâu.

Bực mình quá, mình thư nói thẳng :

- Có nhất thiết anh phải tán tỉnh tất cả các cô gái anh gặp không ? anh làm vậy với mục đích gì ? Không sợ bị đánh giá sao ?

- Chà, cô nói sao gay gắt quá vậy, có ghen không đấy ? – Giọng anh đùa đùa.

- anh tự cao quá đấy Giám đốc – Minh Thư lạnh lùng.

Thiên Bảo cười cười :

- Tôi không hiểu sao các cô gái lại quan trọng hóa những nhận xét của con trai đến vậy. Tôi đâu có chủ động nói, tự họ gọi cho tôi đấy chứ. Vả lại các cô thích được khen. một vài lời khen tặng để mối quan hệ trở nên dễ chịu, đâu có gì là khó khăn mà không làm được. Tóm lại, nếu các cô không ảo tưởng thì tôi không có gì đáng trách cả.

Minh thư đuối lý im lặng. Lý luận của anh ta có cái gì đó hơi đều nhưng xét kỹ ra lại quá đúng. Nhớ lại những cử chỉ của cô thư ký lúc này Minh Thư không thể không thừa nhận Thiên Bảo có lý. Cô ta làm đủ trò gọi sự chú ý của anh và anh chỉ đáp lại sự gợi ý của cô ta chứ có chủ động đâu. Còn dư luận thì luôn là phóng đại sự việc.

Lần đầu tiên mình Thư ngẫm nghĩ về ấn tượng của mình. Thật ra cô chỉ nghĩ theo điều mọi người nghĩ chứ đó chưa hẳn là sự đánh giá của riêng mình. Có lẽ phải nhìn lại để đánh giá theo hai chiều. Chợt nhận ra mình để ý chuyện của Thiên Bảo nhiều quá. Chẳng lẽ cô cũng bị anh lôi vào cuộc, tự ái chợt nổi lên, cô phán ngay một câu :

- Dù sao thì dư luận thế nào cũng là chuyện của anh, không việc gì tôi phải quan tâm.

- Thật không đấy ? tôi thấy hình như cô đang dối lòng đấy.

“Đùng là tự cao” Minh Thư chanh chua :

- nếu quan tâm đến một người như anh, tôi quan tâm đến con vịt còn sướng hơn.

Thiên Bảo cười phá lên, giọng trêu chọc :

- Cô Minh Thư cũng yêu thú vật ư ? Thật là đáng ngạc nhiên đấy nhỉ.

Minh Thư tức điên trước câu trêu chọc của anh nhưng cô nhất định không thềm nói nữa. Nói với anh ta chỉ có cãi cọ mà thôi, mà chỉ thua anh ta chứ có được gì đâu. Cách hay nhất là im lặng.

Mãi đầu khẩu với Thiên Bảo, cô không để ý trời tối từ lúc nào. Thiên Bảo

bật đèn pha sáng rực, trong xe đèn cũng sáng, Minh thư thấy lo lo Kiểu này về đến thành phố chắc đến nửa đêm mất.

Chiếc xe chợt rẽ ngoặt đâm tuốt qua lộ bên kia. Tiếng thắng xe rít lại nghe thật ghê rợn. Minh thư kêu thét lên một tiếng hãi hùng và lấy tay che mặt lại. Thiên Bảo cũng căng thẳng giữ chặt tay lái. Khi định thần lại, Minh thư thấy chiếc xe chơi vơi giữa mép ruộng, rất may là không có xe nào đi ngược chiều. Nếu không thì ...

Cô nhìn Thiên Bảo chăm chăm :

- Minh bị gì vậy anh Bảo ?

Câu hỏi của cô làm Thiên Bảo bật cười. Anh nói :

- Minh thì không bị gì cả, nhưng xe thì bị bể bánh trước. Xem như đêm nay mình du lịch ngoài trời rồi.

- Chuyện như vậy mà anh còn cười được à ?

Thiên Bảo nheo mắt :

- Nếu khóc mà xe hết hư thì tôi sẽ tình nguyện khóc suốt đêm cho cô vừa lòng.

Minh Thư nhìn ra bên đường. Trời tối thui, tiếng côn trùng kêu rả rích, con đường trước mặt dài hun hút. Bất giác cô co người lại, ngồi nhích lại gần Thiên Bảo. Anh vẫn dựa lưng vào ghế, tay đặt trên tay lái. Thấy cử chỉ của cô, anh nói như trêu chọc :

- Sợ ma hả ? Vậy ra cô sợ ma hơn sợ tôi. Thì ra tôi cũng chưa đến nỗi tệ lắm.

Tự nhiên Minh Thư ngồi nhích ra. Cô nổi giận lên :

- Tôi không hiểu nổi tại sao tình thế như vậy mà anh còn đùa được. Anh có hiểu hết tình thế của mình chưa đấy ?

Thiên Bảo vẫn tỉnh bơ :

- Ngủ một đêm ngoài đường thì có gì là kinh khủng đâu. Nếu sợ ma, cô hãy nép vào tôi mà ngủ. Bảo đảm vòng tay tôi sẽ rất êm.

Minh Thư bậm môi, nguẩy đầu chỗ khác. Cô giận thật sự. Trong khi cô sợ muốn chết thì anh ta lại còn đùa, kiểu đùa vô duyên. Con người anh ta có lúc nào đúng đắn đây. Nếu là ban ngày cô sẽ mở cửa bỏ xuống lập tức nhưng đây lại là ban đêm. Cô không dựa vào anh ta thì biết dựa vào ai.

Tức quá, cô gục đầu vào thành cửa không thềm nói tới mặt anh. Cô không hay Thiên Bảo đã mở cửa bước xuống quan sát tình thế. Bánh xe trước bẹp dí, nửa đầu xe chúi xuống ruộng, một mình anh không thể sửa được. Dù muốn dù không thì cũng phải nằm lại đây chờ đến mai. Anh đi vòng qua sau xe đến đứng bên cửa, gõ nhẹ lên tay Minh thư làm cô giật bắn mình hét lên một tiếng. Anh giơ tay làm cử chỉ xin lỗi rồi nói nhẹ nhàng :

- Tối nay mình không về thành phố được đâu. Bây giờ mình đến một nhà nào đó xin ngủ qua đêm. Sáng mai gọi Hoàng Lâm mang xe xuống đổi, mình về thành phố trước, để anh ta ở lại tìm chỗ sửa xe. Cô xuống đi.

Minh Thư nhìn ngóng lên phía trước :

- Nhưng tôi có thấy nhà nào đâu ? Ở đây toàn là ruộng.

Thiên Bảo hát đầu về phía trước mặt :

- Nhà kia kia. Cũng may là họ còn thức. Cứ đến hỏi xem sao.

Minh Thư bước xuống, cô nhìn quanh một vòng rồi đứng sát vào Thiên Bảo, chỉ thiếu chút nữa là níu áo anh. Cô nói với vẻ sợ sệt :

- Ở đây vắng quá.

- Những đoạn đường thế này thường có nhiều ma Người ta chết vì tai nạn giao thông và linh hồn quanh quất ở đây nếu chưa được siêu thoát.

Minh Thư rùng mình sợ rút cả người. Cô vô tình níu chặt tay Thiên Bảo :

- Đừng đứng ở đây nữa anh Bảo, ghê quá !

- Vậy thì đi.

Cả hai tiến về phía căn chòi leo lét đèn dầu. Nhờ ánh đèn từ trong xe hắt ra, Minh Thư còn thấy được lối đi nhưng đi thêm một đoạn nữa thì trời hoàn toàn tối mịt, cô bước thận trọng từng bước. Bóng tối đặc quánh làm cô sợ đến mức muốn nhảy vào lòng Thiên Bảo. Cô thì thào :

- Sao lại tối kinh khủng thế này, rui có con gì bò lên chân thì ghê quá.

Thiên Bảo không trả lời. Cả hai cứ mò mẫm trên đường đất ẩm ướt, rồi cô nghe giọng anh vang lên :

- Minh Thư này, cô có thể nói tay một chút không ? Cô làm tôi đau quá.

Minh Thư vội buông ra. Cô nhận ra này giờ mình bấu chặt tay Thiên Bảo đến nỗi những ngón tay cô cũng thấy mỏi. Cô nói như xin lỗi :

- Tại tôi sợ quá nên quên. Anh có sao không ?

- Ở mức độ này thì chịu được nhưng hơn nữa thì không. Tôi không hiểu sao các cô gái cứ thích để móng tay dài. Thật là nguy hiểm cho kẻ thù của họ.

Minh Thư làm thinh. Cô không còn tâm trí đâu mà trả lời Thiên Bảo. Sợ vào nhà người ta không cho ngủ nhờ thì chỉ có nước khóc. Ở suốt đêm ngoài xe thì càng kinh khủng hơn. Sao tự nhiên cô bị rơi vào tình thế đáng sợ thế này !

Cuối cùng thì cũng vào được đến chòi. Chủ nhân chưa đóng cửa và hình như chuẩn bị đi đâu. Minh Thư thấy họ đã ra đến sân. Đó là một bà già và một cô gái. Thấy họ, bà già lên tiếng :

- Hai cô cậu hư xe phía trước đó phải không ?

- Dạ phải, bà có thể ...

Minh Thư chột ngập ngừng rồi nín thinh. Bà già như hiểu ý cô :

- Tui định ra mời cô cậu vô nhà tui ngủ đờ đây, định ra xem cô cậu có cần giúp gì không ?

Thiên Bảo chưa kịp lên tiếng thì Minh Thư nói ngay :

- Dạ không cần đâu bà, nếu được, bà có thể cho tui con ngủ nhờ một đêm có được không ạ ?

- Được chứ, có gì đâu mà ngại. Hoa vô sữa soạn buồng con đi con, nhường giường cho cô cậu này. Con ra ngủ với nội.

Minh Thư đứng sững, tròn mắt nhìn bà già. Cô chưa biết phải nói gì thì cô gái đã quay vào trong. Cô và Thiên Bảo đi theo phía sau. Vào đến nhà, bà già dễ chịu rót trà mời cả hai rồi hỏi thăm về chuyện xe hự Thiên Bảo ngồi nói chuyện với bà. Minh thư ngồi cạnh anh, trong bụng rối bời. Cô kín đáo quan sát chung quanh. Gian nhà không có gì ngoài bộ bàn ghế ở giữa, một bên là chiếc giường tre nhỏ đã giăng màn. Nghe tiếng ho sù sụ, Minh Thư đoán đó là ông già nằm bệnh. Cô nhìn qua bên kia, đó là một bộ ván nhỏ có treo chiếc võng. Vậy thì cô và Thiên Bảo có thể ở đâu ngoài buồng của cô gái. Thật là tình thế dở khóc dở cười.

Cô ngồi im, cô suy nghĩ cách giải quyết nhưng không có cách nào hay hơn là phải chấp nhận sự sắp xếp của chủ nhà, không thể làm phiền người ta thêm nữa. Bất giác cô quay qua nhìn Thiên Bảo, hình dung phải ở cùng anh trong tình thế đó, cô thấy khủng khiếp quá.

Một lát sau cô gái đi ra. Cô ta đưa đèn cho Minh Thư rồi dẫn cô vào buồng. Trong buồng tối thui, ánh đèn dầu leo lét làm nó sáng lên được một chút.

Minh Thư còn đứng loay hoay thì cô gái lên tiếng :

- Chị để giỏ trên giường đỡ, em không có tủ. Còn áo thì chị móc lên cây đinh này nè. Ngủ hơi chật nha, thường ngày có một mình em một giường hà. Minh Thư cười như mếu, cô cố nói thản nhiên :

- Dạ không sao. Làm phiền chị nhiều quá.

- Có gì đâu mà phiền. Lâu lâu chị bị lỡ đường chứ bộ. Thôi, chị ngủ đi nha.

- Cám ơn nhiều nghe.

- Không có chi.

Cô gái đi ra ngoài, còn lại một mình, cô vội vã thay đồ trước khi Thiên Bảo vào. Cô ngồi xuống giường một cách ngán ngẫm. Thật có nằm mơ cũng không tưởng tượng xảy ra một chuyện kỳ dị như vậy.

Một lát sau trong nhà lặng im, V Thiên Bảo lưỡng lự đi vào buồng. Anh đứng ở cửa có vẻ khó nghĩ, cả anh cũng thấy tình thế thật buồn cười. Nhìn Minh Thư ngồi nép vào một góc giường rầu rĩ, anh thấy cô thật giống một cô dâu trong đêm tân hôn. Anh bèn đến ngồi bên cạnh cô, nói nho nhỏ :

- Yên tâm đi, tôi không làm gì cô đâu.

Minh Thư ngược lên nhìn Thiên Bảo một cái, rồi lại cúi đầu ngồi bó gối rầu rĩ. Thiên Bảo đứng dậy nhìn quanh như suy nghĩ, rồi thấy thay đồ trước mặt cô là không lịch sự cho lắm. Anh để nguyên sơ mi, chỉ tháo giày, và cũng như Minh Thư, anh lúng túng thật sự. Anh quay mặt cố giấu một nụ cười, nói nghiêm chỉnh :

- Cô mệt thì cứ ngủ đi. Tôi có thể thức được. Cứ thoải mái như ở phòng mình đi.

Minh Thư thờ dài không trả lời. Chỉ sự có mặt của Thiên Bảo ở đây cũng đủ làm cô thấy khổ sở rồi, bảo phớt lờ anh làm sao mà phớt được. Thế là cả hai cứ ngồi im trên giường chờ trời sáng.

Một lát mệt mỏi quá, Minh Thư hết còn giữ ý nổi. Cô nằm sát vào mép giường khép mắt lại, nhưng thật kỳ lạ, cô không sao ngủ được vì thần kinh cứ căng thẳng. Quả thật không ai có thể vô tư mà ngủ trong trường hợp như thế. Và cô nằm im, cố không động dậy, như thể sự cử động của mình sẽ làm ồn ào xung quanh.

Tưởng Minh thư đã ngủ, Thiên Bảo lặng lẽ cởi áo rồi nằm xuống. Anh nghiêng người ngấm bờ vai thon thả của cô, ngấm những sợi tóc rơi trên gối toát lên một vẻ đẹp liêu trai, lãng mạn. Từ trước tới giờ cô luôn giữ một khoảng cách với anh dù anh đã cố gắng xóa bỏ khoảng cách đó. Bây giờ tất cả mọi rào chắn ranh giới đều đột ngột bị xóa bỏ. Trong mắt Thiên Bảo cô trở nên gần gũi trong tầm tay và anh không thể kiềm chế ý muốn được hôn cô, như yêu một người đã thuộc về mình.

Cảm thấy tim đập mạnh kỳ lạ, Thiên Bảo nhắm mắt lại, cô xua đuổi sự khao khát cứ mỗi lúc một lớn dần, cuối cùng đã trở nên mãnh liệt, và anh mở mắt nhìn chăm chăm cô.

Minh thư khẽ xoay người cho đỡ mỏi. Cô mở hé mắt nhìn xem Thiên Bảo đang làm gì, rồi chợt phát hiện anh đang rất gần. Cô sợ hãi nhắm kín mắt như trốn tránh. Tuy vậy, cô vẫn cảm nhận rất rõ cái nhìn của anh. Tim cô đập loạn vì cảm giác gì đó cô không giải thích được.

- Thư.

Tiếng gọi khẽ của Thiên Bảo làm Minh thư mở mắt. Khuôn mặt anh thật gần trên mặt cô, nghe rõ cả hơi thở gấp gáp. Anh nhìn từng nét trên mặt cô, cái nhìn như tìm hiểu những ý nghĩ thật sự trong đầu cô Minh Thư cũng nhìn lại anh. Cô cố bắt mình quay đi hoặc đẩy Thiên Bảo ra, nhưng cô làm không nổi điều đó.

Cuối cùng thì ranh giới cũng bị xóa bỏ. Thiên Bảo cúi xuống môi cô :

- Anh yêu em.

Thật kỳ lạ, con sóng mê mê như tràn đầy, lấn áp chút lý trí yếu ớt. Minh Thư nằm im, rồi cô cũng choàng tay qua cổ anh, đáp lại cái hôn dịu dàng và cuồng nhiệt. Cô nhắm mắt đón nhận môi anh lướt trên mặt, trên cổ. Ngay cả cô cũng không còn bị ràng buộc bởi khoảng cách, và cô đón nhận anh một cách tự nhiên theo tình cảm, lý trí đã bị tắt ngấm. Và đối với cô, đó là cái hôn của định mệnh rồi.

o o o

Hôm sau cả hai trở về thành phố, trên đoạn đường khá dài hai người vẫn không nói gì với nhau. Minh Thư cứ nhìn đăm đăm con đường trước mặt. Chuyện tối qua vẫn còn làm cô bàng hoàng đến mức cô không tin mình đã

nhảy qua bên kia ranh giới một cách đột ngột như vậy. Cô cố phân tích, cố lý giải, nhưng cuối cùng vẫn là cảm giác hoang mang giống như mình đã làm một điều mà mình không ý thức được.

Cô nhìn qua Thiên Bảo, anh cũng nhìn thẳng phía trước, vẻ mặt có cái gì đó khó hiểu, trầm ngâm. Điều đó làm cô hoang mang ghê gớm. Cô ý thức rằng cuối cùng mình cũng làm trò đùa cho Thiên Bảo. Bị xúc phạm ghê gớm vì ý nghĩ đó, cô cay đắng nhận ra mình thật yếu đuối ngu ngốc, thậm chí ảo tưởng. Cô mím môi cố ngăn cảm giác quay quắt cứ cồn dậy nhưng không được. Bất giác cô bật khóc tức tưởi.

Thiên Bảo quay nhanh lại nhìn cô, tia nhìn sừng sốt, khó hiểu. Anh im lặng rẽ vào con đường đất nhỏ. Anh tắt máy, ngồi yên nhìn cô.

Minh Thư không để ý hành động của anh. Cô bụm miệng lại, lặng lẽ khóc.

Thiên Bảo nuốt nước miếng như cố ngăn cảm giác xốn xang. Anh mím môi :

- Nếu em cảm thấy hối hận chuyện tối qua, nếu em cảm thấy bị anh làm vậy bần, thì anh thật tình xin lỗi.

Minh Thư hít mũi, ngược lên :

- Anh vẫn hay đùa rồi xin lỗi kiểu đó lắm sao ?

Thiên Bảo có vẻ hơi bị choáng. Anh hơi gục xuống vô lăng, bất động một lát rồi ngẩng đầu lên :

- Không ngờ em đánh giá anh thấp như vậy. Em vẫn không xóa bỏ thành kiến về anh sao ?

- Em sợ bị làm một lần nữa. Em không muốn mình là trò đùa dai dẳng của anh. Và trên hết là em tự trách mình nông nổi. Lẽ ra em phải thận trọng hơn.

- Yêu anh mà phải cẩn thận đến vậy sao ?

Minh Thư lau nước mắt, mím môi :

- Giá như em hiểu trong biểu hiện tình cảm của anh, bao nhiêu phần trăm là sự thật.

- Nếu anh nói 100% em có tin không ?

Thấy Minh Thư im lặng, Thiên Bảo quay mặt đi, anh nói như chán nản :

- Điều làm anh thất vọng nhất là em không hiểu được anh. Hay có hiểu nhưng bị thành kiến quá lớn nên em không đủ sức vượt qua.

Anh chột nắm tay cô, lắc mạnh :

- Em muốn anh phải chứng minh bằng cách nào đây ?

Cử chỉ của anh làm Minh Thư hoang mang. Cô quá nhạy cảm để hiểu rằng sự nghi ngờ đồng nghĩa với xúc phạm Thiên Bảo. Cô nói lí nhí :

- Em muốn biết anh có tình cảm đó từ lúc nào ?

Thiên Bảo nhìn cô chăm chú, rồi lắc đầu :

- Anh không biết. Nó hình thành từ từ, đến nỗi anh không nhận ra. Khi anh hiểu và tìm cách thể hiện thì luôn bị em từ chối, thậm chí giễu cợt. Anh nghĩ cách hay nhất là kiên nhẫn chờ, nhưng đến hôm qua, chuyện xảy ra đột ngột

quá, anh không thể kèm được.

Minh thư tin ngay cách lý giải của Thiên Bảo. Cả cô cũng vậy, nếu không có tối hôm qua, có lẽ cô sẽ tiếp tục dối mình, tự phủ nhận và cứ bị dẫn vật. Cô nhìn Thiên Bảo chăm chăm, rồi đột nhiên ngả vào lòng anh :

- Bắt đầu từ hôm nay, anh tuyệt đối không được tán tỉnh lung tung nữa, một cử chỉ gây hiểu lầm cũng không được làm. Hứa không ?

Thiên Bảo hơi bất ngờ về cử chỉ của cô, anh bật cười :

- Vậy mà lúc trước không chịu nhận là ghen. Công nhận em cũng ghê gớm thật.

Minh Thư héch mặt lên, đe dọa :

- Nếu anh còn lăng nhăng như lúc trước, hãy coi chừng hàm răng của mình. Coi chừng em bẻ hết đấy, nhớ chưa ?

Thiên Bảo ngả người ra nệm xe, kéo luôn cả cô :

- Tại muốn thử xem em kiên gan đến đây, chứ anh đâu có siêng đến mức gặp ai cũng tán tỉnh. Anh còn những chuyện khác quan trọng hơn nhiều.

Minh thư không trả lời, cô nằm im trong lòng anh. một lát nhớ ra cô định ngồi lên nhưng Thiên Bảo đã giữ lấy cô và cúi xuống. Bất kể đó là ban ngày, anh hôn cô một cách từ tốn, như thể trên đời chỉ còn tồn tại có hai người.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 13

Tổ Trân xuất hiện ở cửa, nhẹ nhàng, đột ngột đến nỗi Minh Thư giật thót người khi thấy cô Cử chỉ của Minh thư làm cô cười khẩy, rồi ngồi xuống ghế một cách gang nhiên :

- Hình như chị khó chịu khi tôi đến đây lắm.

Minh thư nhẹ nhàng :

- Chị muốn gặp anh Bảo hả ? Xin chờ một chút.

Cô rời bàn, đến mở cửa phòng trong. Cô đến đứng trước bàn :

- Có chị Trân đến tìm anh.

Nói rồi cô quay người đi ra. Thiên Bảo đi nhanh tới giữ tay cô lại :

- Em ở trong này, hoặc đi đâu đó, đừng để gặp Tổ Trân, em hiểu không ?

Minh Thư cười gượng :

- Em biết rồi, anh ra đó đi.

Thiên Bảo giữ vai cô lại, cúi xuống :

- Đừng giận anh, cũng không được buồn.

- Em biết, em không sao đâu.

- Lát nữa anh trở lại, chiều nay mình đi chơi.

Minh Thư khẽ gật đầu và khẽ lách người ra :

- Anh đi đi, đừng để chị ấy chờ.

Thiên Bảo cúi xuống hôn phớt lên đôi môi cô rồi đi ra ngoài. Anh mỉm cười khi thấy Tổ Trân nhìn anh đăm đăm :

- Lâu quá không gặp em. Có chuyện gì không ?

- Chẳng lẽ có chuyện em mới kiếm anh được hả ?

Cô nhún vai, châm một câu nhận xét :

- Ngày giám đốc có vẻ bận bịu quá nhỉ ?

Thiên Bảo mỉm cười như không để ý về khó chịu của Tổ Trân. Anh ngồi xuống :

- Lúc này em sống ra sao ?

- Vẫn vậy, không có gì khác. Khác hơn là cuộc sống lê thê thêm, em chán đời thêm.

- Buồn thì đi tìm một chỗ nào đó đi chơi, hoặc đi làm. Đi làm sẽ giúp em bớt trống trải hơn đây.

Tổ Trân hơi ngẩng lên, có vẻ kiêu kỳ :

- Em mà đi làm thì mất thể quá. Vợ một giám đốc mà phải làm việc như người bình thường sao ?

Thiên Bảo khẽ gật đầu như hiểu. Anh nhìn Tổ Trân hơi lâu như cố tìm lại dáng nét cô sinh viên ngày xưa nhưng rồi anh chỉ có thể kết luận một điều :Cô đã đổi khác nhiều quá, đúng hơn là tự đánh mất mình.

Tổ Trân chợt nhìn đồng hồ, rồi nhìn anh dăm dăm :

- Anh có thể đưa em đi chơi không ?

Thiên Bảo hơi lưỡng lự :

- Có tiện không Trân ?

- Tiện hay không em bất cần. Ông Quang đi nước ngoài rồi, mà nếu ông ấy có ở nhà thì em cũng chẳng sợ.

Cô cười khinh mạn :

- Thậm chí nếu ông ấy có bắt gặp em trên giường với một người đàn ông nào đó, thì người xấu hổ là anh ta chứ không phải em. Em chai sạn rồi.

Thiên Bảo cố nén cảm giác khó chịu, anh dịu dàng lắc đầu :

- Đừng quá khích như vậy Trân, không nên đâu em.

Tổ trân thở hắt ra :

- Không nói đến chuyện đó nữa, đi với em đi, chiều nay nếu không tìm được anh, chắc em sẽ trầm mình xuống sông nào đó chờ chết quách cho rồi.

Thiên Bảo suy nghĩ một lát, rồi khoát tay :

- Em chờ một chút, anh phải sắp xếp vài việc.

Anh đứng dậy đi vào phòng trong, cẩn thận gài cửa lại. Minh thư đang đứng tựa tường nhìn ra cửa sổ. Cô quay lại cười với anh :

- Chị Trân về rồi hả anh ?

Thiên Bảo đến cạnh Minh thư choàng tay ngang người cô :

- Cô ấy muốn đi chơi với anh, có lẽ cô đang gặp chuyện gì đó. Em không phản đối chứ Thư.

Anh nhìn cô dăm dăm. Minh Thư hơi lặng người đi một lát, rồi cố mỉm cười :

- Vậy anh đi đi, lát nữa em về một mình.

Thiên Bảo kéo cô vào lòng :

- anh biết em không vui , nhưng thông cảm cho anh. Dù sao thì cũng không nên bỏ mặc cô. Anh ...

Minh thư ngắt lời bằng cái gật đầu :

- EM hiểu rồi. Anh đi đi. Chúc vui vẻ.

Thấy Thiên Bảo còn phân vân, cô đẩy anh ra cửa :

- em không sao đâu mà. Nếu được thì lúc về ghé nhà em, nhưng em sẽ không có chờ đâu.

Anh siết nhẹ cô vào người rồi buông cô ra, đi ra cửa. Minh thư ngồi phịch xuống ghế, ngực phập phồng muốn khóc. Cô cố bắt mình không được ích kỷ nhưng không thể bắt mình thản nhiên. Hình dung buổi hẹn hò của họ, tự nhiên cô muốn chảy nước mắt.

Minh Thư đến bên cửa sổ nhìn xuống đường. Thiên Bảo và Tổ Trân đã xuống sân. Cô tựa đầu vào cửa nhìn họ lên xem cho đến khi chiếc xe mất hút trên đường.

Thiên Bảo không nghĩ là Minh Thư sẽ nhìn theo anh. Thái độ gượng vui của cô lúc này làm anh thấy xao xuyến kỳ lạ. Anh tự hứa đây là lần cuối cùng còn vương vít chuyện Tổ Trân. Dù sao anh cũng không thể vì cô để phải chịu cảm giác bất an khi thấy Minh Thư buồn.

Anh quay qua Tổ Trân, dịu giọng :

- Em muốn đi đâu ?

- Đi Thủ Đức, tới hồ đá chơi. Em muốn thăm lại kỷ niệm của tụi mình.

Thiên Bảo gật đầu. Anh hơi lạ vì sự đa cảm của Tổ Trân. Trước đây cô có bao giờ nhắc đến mối quan hệ cũ đâu, thậm chí còn cười ngạo khi thấy anh nhắc những kỷ niệm giữa anh và cô Hình như Tổ Trân đang trong tâm trạng bất an.

Đến Thủ Đức thì trời đã sụp nắng, Thiên Bảo tìm chỗ đậu xe rồi đi theo Tổ Trân ra bờ hồ. Cả hai ngồi xuống vật cỏ nhìn xuống mặt hồ nước phẳng lặng. Tổ Trân ngồi bó gối, cô không nhìn mặt hồ, mà cúi xuống vẽ những vòng tròn vô nghĩa trên cát. Thiên Bảo im lặng nhìn xa ra hồ, anh chợt nhận thấy mình rất thiếu sót khi không đưa Minh Thư đến đây. Dù biết trước đây cô và Thái Quang cũng đã hò hẹn nơi này nhưng bây giờ lại là thế giới riêng anh và cô.

Tổ Trân chợt ngược lên :

- Mấy năm rồi mình không đến đây, anh Bảo ?

Thiên Bảo suy nghĩ một lát :

- Hình như là 4 năm.

- Nhanh thật.

- Ừ, nhanh thật.

Tổ Trân ngẩng lên nhìn trời :

- Em đang tự hỏi, nếu ngày đó em không ngu ngốc nghe theo lời mẹ em thì bây giờ mình ra sao ? Có cưới nhau không ?

Thiên Bảo thận trọng :

- Em có ý nghĩ đó từ lúc nào vậy ?

- từ mấy ngày gần đây. Khi cảm giác cô đơn tưởng chừng như không chịu được nữa.

- Thái Quang vẫn tiếp tục lạnh nhạt với em ?

- Lạnh nhạt còn đỡ, căm thù nhau thì đúng hơn.

Cô thở hắt một hơi :

- Kỳ lạ, nhiều khi nhìn lại, em cũng không hiểu sao tình trạng lại tồi tệ như vậy. Em nhớ lúc mới cưới, anh ta cũng dễ thương lắm, chiều chuộng và quan tâm chứ không như bây giờ.

- Có khi nào em tự hỏi về mình không ? Em đã cư xử với chồng ra sao ?
- Dĩ nhiên là có yêu mới ghen, ghen đến mất trí. Em không chịu nổi ý nghĩ em thua kém nhỏ Thù, thế là em hành hạ anh ta để trả thù. Tiếc là anh ta không hiểu được tình yêu của em.

Thiên Bảo nói thật lòng :

- Thật là một tình yêu man rợ đó Trân.

- Có lẽ vậy. Ôi trời ! Bây giờ em không muốn nhớ đến hôn nhân của mình nữa.

Cô nhìn Thiên Bảo đắm đắm :

- Anh có tin bây giờ em mất tất cả rồi không ? Chỉ còn có anh. Và em muốn trốn trong tình yêu của anh. Đến giờ em mới nhận ra giữa hai đứa, anh mới là chung thủy. Em ân hận đến mức phát điên lên được.

Thiên Bảo quay mặt nhìn ra xa :

- Em không cần phải tự dày vò mình như vậy đâu. Dù sao chuyện đó cũng qua rồi.

Mặt Tổ Trân như sắt lại một vẻ quyết tâm :

- Nhưng với em thì nó không qua. Chúng mình sẽ làm lại từ đầu. Em sẽ ly dị với hắn. Em tỉnh mộng rồi anh ạ.

Thiên Bảo sững sờ ngồi yên. Anh suy nghĩ căng thẳng. Tổ Trân nói tiếp, cô nói trong tâm trạng phấn khích :

- Em thật là dại khi nghe lời mẹ em, càng ngốc hơn nữa khi không ly dị với hắn cho sớm. Tại sao lúc trước anh khuyên mà em cố chấp không nghe nhỉ ? Em thật là dại. Mình bắt đầu lại nghe anh.

Thấy Thiên Bảo vẫn im lặng, cô nhìn anh chăm chú :

- Anh nghĩ gì vậy ? Có nghe em nói không ?

Thiên Bảo nói một cách khó khăn :

- Anh nghĩ, muộn rồi Trân ạ. Anh đã rời khỏi tình yêu này và đi quá xa. Quên ý định đó đi em. Mình không thể sống lại quá khứ được đâu.

Tổ Trân nhún mày nhìn Thiên Bảo khá lâu như chưa hiểu. Cô lạc giọng :

- anh nói gì ? Nói lại đi.

- Anh xin lỗi vì không thể chiều ý em. Anh đã quên chuyện cũ rồi.

Giọng Tổ Trân vẫn rời rạc :

- Tại sao không thể ? Trước đây anh vẫn còn yêu em kia mà, anh đã từng bảo em trở lại với anh kia mà.

Thiên Bảo phẩy tay như bất lực :

- Đúng là lúc đó anh có nói, và anh tha thiết muốn vậy, nhưng em xem nhẹ tình cảm đó quá. Anh không đủ kiên nhẫn chờ đợi. Tha lỗi cho anh.

Tổ Trân vẫn ngồi yên như suy nghĩ, rồi cô chợt nói như hét :

- Tại sao vậy ? Cả anh cũng không còn đón nhận em nữa sao ? Em tệ đến mức ai cũng xa lánh sao ?

Thiên Bảo nhìn quanh bối rối, rồi vỗ nhẹ lên tay cô :

- Đừng la lớn như vậy Trân. Em làm sao vậy ?
- Không làm sao cả. Tôi muốn điên lên đây. Tại sao lúc tôi cô đơn nhất, cần anh nhất thì anh cũng rũ bỏ tôi ? Tôi chịu hết nổi rồi.
- Bình tĩnh lại đi Trân.

Nhưng Tổ Trân hình như quá khích động, cô bật khóc âm ỉ, nước mắt tuôn như mưa. Cô nói một cách uất ức :

- Tôi căm thù số phận tôi, căm thù tất cả các người. Các người ai cũng xem tôi như một thứ đồ thừa. Cả anh nữa, anh cao thượng bao dung lắm mà, rốt cuộc thì anh là như vậy đó sao ? Vậy mà tôi đã hy vọng, đã xem anh như là chiếc phao của đời tôi. Thật là khốn nạn.

Thiên Bảo quá bất ngờ về phản ứng của cô Anh còn đang lúng túng chưa biết làm gì thì Tổ Trân đã vùng đứng lên bỏ chạy như điên. Anh đuổi theo và giữ được cô đứng lại, nói lớn :

- Em bình tĩnh đi. Mọi chuyện còn có thể giải quyết mà.

Tổ Trân vùng vẫy phủi tay anh :

- Giải quyết cái gì nữa. Cách trả lời của anh là sự giải quyết rồi. Em mất hết rồi, em không muốn sống làm gì nữa.

Thiên Bảo phải khó khăn lắm mới giữ được cô đứng yên. Anh quyết định :

- Mình về xe đi. Em đừng làm người ta nhìn nữa.

Anh cương quyết kéo cô ra xe, mở cửa cho cô Tổ Trân gục đầu vào cửa khóc một cách tuyệt vọng. Cô không ngờ Thiên Bảo từ chối mình. Khi quyết định ly dị, cô đã nghĩ đến một cuộc hôn nhân hạnh phúc với anh. Cô đặt hết hy vọng vào anh và thấy cuộc đời có ý nghĩa hơn. Bây giờ thì không còn gì nữa rồi.

Đột nhiên cô ngẩng đầu lên, quay qua Thiên Bảo :

- Em hiểu rồi, có phải anh yêu con nhỏ thư không ? Chỉ có yêu người khác anh mới bỏ rơi em như vậy. Em nói đúng không ? Em tin vào linh cảm của mình lắm.

Thiên Bảo im lặng như không nghe nói ra nhưng sự im lặng của anh là cách thừa nhận đối với cô Tổ Trân riết róng :

- Có đúng không ? Anh nói đi.

Thiên Bảo lắc đầu :

- Em tìm hiểu chuyện đó làm gì. Đừng quan tâm đến chuyện riêng của anh, em sẽ nhẹ nhàng hơn.

Tổ Trân quắc mắt :

- Nhưng em muốn biết.

Thiên Bảo vẫn cứng rắn :

- Cách hay nhất là em quên anh đi Trân. Anh chỉ có thể xem em như bạn.

Dứt khoát tư tưởng với anh rồi, tự nhiên em sẽ có lối đi cho mình.

Thấy cô không nói gì, chỉ ngã người ra ghế chán chường, anh vỗ nhẹ lên tay cô định an ủi, nhưng Tổ Trân đã nhắm mắt lại :

- Đi về đi. Em biết anh sắp nói gì. Em ghét nhất là thấy người khác tội nghiệp mình đây.

Cô ngừng lại một lát, rồi cười gằn :

- Cuối cùng thì nhỏ Thư cũng thắng em. Tại sao đi đâu cũng gặp nó vậy chứ ? Về bảo với nó là em phục nó lắm, nhưng đừng vội hãnh diện. Đời còn dài mà.

- Minh Thư không nghĩ vậy đâu.

Tổ Trân cười khẩy :

- khỏi bệnh vực nữa, chán nghe lắm. Đưa em về đi.

Thiên Bảo suy nghĩ một lát rồi mở công tắc. Anh đưa Tổ Trân về nhà cô và ngồi yên bên tay lái :

- anh mong là em bình tĩnh lại, đừng làm gì quẩn trí nghe Trân. Khi nào buồn cứ đến anh. Minh Thư sẵn sàng làm bạn với em đó.

- Cảm ơn !

Tổ Trân vừa nói vừa mở cửa bước xuống. Không hề ngoái lại chào anh, cô bỏ đi vào nhà, Thiên Bảo lắc đầu thở dài, rồi cho xe lướt đi. Cử chỉ vùng vằng của cô không làm anh bức mình, chỉ thấy tội nghiệp sâu sắc.

Suốt buổi sáng hôm sau Thiên Bảo đi với khách hàng nên không vào công ty. Anh nóng lòng muốn gặp Minh Thư để biết thái độ cô ra sao. Tối hôm qua gọi điện không gặp cô anh cảm thấy bất an lạ lùng.

Buổi trưa anh trở về công ty, Minh Thư đón anh bằng nụ cười hân hoan, và tuyệt nhiên không nhắc về chuyện Tổ Trân. Thiên Bảo cài cửa phòng, rồi kéo cô ngồi trên chân anh :

- Tối qua em làm gì ?

- Em đi chơi với nhỏ bạn. Sao ?

Thiên Bảo cầm tay cô, áp lên mặt anh :

- Không có gì, hôm qua gọi điện không gặp em, anh lo quá.

Anh hơi nhắm mắt lại :

- Sáng giờ không gặp em anh không chịu nổi. Thư này, em có thích đi hồ đá chơi không ?

- Sao tự nhiên anh nhớ ra chỗ đó vậy ?

- Tại anh thấy nó đẹp. Anh muốn hai đứa có một không gian riêng. Chiều nay đi nhé em.

- Dạ !

Cả hai không nói nữa, mỗi họ gặp nhau. Thiên Bảo hơi dẫn ngựa cô ra ghế, cúi xuống, nhưng tiếng chuông reo làm anh quay lại. Minh thư cũng mở choàng mắt ngồi lên. Thiên Bảo cầm ống nghe :

- Alô, tôi đây !

Anh chợt nghiêm mặt, lông mày cau lại :

- Tổ Trân đó hả ?

Minh Thư mở lớn mắt, im lặng nghe. Thiên Bảo nhắc lại :

- Tổ Trân phải không ?

Giọng Tổ Trân lè nhè trong máy đến mức khó nhận ra :

- Anh có thể đến với em không ? Đến ngay bây giờ đi.

- Chuyện gì vậy Trân ?

- Em muốn gặp anh. Đến ngay đi hoặc không bao giờ. Thái Quang không có ở nhà đâu.

- Nhưng em có chuyện gì vậy ?

- Anh đến rồi sẽ biết.

Có tiếng gác máy, Thiên Bảo buông ống nghe xuống tư lự, rồi anh quay qua ôm choàng Minh thư :

- Cố bảo anh đến nhà lập tức, hình như cổ say.

Thiên Bảo không trả lời, chỉ im lặng suy nghĩ. Quả thật nhìn Minh Thư buồn anh chịu không nổi, nhưng bỏ mặc Tổ Trân anh cũng không nỡ. Cô làm anh thấy lo lo.

Cuối cùng anh đỡ Minh Thư đứng lên :

- Anh đến xem cổ ra sao rồi sẽ về ngay. Chiều nay mình đi Thủ Đức, em chuẩn bị đi nghe.

Minh Thư dạ nhỏ. Săn sóc một người say thì không thể “một lát” được rồi. Đó là điều mà Tổ Trân có thể làm để lôi kéo Thiên Bảo. Khi yêu anh, cô không ngờ mình phải đối diện với sự hụt hẫng này. Cô nhớ ngày trước Thái Quang cưới vợ, cô chưa hề tìm cách níu kéo anh. Còn bây giờ... Cô lại một lần nữa trở thành người thừa, thật là buồn.

Thấy Thiên Bảo nhìn mình chăm chú, cô cố mỉm cười :

- Bye, hẹn chiều gặp lại.

Thiên Bảo bóp nhẹ tay cô rồi đi ra. Anh nhảy nhanh xuống mấy bậc thang, cảm giác lo lắng làm anh hơi rối. Làm sao biết được trong cơn say mù quáng, Tổ Trân đã làm những chuyện kinh khủng gì.

Đến nhà cô, anh đẩy cửa bước vào nhà. Phòng khách không có ai, Thiên Bảo đi vào nhà sau vẫn không có Tổ Trân. Anh thận trọng mở cửa phòng ngủ.

Thật là vô cùng bẽ bối. Chiếc cassette bị quăng vào góc phòng, rèm cửa bị giật tung rơi lủng lẳng trên thành cửa, gối mền rơi tứ tung trên nền gạch. Tổ Trân đang nửa nằm nửa ngồi trong chiếc salon. Trên người cô và chiếc áo ngủ mỏng manh xốc xếch, tóc rối tung và mắt sưng húp. Nhìn cô thiếu não đến thảm hại.

Thiên Bảo hát chiếc áo dưới gạch để bước qua. Anh bước đến trước mặt Tổ Trân, cúi xuống cầm chai rượu đã vơi hơn phân nửa. Thật là quá sức tưởng tượng kho cô có thể uống nhiều đến vậy.

Anh tưởng cô sẽ say quên trời đất vậy mà cô cứ tỉnh như không. Điều lạ lùng hơn nữa là cô không hề mệt mỏi. Cô ngồi lên, nhướn mắt khi thấy anh :

- em tưởng là anh không đến chứ, hóa ra là anh cũng còn chút quân tử.

Thiên Bảo ngồi quỳ một chân trước mặt cô :

- một mình em uống hết bao nhiêu đó hủ Trân, sao em liều vậy ?

- em chán lắm rồi, tưởng uống vô là sẽ quên được mọi thứ. Không ngờ không quên một cái gì cả. Sao mà em muốn chết đến vậy chứ.

Thiên Bảo đứng dậy nhìn quanh, anh muốn giúp cô dọn dẹp căn phòng nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu. Anh kéo cô đứng lên :

- Tốt nhất em nên tắm cho tỉnh táo, sau đó anh đưa em đi kiếm cái gì ăn.

Đừng ủy mị kiêu này không tốt đâu.

- Em bất cần, tốt xấu gì mặc kệ em. Em chỉ muốn chết, hu ... hu...

vừa nói cô vừa gục xuống thành ghế, tay cô chạm phải màn cửa phát phơ trên tường, cô nhón người giật phăng nó đi, ném vào góc tủ. Thiên Bảo ngồi yên lắc đầu, anh đã hình dung sáng nay cô đập phá ra sao rồi.

Tổ Trân chột nhào xuống ôm cổ Thiên Bảo. Cô vừa nói vừa khóc :

- Đừng em bỏ anh Bảo. Em tuyệt vọng lắm rồi. Trong tình cảnh này em chỉ có mình anh. Nếu anh yêu người khác em sống không nổi đâu, hức... hức...

Người cô nồng mùi rượu làm Thiên Bảo phải quay mặt đi, anh vỗ nhẹ vai cô :

- Nín đi Trân, anh không bỏ rơi em đâu.

Tổ Trân ngước lên nhìn anh, mặt chan hòa nước mắt :

- anh nói thật phải không ? có nghĩa là em còn hy vọng ? Có nghĩa là anh đã suy nghĩ lại phải không ?

Thiên Bảo nhìn cô bằng ánh mắt buồn rầu, anh thấy thương cô thật sự :

- Em đừng buồn vậy nữa. Thật ra mọi chuyện không bi đát lắm đâu.

Tổ Trân ôm chặt anh hơn, cô gục đầu trên vai anh khóc dữ hơn :

- Bây giờ em chỉ yêu một mình anh. Anh là lẽ sống của em đó. Em không nói quá đáng đâu. Em không cần con người của Thái Quang nữa. Đừng bỏ em nghe anh Bảo, mình làm lại từ đầu nghe anh.

Thiên Bảo không trả lời. Cô nói tiếp, như mê man vì hạnh phúc :

- Trên đời này em thấy mình cô đơn khủng khiếp. Chị em có cũng như không, ngay cả người mình tưởng như thân nhất trên đời này là mẹ mà cũng không phải. Bà ấy chỉ ép gả em vì chuyện cá nhân của bà ấy. Vì bà ấy ngoại tình với ba anh nên không muốn mình tới với nhau. Em chỉ là vật hy sinh, em hận bà ấy lắm.

Thiên Bảo ngồi cứng người, sững sốt. Đến giờ Tổ Trân mới hé cho anh biết điều bí mật đó. Trong cơn say cô đã không kiềm chế được mình. Đến giờ anh mới hiểu cô thương và hận mẹ cô ra sao.

Tổ Trân chột ngược lên :

- Biết chuyện này rồi anh có hận ba anh không ?

Thiên Bảo cười gượng :

- Ba anh có nhiều vợ, anh đã quen rồi, có điều ông ấy quan hệ với mẹ em thì anh không biết.

Tổ Trân thì thầm :

- Em thật là bất hạnh. Có lúc em khao khát được như nhỏ Thự Mẹ nó chăm chút nó, thương yêu nó như gà mẹ ủ gà con. Ngay cả chồng em cũng muốn bảo vệ nó. Còn em thì không có ai bảo vệ cả.

Cô ôm siết Thiên Bảo, vui mặt trong cổ anh :

- Bây giờ em chỉ còn anh thôi.

Thiên Bảo vẫn ngồi bất động. Trong lòng anh bây giờ là tình cảm kỳ lạ không giải thích được. Tổ Trân yếu đuối quá, bơ vơ và vô cùng đáng thương. Bỏ mặc cô trong tình trạng thế này, anh thật sự không nỡ.

Tổ Trân nói nhỏ nhỏ :

- Em mệt lắm, anh đưa em lên giường đi.

Thiên Bảo đỡ cô đứng lên, rồi bồng cô đến đặt xuống giường. Cả anh và Tổ Trân đều không hay nãy giờ Minh thư đứng ngoài cửa sổ. Minh thư nhắm mắt, rồi quay người lẳng lặng đi xuống cầu thang. Cô không đủ can đảm nhìn cảnh Thiên Bảo săn sóc người khác, dù đó là người yêu cũ của anh. Cô thần thờ đi về nhà, buổi chiều cũng không đến công ty. Cô không lý giải tại sao mình làm như vậy. Tại sao đến nhà Tổ Trân để chứng kiến một màn tình cảm ủy mị như trong phim. Hình như cô muốn chia bàn tay hòa hoãn với cô ta, muốn kết thân hơn là xem như kẻ thù. Mà cũng hình như cô muốn biết rạch ròi thái độ của Thiên Bảo. Dù cố dằn lại, nhưng anh cũng không giấu được vẻ lo lắng khi chia tay với cô ở văn phòng... cuối cùng thì cô cũng đã hiểu được tình cảm chân thật của anh.

Dù sao thì Tổ Trân cũng là mối tình đầu của Thiên Bảo, nó đã thấm sâu trong tim, trong tâm khảm, còn với cô thì chỉ là sự bắt đầu. Làm sao cô bắt anh đặt hết trái tim cho cô.

Suốt một đêm Minh thư không ngủ, cô usy nghĩ rồi khóc. Cô cũng không hiểu sao mình đau khổ tuyệt cùng như vậy, như mất một cái gì quý giá nhất, quan trọng nhất trong đời. Bây giờ cô không còn cái gì nữa, như cách đây ba năm cô cũng đã chịu đựng mất mát.

Hôm sau cô đến công ty làm việc bình thường. Cả ngày cô bận rộn công việc, còn Thiên Bảo thì tiếp khách liên miên. Cả hai không có việc gặp riêng với nhau, nhưng huyệt1 rãnh ngăn ngui Thiên Bảo thường ngồi lì trong phòng như suy nghĩ, anh có vẻ tư lự vương vấn chuyện gì đó. Thấy anh như vậy Minh Thư càng cố tìm cách tránh mặt. Cô cảm thấy bàng hoàng về sự thay đổi của hoàn cảnh đến nỗi không thể có suy nghĩ nào để định hình mình, chỉ

còn biết để mặc cho mọi người đưa đẩy.

Buổi chiều sắp hết giờ làm việc, Thiên Bảo mở cửa đi ra phòng ngoài. Anh ngồi trước bàn cô :

- Hôm qua em chờ anh lâu không ?
- Không, em biết anh ở lại săn sóc chị ấy mà.

Thiên Bảo cúi đầu nghĩ ngợi, rồi ngược lên :

- Em dọn dẹp đi, chiều nay mình đi chơi Thư.

Minh thư mỉm cười lắc đầu :

- Chiều nay em bận rồi, em có hẹn với nhỏ bạn.
- Vậy tối nay anh đến nhà em.
- Tối sợ em chưa về kịp.

Thiên Bảo nhìn cô hơi lâu :

- Hình như em có cái gì đó không bình thường.

Minh thư gom giấy tờ trên bàn lại, cô tránh không nhìn anh :

- EM bình thường mà - Không kèm được, cô bật ra một câu châm biếm - Có lẽ anh có điều gì đó không ổn bên bắt đầu nhìn em bằng ánh mắt khác đi.

Thấy cái nhìn dò hỏi của anh, cô mím môi :

- Nếu thật sự trong anh có điều gì đó, em cũng không vì vậy mà khác đi, em vẫn sẽ là em.

Thiên Bảo nhú mày :

- Anh thấy người thay đổi không phải là anh mà là em đấy.
- Hy vọng em đã hiểu sai.

Cô khóa tủ, định đứng dậy nhưng Thiên Bảo giữ tay cô lại, giọng nghiêm nghị :

- Khoan về, em giải thích về thái độ của mình đi.

Minh Thư rút tay lại, cô nói như la lên :

- Đừng có nói kiểu đó với em. Lúc tán gái anh nói nghe dịu dàng lắm mà.

Cô khoác giỏ lên vai, bước ra khỏi bàn nhưng Thiên Bảo đã đứng chắn cô lại, anh cau mặt :

- Chuyện gì nữa vậy ? Em phải nói xong mới được về.

Cử chỉ kém thân thiện làm Minh thư tự ái dửng dưng. Nhớ lại cảnh anh âu yếm với Tố Trân hôm qua, cô càng tức đến run lên, một cơn giận đột ngột choáng hết tâm trí. Cô trừng mắt nhìn anh :

- Tôi ghét hành động ngang ngược đó lắm, anh biết không ?

Thiên Bảo phớt lờ vẻ hung hăng của cô, anh làm lì ắc cô ngồi xuống ghế :

- Đừng làm anh nhưc đầu nữa, giải thích đi.

Vừa phẩy tay anh, cô gài lại chiếc đồng hồ bị bung ra. Thiên Bảo nhìn tay cô :

- Anh nhớ lúc trước em dịu dàng lắm, sao bây giờ lại khác đi vậy ?

Minh Thư lạng người, như bị tạt nước vào mặt :

- Anh so sánh đó hả ? Thế anh thấy tôi ra sao ? thua kém người yêu cũ lắm phải không ? Anh có biết một trong những cách xúc phạm có hiệu quả nhất là so sánh người này với người kia không ?

- Anh không hề so sánh, càng không muốn em nhắc tới tổ Trân. Cổ không đáng đáng gì tới hai đứa hết.

- Có thật vậy không ? - Giọng Minh Thư mỉa mai.

Thiên Bảo suy nghĩ một lát, rồi nghiêm mặt nhìn cô :

- Em cũng biết là hôm qua Tổ Trân say, anh không thể bỏ mặc cổ trong tâm trạng như vậy. Em có biết cổ đáng thương ra sao không ? Tất cả những hành động thô bạo của cô chỉ là phản ứng của một người quá khổ sở. Trong khi

...

Minh thư hết chịu nổi, cô cắt ngang :

- Đủ rồi, đừng nói nữa.

- Khoan, em phải nghe cho hết. Trong khi ngay cả Thái Quang cũng dành tình yêu cho em, thì cổ còn ai để yêu thương, em có hiểu được cái khổ đó không ?

Đang tức nên Minh Thư không thể hiểu chuyện gì khác, cô bậm môi :

- Và vì vậy mà anh muốn cho chị ấy tình cảm che chở, đúng không ? Xin chúc mừng hai người.

- Thư !

Giọng cô lạnh lùng :

- Nhưng đó là chuyện của hai người, nó không liên quan gì đến tôi. Anh biết hôm qua nay tôi nghĩ gì không ?

- Nói đi.

- Sau khi anh ra đi, tôi suy nghĩ lại và thấy buồn cười quá. Thật ra tôi không yêu anh, thấy anh hay tán gái nên tôi muốn thử khả năng của mình vậy thôi. Đến giờ tôi cũng không biết anh yêu tôi được bao lâu nữa. Như vậy làm sao tôi dám nghiêm chỉnh với anh. Tôi đâu có ngốc đến vậy.

Cặp mắt Thiên Bảo tối đi. anh yên lặng lắm lì như muốn nuốt cô Minh Thư thản nhiên như không :

- Cái đêm bị hư xe anh nhớ không, thấy anh có vẻ thật tình nên tôi cũng muốn thử cho biết, chứ làm sao tôi dám yêu thật một người như anh.

Thiên Bảo quắc mắt nhìn cô, rồi đứng dậy đi ra, không hề nói một tiếng.

Cánh cửa bị đóng cái rầm tưởng như có thể sập tường. Minh thư nhăn mặt, và cứ ngồi lặng đi vì choáng váng. Cô không ngờ anh phản ứng như vậy.

Bây giờ thì hết cứu vãn được rồi.

Cô muốn nghe anh giải thích, đánh tan sự nghi ngờ dày vò cô, rồi sau đó hiểu nhau hơn và cô có thể yên tâm về tình yêu của anh. Không ngờ mọi chuyện càng bị đát hơn. Tuyệt vọng, cô gục đầu xuống bàn khóc thầm tức một mình.

Mấy hôm liền, cô và Thiên Bảo đối xử với nhau như người lạ. Mỗi người đều lạnh lùng khi tiếp xúc nhau. Nếu không có công việc bắt buộc thì cả hai tránh mặt nhau tuyệt đối. Minh Thư cảm thấy nặng nề vô cùng. Mỗi ngày đến công ty, cô chán nản tự hỏi tình trạng này đến bao giờ mới chấm dứt. Cô thấy ngột thở quá.

Sáng nay Tổ Trân lại đến công ty. Cô trang điểm huy hoàng đến mức Minh Thư không nhận ra ngay. Cô mỉm cười nói với giọng hạ cố :

- Khỏe hả Minh Thư ? Vào bảo với giám đốc là có tôi tới.

Tự nhiên Minh Thư thấy tim đập mạnh khác thường, tay chân cô run lên. Cô chớp mắt cố trấn tĩnh và cười nhả nhận :

- Chờ một lát.

Cô mở cửa phòng trong, đứng ở lưng chừng trong phòng, nói một cách vô cảm :

- Giám đốc có khách.

Thiên Bảo đang viết các số liệu gì đó, anh nói mà không ngẩng lên :

- Có hẹn trước không ?

- Không !

- Tôi không tiếp, hẹn họ ngày khác đi.

- Nhưng đó là chị Trân đấy.

Thiên Bảo buông viết, ngẩng lên. Cử chỉ của anh làm Minh Thư nhói lên. Cô mím môi đứng yên. Anh đứng dậy đi ra ngoài mà không nhìn đến cô. Minh Thư ngồi phịch xuống ghế, ngực phập phồng tức tưởi. Một lát cô đứng lên đến cửa sổ nhìn xuống đường. Cô chỉ kịp thấy Tổ Trân ngồi vào xe, rồi chiếc xe lướt đi khuất tầm mắt.

Buổi trưa cô ở lại công ty, Thiên Bảo đi suốt đến chiều. Minh Thư cảm thấy mình chịu đựng cực hình như vậy là đủ. Cô ở lại đến tối để kết toán sổ sách và lên lịch làm việc tuần tới cho Thiên Bảo. Cô cố hoàn tất các công việc của mình với quyết định không bao giờ trở lại đây nữa.

Sáng hôm sau Minh Thư không mặc đồng phục đi làm, bắt chước Tổ Trân hôm qua, cô chọn cho mình bộ đồ thật đẹp như đi chơi. Cô muốn cho Thiên Bảo có ấn tượng mình vui vẻ nhẹ nhàng chứ không phải khốn khổ như một người trốn chạy.

Minh Thư cố tình đến muộn và đi thẳng vào phòng Thiên Bảo. Trước cái nhìn ngạc nhiên và lạ lùng của anh, cô lôi chùm chìa khóa ra đặt trên bàn :

- Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ không làm ở đây nữa. Sổ sách và kế hoạch tuần tới của anh tôi đã làm xong. Anh có thể xem qua trước, có cần gì tôi sẽ bổ sung.

Thiên Bảo làm lì :

- không cần !

- Có lẽ tôi không cần phải làm đơn hả ? dù sao chúng ta cũng đâu có lạ gì

nhau.

Thiên Bảo xoay người nhìn ra cửa sổ, rồi chỉ hơi ngoái đầu về phía Minh Thư, lạnh lùng :

- Cứ đến phòng tài vụ nhận đơn. Cô sẽ được trợ cấp một tháng lương nghỉ việc, còn nếu thấy như vậy là chưa đủ, cứ bảo với Hoàng Lâm tăng thêm tùy ý cô muốn.

Vẻ bình thản giả tạo của Minh Thư rơi vụn xuống, cô mím môi đi thẳng đến trước mặt Thiên Bảo dang tay tát mạnh vào mặt anh một cái, rồi quay người bỏ đi ra.

Thiên Bảo nắm tay xuống bàn nghe cái rầm, anh quát lên :

- Đứng lại !

Anh phóng đến một bước, quay ngoắt cô về phía mình :

- Cô có được ai dạy cho bài học về tính khiên tốn chưa ?

Minh thư nhìn thẳng vào mắt anh, như sẵn sàng chờ một cái tát, nhưng Thiên Bảo không làm như vậy, anh xô mạnh cô ra :

- tôi chưa từng thấy ai quá quắt như cô.

Minh thư quắc mắt lên nổi giận, cô giơ tay định tát thêm cái nữa nhưng cánh tay cô đã bị giữ lại. Có lẽ suốt đời cô cũng không bao giờ quên được ánh mắt căm hận của Thiên Bảo khi anh nói như quát :

- Người đáng nhận sự thô bạo là cô đó, hãy dành cái tát này cho mình thì đúng hơn.

Minh Thư đứng yên như tê liệt mọi phản ứng. Thiên Bảo buông tay cô ra, bỏ đi về phía cửa sổ, chỉ hơi ngoảnh đầu lại :

- Cô về đi , tôi mệt lắm rồi.

Minh thư không còn cách nào hơn là đi ra. Cảm giác tủi nhục làm cô thấy muốn khóc và tinh thần xuống thấp hơn bao giờ, không ngờ chia tay mối tình này cô chịu nhiều cảm giác nhục nhã đến vậy.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 14

Minh Thư ngồi bó gối bên bờ mương, nhìn xuống dòng nước đục có rải rác mấy chiếc lá rơi. Đã một tuần cô về nhà ngoại một mình. Trưa này cô cũng ra đây ngắm dòng nước chảy lặng lẽ, cảm nhận sự yên vắng của đồng quê. Nỗi buồn cô mang từ thành phố như cũng không còn còn cào nữa, chỉ chìm vào sâu lắng, miên man.

một tuần về giam mình ở đây, cách biệt với mọi mối quan hệ, vậy mà cô vẫn thấy nhớ Thiên Bảo, nỗi nhớ còn cào quấy cùng với sự căm thù đốn đau về mối tình bị lừa dối. Rốt cuộc thì cô vẫn không tìm thấy sự thanh thản như mình mong muốn. Cô làm 1 cách hờ hững không chủ định. Chợt có tiếng máy xe mỗi lúc một lớn dần ở ngoài đường, Minh thư thờ ơ quay lại. Ở nơi hẻo lánh này ít có xe qua lại, xe du lịch đến càng không. Ước gì đó là Thiên Bảo.

Tự nhiên cô cười một mình với ý nghĩ mình ảo tưởng, ngớ ngẩn. Thiên Bảo đâu có rảnh đến mức phải lặn lội xuống đây tìm cô để thăm. Hình như cô luôn để ý nghĩ của mình đi lạc vào chuyện cổ tích.

Ở ngoài đường, chiếc xe đã dừng lại. Minh Thư tò mò nhìn người xuống xe, cảm giác mơ hồ rằng người ấy tìm đến nhà mình. Cô ngồi im chờ đợi.

Cô chợt đứng phắt lên khi nhận ra đó là Thái Quang. Anh gỡ kiếng cầm tay rồi đi nhanh qua cầu vào nhà. Minh Thư lên tiếng :

- Nhà đi vắng hết rồi, anh muốn tìm ai ?

Anh nhận ra giọng nói Minh Thư nhưng không biết cô đang ở đâu. Minh thư đi vòng qua mấy cây nhãn, đến đứng trước mặt anh. Cô chìa tay ra :

- không ngờ là anh, xin chào.

Thái Quang hơi lạ lùng về thái độ của cô nhưng cũng đưa tay ra bắt. Anh nhìn cô hơi lâu. Minh thư nghĩ anh sắp nhận xét một điều gì đó nhưng Thái Quang chỉ nghiêng đầu :

- anh đến nhà em nhưng mẹ em bảo em về ngoại, đừng xuống đây khó đi thật.

- anh vô nhà đi.

Thái Quang nhìn quanh :

- Ở đây yên lặng thật, anh thích ngồi ngoài vườn nói chuyện hơn. Em đưa anh đến chỗ lúc này em ngồi đi.

- cũng được !

Minh Thư đi phía trước dẫn đường. Đến chỗ râm mát bên bờ mương, cô

ngồi xuống, Thái Quang cũng ngồi cạnh cô Anh thấy những viên đất xuống nước một cách thích thú :

- Sống thế này cũng thích thật, hả em ?

Minh Thư khẽ gật đầu, Thái Quang hỏi tiếp :

- Em định chừng nào về thành phố ?

- Em cũng không biết nữa.

Thái Quang không ném đất nữa, anh vòng tay trước chân, nghiêng đầu nhìn cô hỏi đột ngột :

- Tại sao em nghỉ làm hả Thư ?

Minh Thư suy nghĩ một lát :

- tại em không thích làm nữa.

Em không nói thật với anh rồi. Anh biết mọi chuyện rồi Thư ạ.

- Anh biết được chuyện gì ?

Thái Quang nói bằng giọng thanh thản :

- Lúc anh vừa về nhà, Tổ Trân đã dành cho anh một bất ngờ thú vị. Cô muốn ly dị để kết hôn với Thiên Bảo. Ban đầu anh không hiểu tại sao cô đòi như vậy. Đến trưa hôm nay Thiên bảo vô tình đến, anh ta không hay anh về.

Minh Thư hỏi hờ hững :

- Đó là vợ anh kể hay chính anh Bảo nói ?

- Anh hỏi, và cô ta không giấu - Thái Quang nhìn cô chăm chăm - Có phải vì ghét Tổ Trân mà em nghỉ làm không Thư ?

Minh Thư thở nhẹ, Thái Quang có hiểu nhưng anh chỉ hiểu một chiều, nhưng cô không muốn lý giải. Cô cười khẽ :

- Hình như từ đó giờ em và chị ấy đã không thích nhau, nhưng không phải vì chị ta sắp trở thành bà giám đốc của em mà em nghỉ làm đâu.

Thái Quang khoát tay :

- Không nói đến chuyện đó nữa. Mình nói về chuyện của mình đi Thư.

- chuyện gì anh ?

- Anh sắp được tự do rồi, bây giờ thì không còn gì để trói buộc anh nữa, cho nên anh mạn dạn đến tìm em...

Minh Thư nhìn đắm đắm xuống nước :

- Em hiểu rồi, đừng nói nữa anh Quang.

Thái Quang thoáng vẻ thất vọng :

- Điều đó không làm em vui sao ? Trong khi đối với anh, nó quan trọng vô cùng.

- Chuyện đó không làm em quan tâm nữa. Em nói rất thật. Anh đặt em là người ngoài cuộc đi.

- Có nghĩa là bây giờ em không thể tiếp nhận anh nữa ?

- Vâng.

- Sao vậy Thư, anh muốn giải thích.

Minh Thư cúi mặt nhìn xuống chân mình. Từ nãy giờ cô có tâm trạng chán chường kỳ lạ. Dù đã hiểu tình cảm của Thiên Bảo, cô vẫn không khỏi thất vọng khi biết anh sẽ kết hôn với tổ trăn. Không, trên cả thất vọng, đó là cảm giác đau khổ nát cả tim. Cô không còn đủ sức nghĩ đến hạnh phúc mà Thái Quang mang đến nữa.

Cuộc đời có những ngã rẽ đau lòng như thế. Nếu trước đây được nghe Thái Quang nói điều đó, có lẽ cô đã khóc vì hạnh phúc. Giờ thì nó thành mĩa mai rồi. Anh ly dị cũng có nghĩa là cô mất Thiên Bảo mãi mãi.

Thấy vẻ thần thờ của cô, Thái Quang nhắm mắt lại, tuyệt vọng :

- Anh không ngờ đón nhận sự thờ ơ của em như vậy. Vậy mà hai năm nay, anh cứ nuôi hy vọng ảo tưởng. Em có biết chính vì nghĩ em vẫn yêu anh mà anh quay lưng với hôn nhân của mình không ?

- Em xin lỗi.

- Xin lỗi có ích gì. Giá mà đừng có sự thật này, có lẽ anh đỡ thất vọng hơn.

Minh Thư vô tình lặp lại :

- Em xin lỗi !

Thái Quang không để ý câu nói của cô, anh cố thuyết phục :

- Suy nghĩ lại đi Thư, mình chịu đựng vậy là đủ rồi. Tại sao đến lúc có thể đến với nay thì em quay lưng như vậy, anh không hiểu, thật sự là không hiểu nổi.

Minh Thư cười buồn :

- Vì em thấy tình cảm cũ không còn nữa. Em cũng không thể nhen nó lại, cũng không muốn sống gượng ép, dù em biết anh sẽ yêu và bù đắp cho em nhiều hơn. Em không thể sống bằng cảm giác của quá khứ anh Quang ạ.

- Nhưng cái gì làm em thay đổi như vậy ?

Minh Thư cúi đầu, tuyệt đối không muốn trả lời. Cử chỉ của cô làm Thái Quang thờ dài. một khi cô không muốn nói thì anh đừng hy vọng tìm hiểu làm gì.

Cả hai ngồi yên thật lâu, Thái Quang đang trong tâm trạng choáng váng nên im lặng. Minh Thư chỉ mong anh về. Thời gian này cô không muốn trò chuyện với ai, nhất là với anh. Cuối cùng cô đành phải nhắc :

- Chiều rồi anh Quang, anh về đi, coi chừng tối.

Thái Quang ngẩng lên cười cay đắng :

- Ở bên anh em thấy chán lắm phải không ?

- không phải, em chỉ lo cho anh. Dù sao thì anh cũng không thể ở lại đây đêm nay. Về tối quá không nên.

- Anh là đàn ông mà Thư.

Nói vậy nhưng Thái Quang cũng đứng lên. Minh Thư cũng đứng dậy theo, tiễn anh ra xe. Thái Quang đứng bên cửa có vẻ suy nghĩ :

- Em không khuyên anh điều gì sao ?

Minh Thư nhìn anh không hiểu. Thái Quang cười khẽ :

- Còn anh thì lại muốn khuyên em một điều. Hãy nghĩ lại đi. trên đời này không có ai yêu em như anh đâu . Có sai lầm rồi mới nhận ra điều đó.

Minh Thư không trả lời, cô đứng yên như suy nghĩ. Thái Quang vẫn tựa cửa xe nhìn như muốn tìm hiểu ý nghĩ của cô Ở ngoài đầu đường chợt có tiếng xe vắng đến, cả anh và cô đều quay lại nhìn. Minh Thư mở lớn mắt ngạc nhiên khi nhận ra đó là xe của Thiên Bảo. Tim cô như ngừng đập, và cô cứ đứng nhìn chăm chăm.

Thái Quang nhìn thiên Bảo, rồi quay lại quan sát Minh Thư, như đã đoán ra chính xác sự thật, anh cười nhếch môi :

- Đó là nguyên nhân sự thay đổi của em, đúng không Thư ?

Minh Thư ngược lên nhìn anh, không biết trả lời thế nào. Thái Quang gật đầu chua chát :

- Em có hiểu mình phiêu lưu ra sao không ? Anh ta sắp cưới tổ trần kia mà. Đừng để sai lầm như anh Thư ạ.

Minh Thư như chợt tỉnh trí lại. Cô mím môi nhìn Thiên Bảo đang xuống xe đi tới. Rõ ràng Thiên Bảo đang kiềm chế sự nóng giận khi thấy Thái Quang. Anh đứng trước mặt hai người, chìa tay ra :

- Không ngờ gặp anh ở đây.

Thái Quang cũng không dẫn được cơn bực tức :

- Nhưng việc tôi đến đây cũng không khó lý giải lắm. Tôi không hiểu anh định giờ trò gì ở đây ?

Thiên Bảo làm lì quay qua Minh Thư :

- Tôi nghĩ tôi có lý do để đến đây phải không ?

Minh Thư lúng túng quay chỗ khác. Dù có thông minh đến mấy cô cũng không thể nghĩ ra một câu trả lời thích hợp, một trạng thái cư xử thích hợp.

Thấy cả hai có vẻ gườm nhau, Minh Thư đành lên tiếng :

- Anh về đi anh Quang.

Thấy cái nhìn cảnh cáo và lo ngại của Thái Quang, cô nói tiếp, giọng buồn chán :

- Anh đừng lo như vậy. Em không khờ khạo nữa đâu.

Câu nói của cô làm Thiên Bảo cười gằn nhưng Minh Thư không để ý. Cô nhìn Thái Quang chờ cho anh lên xe. Thái Quang quay lại Thiên Bảo, nhếch miệng :

- Tôi nghĩ Tổ Trần sẽ không vui khi biết anh tới đây đâu.

Thiên Bảo thọc tay vào túi quần, ngó chỗ khác như không muốn nghe.

Chiếc xe đã đi xa rồi mà cả hai vẫn đứng im nhìn theo. Cuối cùng, anh quay lại đối diện với cô lạnh lùng :

- Khi đến đây, tôi muốn kiểm nghiệm lại những gì cô nói lần đó, nhưng bây giờ chắc không cần thiết nữa. Nhưng gì cần phải giải thích thì sự có mặt của

anh ta ở đây đã phải giải thích rồi.

Anh gật gù :

- Tôi vượt mấy chục cây số đến đây, kẻ cũng đáng giá lắm, rốt cuộc cũng biết được cái điều mình còn hoài nghi.

Minh Thư im lặng một lát, rồi ngược lên, lạnh lùng :

- Chị có khỏe không ?

- Ai ?

- Tôi nghĩ chắc không ai hiểu rõ về Tổ Trân hơn anh.

- Nếu tò mò, sao lúc nãy cô không hỏi Thái Quang ?

- Hỏi anh không rõ hơn sao ?

Thiên Bảo mím môi nhìn cô một lát rồi quay người bỏ đi. anh đóng mạnh cửa xe làm Minh Thư giật mình nhả mặt. Kiểu bỏ về ngang nhiên của anh làm cô tự ái kinh khủng, và cũng bị xúc phạm nặng nề. Cô cũng quay ngoắt bỏ vào nhà, không thèm đứng lại tiễn.

Chiếc xe phóng đi một cách giận dữ như chính tâm trạng của người điều khiển. Quả thật Thiên Bảo không còn kiềm chế được nữa. Nếu đứng lại là sẽ tiếp tục tặng nhau những câu khó nghe và có trời mới biết anh sẽ làm gì Minh Thư nếu cô cứ cố tình xúc phạm. Đã không cứu vãn được nữa rồi thì anh cũng không đủ kiên nhẫn thuyết phục, không thể tiếp tục hạ mình nữa. Tự nhiên anh thấy hối hận khi đã lặn lội đến đây. Buổi chiều cãi nhau trong công ty, anh đã điên tiết với ý nghĩ Minh Thư xem tình cảm của anh như trò đùa và cô đùa cợt một thời gian dài mà anh không nhận ra. Ý nghĩ đó làm anh tuyệt đối cắt đứt mọi quan hệ với cô, vì tự trọng và cả tự ái. Nhưng rồi tình cảm quay quắt làm anh phải đến tìm cô Anh muốn thuyết phục và hy vọng cô đã nói không thật lòng ... Thật chán nản, Thái Quang đã làm điều đó trước anh. Minh Thư thật điên khùng. Hãy mặc kệ cô ta với sự ngu ngốc điên khùng, anh không muốn nhớ tới nữa.

Thiên Bảo về đến nhà lúc tối. Tổ Trân đang đợi anh trong phòng khách. Cô có vẻ bồn chồn không yên. Thấy Thiên Bảo, đứng ngay dậy.

- Hôm nay anh đi đâu vậy ? Từ trưa đến giờ em gọi điện cho anh mấy lần.

Điện thoại di động cũng không gặp. Anh đi đâu vậy ?

Thiên Bảo ngồi xuống đối diện với cô, cười một mồi :

- Anh có chút công việc, em chờ lâu không ?

Tổ Trân chỉ liếc vào nhà, rồi thấp giọng :

- Em chờ từ chiều tới giờ, không biết có làm phiền nhà anh không ?

- Không phiền đâu.

Tự nhiên Tổ Trân im lặng. Lúc sau này Tổ Trân có vẻ linh hoạt lên. Cô bám riết theo anh mỗi ngày. Bất kể dư luận. Thiên Bảo rất hiểu tâm lý đó. Bây giờ Tổ Trân thật sự xem anh như chiếc phao của cô Điều đó làm anh không nỡ cắt đứt thẳng thừng. Dù biết là không thể quay về tình cảm cũ.

Anh mỉm cười dịu dàng khi thấy Tổ Trân đang nhìn riết rống :

- Em nhìn gì vậy ?

- Em muốn biết hôm nay anh đi đâu. Em cứ linh cảm anh có một điều gì đó riêng tư. Nó làm em bồn chồn mãi. Thế là em liều lĩnh chờ anh ở đây.

Thiên Bảo lặng thinh thầm công nhận Tổ Trân rất nhạy cảm. Cô luôn có khả năng đặc biệt là linh tính những việc xảy ra gây buồn phiền cho mình, và điều đó bao giờ cũng đúng.

Anh lại cười lãng chuyện :

- Em có chuyện gì không ?

Mắt Tổ Trân như long lanh :

- Tìm một chỗ nào vắng đi, em muốn nói chuyện với anh.

- Cũng được.

Cả hai đứng lên đi ra ngoài. Thiên Bảo lái xe đến quán cafe quen thuộc mà cô và anh thường hay đến. Ngồi vào bàn, tự nhiên anh nhìn qua nhà bên cạnh. Buổi tối đó cứu Minh Thư bỗng sống dậy từ trong ký ức. Làm anh thấy nao nao, khi đó anh đã không tưởng tượng anh và cô lại dẫn đến một quan hệ như vậy. Cuộc đời thật lạ lùng.

Tiếng Tổ Trân kéo anh về thực tại. Thiên Bảo nhận ra cô đang ngã đầu trên vai anh. Giọng thật đặc biệt :

- Anh biết không, em đã nói chuyện ly dị với Thái Quang rồi, Và anh ta không phản đối.

"Có lẽ vì vậy mà Thái Quang tìm Minh Thư ngay". Thiên Bảo nghĩ thầm.

Tự nhiên anh thấy nổi giận với ý nghĩ Minh Thư đang rất sung sướng. Anh cau mày ngồi im. Cổ trăn áp cảm giác như có lửa trong lòng. Tổ Trân vẫn không hiểu được ý nghĩ của anh. Cô lim dim mắt :

- Tụi em đã làm đơn xong, chỉ còn chờ ra tòa giải quyết. Em nghĩ sẽ không lâu đâu.

Thiên Bảo gật đầu nói lấp lửng :

- Đơn giản vậy à ?

Tổ Trân ngược lên cười :

- Vì cả hai đều đồng ý nên thủ tục lệ lắm. Anh có mừng dùm cho em không ?

Thiên Bảo thận trọng :

- Anh không biết vì theo anh nghĩ, hôn nhân đổ vỡ thì cả hai đều mất mát như nhau.

- Nhưng với tụi em thì không, cả hai lại được rất nhiều. Anh ta chỉ mong được tự do để cưới nhỏ Thư. Cô cười cay đắng.

- Anh ta thuộc mẫu người chung thủy đầy chữ. Thật là đặc biệt. Chung thủy trong cái phản bội. Suy cho cùng thì anh ta cũng đáng tội.

Thiên Bảo làm thinh, cô nhìn anh :

- Chẳng lẽ chuyện này không gây ấn tượng cho anh sao ?

Thiên Bảo ngồi yên suy nghĩ!, anh nói như cân nhắc từng chữ :

- Anh không biết nên chúc mừng hay nên chia buồn với em, hôn nhân mà không hạnh phúc thì nên thoát ra. Nhưng đồng thời đó cũng là một bi kịch của em.

Tổ Trân ngắt lời :

- Em không cho nó là bi kịch, em đã có anh rồi.

Thiên Bảo ngồi yên, anh hiểu mình đã đi quá xa khi yếu đuối tội nghiệp Tổ Trân và nếu không dừng lại anh sẽ đưa Tổ Trân đến một bi kịch khác, kể luôn cả đời anh. Anh ngồi thẳng người lên, nói thật dịu dàng :

- Trân này, em nên bình tĩnh nghe anh nói nhé, đừng có xúc động như lần ở hồ đá. vì đây là quán cafe em hiểu không ?

Giọng anh dù nhẹ nhàng cách mấy cũng không xoa dịu được Tổ Trân, cô ngồi lên ngay về mặt căng thẳng :

- Đừng mất công chuân bị tinh thần cho em. Nghe cách nói của anh là em cảm nhận được rồi có nghĩa là anh từ chối em phải không ?

Thiên Bảo sửa lại :

- Anh không từ chối mà là không thể được, nói cách nào cũng vậy thôi, em hiểu ý anh rồi.

Cô nhìn anh, ngực phập phồng một cảm giác uất ức, hụt hẫng :

- Vậy ra mấy lúc gần đây anh chỉ có lịch sự với em, vì tính anh vốn rất đa cảm cao thượng. Anh không nỡ nhìn người khác thất vọng vì mình, đúng không ? Phải vậy không ?

Thiên Bảo vỗ nhẹ vai cô như dỗ dành but Tổ Trân hất anh ra, cô nghiêng răng :

- Nếu vậy tại sao anh không cao thượng cho trót đi, anh không cứu với đời tôi luôn đi, anh là nguy quân tử.

- Em có thể mắng nhiếc anh, anh chấp nhận hết but nếu nghĩ sâu sắc hơn, em sẽ không hận anh đâu.

Tổ Trân rít lên :

- Tôi mà dám hận anh à ?

Thiên Bảo nói như phân tích :

- Em đã trải qua một lần hôn nhân không tình yêu rồi, và em đã ý thức được nó đau khổ ra sao ? Vậy thì phải sáng suốt tránh lần thứ hai Trân ạ. Anh có thể an ủi em, săn sóc khi em cần nhưng chỉ đó là tình bạn, anh không thể cho em tình yêu như em muốn được, trễ quá rồi

Tổ Trân cắn chặt răng, nước mắt chảy dài. Thiên Bảo khô tâm quay đi :

- Anh không thể gượng ép mình sống bằng tình yêu của quá khứ. Đến lúc nào đó hiểu ra em sẽ căm ghét anh như đã ghét Thái Quang, lúc đó mọi chuyện sẽ tệ hại hơn.

- Vì vẫn là sự lặp lại vì anh cũng sẽ sống với em mà tơ tưởng nhỏ Thu, sao mà tôi thù anh với chồng tôi thế. Sao hai người không chết hết đi để tôi đừng khổ.

- Trân.

Nhưng Tổ Trân không muốn nghe, cô chỉ khóc Thiên Bảo nhìn quanh, rất may là không ai nghe được chuyện của họ. Anh cảm thấy yên tâm hơn lần trước, và định dỗ cô nín. Nhưng Tổ Trân đã ngược lên, cười gằng :

- Anh cứ đeo đuổi nhỏ Thu đi, nhưng coi chừng lúc đó sẽ thất bại đó chồng em đối với nó không giống như em đối xử với anh đâu.

Thiên Bảo cuối đầu yên lặng, đúng là Tổ Trân đã xoáy vào điểm đa cảm 1 của anh. Anh lại cảm thấy cơn giận bùng lên. Nhưng vẫn cười trầm tĩnh :

- Anh biết cô ta có mục đích của cô ta. Và anh cũng không muốn nhớ đến chuyện đó làm gì. Nhưng không vì mất cô ta mà anh lấp khoảng trống với cuộc hôn nhân gượng ép, tiếp tục một sai lầm khác.

- Anh.

Tổ Trân nín bật, cô nhìn Thiên Bảo một cách thù hận, rồi nói như nguyên rủa :

- Anh là đồ ngu quân tử. Chết tiệt lòng tốt và sự bần lãnh của anh đi, cầu mong đừng bao giờ tôi gặp lại anh lần nữa, chào

Cô đứng bất dậy bỏ đi, đi thật nhanh ra cửa, Thiên Bảo ngồi yên nhìn theo, anh trầm ngâm nâng ly lên môi, vị đắng của cafe làm anh liên tưởng đến mỗi tình thú vị của mình với Minh Thư Kết thúc rất đắng, nhưng mỗi lần bàn bạc sự ngọt ngào mỗi khi nhớ lại những cảm giác lãng mạn mà cô đã mang đến, lúc này anh không biết mình đang chìm trong thất vọng hay là mình đang nuốt tiếc kỷ niệm về cô. Có lẽ vì cả hai.

Anh nghĩ lan man một lát rồi ý nghĩ lại quay về Tổ Trân, chỉ còn đọng lại là sự ray rức nhẹ nhàng, hy vọng đến một ngày nào đó cô sẽ hiểu và sẽ không còn tránh anh.

Thái Quang đẩy cửa phòng, anh lặng lẽ thay đồ, đèn mở cửa cho sáng lên, thấy Tổ Trân che mặt vì chói, anh lịch sự khép cửa lại và hỏi cô cũng với giọng rất lịch sự.

- Tôi có thể bật đèn được không ?

- Tùy anh, tôi sẽ chịu được không sao

Thái Quang bước tới bật đèn, ánh sáng làm căn phòng đỡ ám đạm hơn, nhưng trong bếp không có cái gì ngoài mấy thứ đồ hộp, anh ngán ngẩm đi lên phòng định mặc đồ đi ra ngoài.

Tổ Trân vẫn nằm vùi trong giường, nhìn cô có vẻ không còn chút sinh khí, nếu không muốn nói là rũ rượi bệnh hoạn, vừa mặc áo, anh vù liếc nhìn cô, lại hỏi, hình như cô đã nằm như vậy từ sáng giờ, lúc trưa về anh đã thấy cô

như vậy có bao giờ cô tỏ ra yếu đuối thế đâu.

Anh do dự một chút rồi đứng bên giường :

- Cô làm sao vậy ?

Vẫn nhắm mắt, cô nói nhỏ đến mức không nghe được :

- Tôi không sao cả.

Thái Quang cúi xuống gần Tô Trân hơn :

- Cô bệnh rồi phải không ?

- Không.

Anh đứng thẳng người lên, nhìn cô như quan sát, vẻ rũ rượi như vậy nhất định không phải là bản chất của cô, vậy thì là chuyện gì vậy, có lẽ Tô Trân gặp chuyện gì đó ghê gớm lắm, tự nhiên anh thấy động lòng :

- Cô có cần tôi giúp gì không ?

- Không cần, cảm ơn anh.

Lần đầu tiên Thái Quang thấy Tô Trân nói với anh với vẻ lịch sự nhã nhặn.

Anh hơi nhướng mắt nhìn cô, hoài nghi, but thấy vẻ mệt mỏi trên mặt cô, anh hiểu mình thật có chấp khi nghi ngờ, và anh quyết định ngồi xuống bên cạnh giường nói nhẹ nhàng

- Có chuyện gì xảy ra với cô vậy ? Nếu không phải là bệnh thì cô có chuyện gì ? Cứ nói với tôi đi, dù sao trong nhà chỉ có hai người tôi sẽ không bỏ mặc cô đâu.

Tô Trân bỗng khóc lên, khóc nức nở rung cả vai, cô xoay người úp mặt vào gối mà khóc, Thái Quang sững sờ ngồi yên, mỗi lúc càng thêm kinh ngạc, anh tìm cách xoa người cô lại :

- Bình tĩnh đi Trân, chuyện gì vậy ?

- Không có gì cả anh cứ mặc tôi, không cần phải quan tâm làm gì, tôi không nói đâu.

- Nhưng không lẽ cô cứ như vậy hoài.

Thấy Tô Trân không trả lời, anh kiên nhẫn:

- Hay là tôi đưa cô về nhà mẹ cho khuây khỏa.

Tô Trân vẫn giấu mặt trong gối :

- Tôi không muốn về đó. Tôi muốn được yên thân ở đây... có thể là cho đến lúc chết.

Thái Quang nhíu mày :

- Cô nói gì vậy ?

Anh chợt kéo cô ngồi lên, mạnh mẽ lạ thường. Anh lắc nhẹ vai cô :

- Cô và Thiên Bảo có chuyện gì rồi ? Tôi nghĩ chỉ có anh ta mới đủ sức làm cô ngã quỵ như vậy. Tại sao vậy chứ ? Anh ta đã làm gì cô ?

- Đừng nhắc đến anh ta nữa. Buông tôi ra đi. Tôi muốn được yên.

Cô đẩy Thái Quang ra, nằm chúi xuống giường như không còn chút sức lực nào nữa, cử chỉ của cô làm anh bất lực ngồi yên, suy nghĩ căng thẳng. Tô

Trân thay đổi đột ngột quá nên anh không lý giải được, nhưng bằng sự phán đoán, anh tin là cuối cùng cô cũng sẽ tự nói ra.

Thái Quang thờ dài đứng lên, mặc đồ đi ra đường. Anh ghé một quán ăn tối và mua mấy thứ cho Tổ Trân. Có lẽ sáng giờ cô chưa ăn gì cũng nên.

Anh về nhà ngay, Tổ Trân vẫn nằm rũ trên giường. Anh xuống bếp nấu nước pha sữa mang lên cho cô :

- Cô ngồi lên uống sữa đi. Đừng nằm như vậy nữa, không nên đâu Trân ạ !

Im lặng một lát, rồi giọng cô nghe mệt mỏi :

- Cám ơn anh. Nhưng tôi không uống đâu. Tôi muốn được một mình.

Thái Quang đứng dậy :

- Cũng được, nhưng có gì cần thì cứ gọi tôi.

Anh đi qua phòng đọc sách của mình đến khá khuya, khi anh trở qua phòng ngủ, thấy ly sữa vẫn còn nguyên trên bàn. Anh khẽ nhú mày nhìn...

Tổ Trân chẳng lẽ cô không muốn sống nữa sao, cả một ngày không ăn uống, đến tối cũng không, cô ta làm sao vậy ?

Sáng hôm sau, trước khi đến công ty, Thái Quang mua cháo để sẵn trên bàn cho cô. Nhưng trưa về anh thấy vẫn còn nguyên, Tổ Trân thì vẫn nằm vùi trên giường, anh hỏi gì cô cũng miễn cưỡng trả lời, anh hoảng sợ thật sự. Chỉ có những người chán đời mới tự hủy hoại mình kiểu đó. Nếu không còn cách nào khác hơn là phải hỏi Thiên Bảo, dù đến gặp anh tạ đối với anh là cả sự cố gắng

Buổi trưa anh đến công ty tìm Thiên Bảo, cả hai vô tình gặp nhau ở cửa, không thể tránh mặt được, Thiên Bảo đứng lại chờ Thái Quang

- Hình như anh đến tìm tôi ?

Thái Quang gật đầu :

- Tôi có chuyện muốn hỏi anh.

- Lên phòng tôi đi.

Ngồi xuống salon, Thiên Bảo lấy hộp thuốc chia cho Thái Quang, anh rít một điếu, chậm rãi nhả khói :

- Anh vẫn chưa tìm được trợ lý ?

Thiên Bảo khẽ cau mày, anh không thích nghe một câu hỏi như vậy, như hiểu ý anh, Thái Quang khoát tay :

- Tôi đến đây không phải vì chuyện Minh Thư, tôi muốn hỏi về chuyện Tổ Trân.

Thiên Bảo chận lại :

- Có lẽ anh đã lầm rồi, tôi nghĩ anh phải hiểu vợ mình hơn tôi chứ.

- Nhưng thật tình chuyện này tôi không hiểu, mấy hôm nay Tổ Trân cứ nằm suốt trên giường nhất là không chịu ăn uống gì cả, tôi có cảm giác cô ấy không muốn sống.

Thiên Bảo lặng đi :

- Đến mức như vậy sao ?

- Cổ đồng ý ly dị vì muốn trở lại với anh, tôi tưởng khoảng thời gian này hai người rất hạnh phúc, sao đột nhiên cổ lại như vậy ? tôi nghĩ anh biết lý do. Thiên Bảo im lặng, anh có vẻ căng thẳng và ân hận, thấy vẻ dò xét của Thái Quang, anh hỏi thẳng :

- Có thật tình anh lo cho Tổ Trân không ?

Thái Quang nhìn điều thuốc trên tay tư lự :

- Suy cho cùng, bây giờ cô ấy là vợ tôi dù muốn dù không tôi cũng phải có trách nhiệm.

Không đành được, Thiên Bảo nhướn mắt mỉa mai :

- Dù dù muốn dù không tôi cũng phải có trách nhiệm à. Anh đối với vợ mình mà miễn cưỡng như vậy sao ? Còn tâm trí anh giành cho người yêu cũ. Như vậy là quá thiếu trách nhiệm đó Thái Quang.

Thái Quang lập tức trả đũa :

- Cũng như anh luôn nghĩ đến vợ tôi, ở góc độ nào đó, chúng ta giống nhau lắm đấy.

- Không, chúng ta không giống nhau, vì tôi chưa có vợ, yêu ai là quyền của tôi và anh coi chừng sự nhận định sai lầm của mình đó, hãy cẩn thận lại đi.

Thái Quang giơ tay chặn lại :

- Không lý luận nữa, anh có thể cho tôi biết tại sao Tổ Trân lại ra nông nổi như vậy không ?

Thiên Bảo thẳng thắn :

- Vì tôi làm cổ buồn, tôi từ chối cổ.

- Cái gì ?

Thái Quang như không tin vào tai mình, anh nhìn Thiên Bảo chăm chú :

- Anh không yêu Tổ Trân nữa ?

Thiên Bảo nhún vai cho câu trả lời anh nhìn Thiên Bảo chẳng mấy thiện cảm :

- Nếu anh là người chồng có lương tâm thì Tổ Trân không suy sụp như vậy đâu. Cổ tìm đến tôi vì quá tuyệt vọng trong đời sống vợ chồng. Tôi không còn yêu nhưng vẫn thấy thương hại, và tôi nghĩ, nếu còn chút tình người thì anh khoan lý dị lúc này.

- Anh nghĩ tôi vô lương tâm đến mức như vậy sao ?

Thiên Bảo mỉm cười :

- Vậy thì tốt.

Anh nhìn Thái Quang như cảnh cáo, rồi tiếp :

- Và anh cũng nên nói về mình cho Minh Thư biết, đừng để cổ hy vọng ở anh nữa. Anh hại cổ một lần là đủ rồi.

Thái Quang có vẻ quá mệt mỏi, anh buông thõng :

- Minh Thư không hy vọng gì ở tôi cả. Cổ từ chối thẳng thừng đề nghị hôn

nhân của tôi. Anh có thể yên tâm đây.

Mắt Thiên Bảo khẽ nhướng lên đầy vẻ bất ngờ nhưng vẫn ngồi yên. Thái Quang đứng dậy :

- Tôi về đây, cảm ơn anh đã nói thật về Tố Trân.

Thiên Bảo cũng đứng dậy :

- Hy vọng anh không bỏ mặc cô ấy trong lúc này.

Thái Quang không trả lời, anh chìa tay ra, Thiên Bảo bắt tay anh và tiến ra cửa. Cả hai không còn thái độ gườm nhau nữa và anh không còn tâm trí đâu để đối đầu với Thiên Bảo nữa.

Về đến công ty sắp xếp vài việc rồi vội về nhà. Tố Trân vẫn không có gì khác hơn. Anh thay đồ rồi xuống bếp pha cho cô ly sữa. Không để Tố Trân được từ chối, anh cương quyết kéo cô ngồi dậy :

- Em nghe anh nói đây. Anh đã biết chuyện của em rồi. Nó đâu có đáng để em day đoạ. mình như vậy.

Tố Trân nhướng mắt nhìn Thái Quang, thì thầm :

- Anh đã biết hết rồi hả ? Cũng không sao, bây giờ tôi không còn thiết gì nữa, không muốn gì trên đời này nữa, tùy ai muốn nghĩ sao cũng được.

Cô định nằm xuống, nhưng Thái Quang, giữ vai cô lại. Vừa nghiêm nghị vừa dịu dàng :

- Em không được như vậy nữa, uống sữa cho tỉnh táo rồi ngồi lại nói chuyện.

- Nhưng tôi không muốn để cho tôi yên đi mà.

- Không được, nếu em không nghe lời anh, anh sẽ bắt em ngồi thế này tới sáng luôn. Ngoan ngoan lại đi Thù.

Tố Trân ngồi gục đầu như suy nghĩ. Dù cô chán chường đến đâu, phó mặc đến đâu, cô vẫn nhận ra thái độ cử chỉ thay đổi của Thái Quang, tuyệt nhiên không phải là châm biếm khinh miệt. Lúc này mà có người chân thành như vậy, cô thấy nhẹ nhàng rất nhiều. Dù đó không phải là tình cảm như cô mong muốn.

Thái Quang đưa ly sữa lên tận miệng cô.

Tố Trân chợt phục tùng một cách bất ngờ, cô làm theo những yêu cầu của anh như từ trước tới giờ chưa chối.

Cô ngồi bó gối trên giường, Thái Quang bên cạnh, anh nói đều đều :

- Anh biết chúng ta đã sai lầm khi đến với nhau, và càng sai lầm hơn khi sống với nhau mà người này tìm cách xúc phạm người kia, bây giờ em đặt hết hy vọng vào Thiên Bảo, dĩ nhiên bị từ chối là rất đau khổ, nhưng đâu đến mức em bị quan như vậy. Sao em không nghĩ cách để vượt qua Nếu không đủ nghị lực, anh sẽ giúp em đứng vững lại. E không phải chỉ có một mình đâu.

Tố Trân ngồi lắng nghe, nước mắt bắt đầu chảy lặng lẽ trên mặt cô Thái

Quang không thấy và anh kiên nhẫn thuyết phục :

- Tình cảm đổ vỡ của mình có lẽ khó mà xóa bỏ ngay, nhưng trong tình trạng này anh không muốn nó kết thúc. Mình vẫn cứ sống với nhau như vậy, mỗi người sẽ tự kiểm điểm mình một thời gian, sau đó, nếu thấy không hợp mình vẫn có thể chia tay, lúc đó chắc chắn sẽ không nặng nề như bây giờ.

- Có lẽ vậy, Tô Trân nói khẽ.

Thái Quang hơi nghiêng lại, thoáng nhìn cô ngạc nhiên. Hình như đây là lần đầu tiên cô dịu dàng như vậy, cuộc sống chung trước đây chắc sẽ bớt cực hình hơn nếu cô dễ chịu như bây giờ.

Tô Trân chột ngược lên :

- Anh nói tiếp đi.

- Nói chung, những gì trước đây của hai đứa, mình nên quên hết, anh cũng sẽ không nhớ đến sự hiện diện của Thiên Bảo, hy vọng em cũng có nghị lực mà vượt qua.

- Em sẽ cố gắng.

- Vậy là đủ rồi.

Thái Quang không nói nữa, Tô Trân cũng lặng im. Lần đầu tiên cả hai có thể ngồi gần nhau một cách dễ chịu. Thái độ vị tha của anh đối với Tô Trân là một sự ban ơn mà không làm cô bị tự ái. Nó đem lại cho cô chút sinh lực mà cách đây mấy hôm cô tưởng mình không thể tìm lại được nữa.

Điệu Nhạc Lòng

Chương 15

Minh Thư đỡ lấy bì hồ sơ trên tay ông Trường, cô định đi ra thì ông gọi lại :

- Còn photo bức thư gửi bằng hãng Newbon thành hai bản, một bản gửi đi hôm nay, bản kia lưu vào hồ sơ.

- Dạ.

- À, thảo xong thư nhớ đưa bác xem qua nhé.

- Dạ.

Minh Thư quay qua thì bị gọi lại lần nữa, lần này ông Trường có vẻ chú ý đến cô :

- Con ngồi xuống đó đi

Minh Thư hơi ngạc nhiên. Nhưng cũng đến ngồi xuống ghế trước bàn, ông Trường nói có vẻ đặc biệt :

- Lát nữa họp cổ đông, chắc con phải chuẩn bị tinh thần nhiều đó.

Thấy Minh Thư không hiểu, ông mỉm cười :

- Dù sao gặp lại cậu ấy, con cũng đừng tỏ ra gay gắt quá.

Minh Thư hiểu ra, cô lắc đầu :

- Con không đến nổi nhỏ nhen vậy đâu, nhưng bác đừng lo, họp đông như vậy chưa chắc đã chạm mặt nhau, muốn có thái độ gì cũng không được.

- Tầm bậy, bác chỉ sợ con có thái độ gì đó không hay thôi. Dù sao con cũng còn trẻ quá, khó mà kiềm chế được mình. Cậu ấy như vậy rồi, con cũng đừng để bị chi phối quá.

- Dạ, con không sao đâu.

- Bác tiếc lắm Minh Thư à, nếu biết kết cuộc thế này, lúc trước bác giữ con lại tổng công ty mà hay hơn.

Minh Thư ngược lên tròn mắt :

- Sao ạ ? Như vậy là lúc đó bác có ý đưa con về làm chung với anh ta.

Ông Trường gõ gõ ngón tay trên mặt bàn :

- Bác thấy cậu ta là mẫu người lý tưởng của các cô gái đấy. Tuy tính có hơi bay bướm một chút. Nhưng đối với một người đàn ông thì chuyện đó đâu có lớn. Có vợ rồi thì sẽ tự nghiêm túc lại thôi, chuyện tình cảm lãng nhãng rồi cũng chán.

Minh Thư nhìn ông như trách móc :

- Cho nên bác muốn đặt con vào anh ta ?

Ông Trường lắc đầu :

- Đừng giận ông già này Thư ạ. Kể ra cậu ta cũng là người chung thủy, có trách thì trách bác chủ quan thôi.

Minh Thư chợt mỉm cười :

- Không trách bác đâu, bác chỉ muốn tốt đẹp cho con mà, bác biết không, lúc ấy con ghét anh ta kinh khủng, tại sợ bác nên ráng chịu, và lúc đó anh ta cũng không ưa con, nghĩ lại thấy tức cười quá.

- Con có thể cười được à ?

Minh Thư mân mê xấp bìa :

- Dạ, cũng đáng cười lắm chứ. Với lại con nghĩ, không nên nhìn toàn bộ vấn đề ở khía cạnh xấu, buồn lắm.

- Con nhỏ này cũng bản lĩnh lắm, thôi, cứ mặc chuyện của cậu ta, bác sẽ tìm cho con người khác xứng hơn.

Minh Thư vô tình xua xua tay :

- Thôi bác đừng có làm như vậy nữa, con không muốn vướng vào chuyện đó nữa đâu.

- Thế con muốn sống một mình suốt đời à ?

- Con cũng không biết nữa, sợ sau này có gì thay đổi, nhưng bây giờ con thích một mình hơn.

Ông Trường lắc đầu cười lớn, Minh Thư đứng dậy :

- Bác còn dặn con chuyện gì nữa không ?

- Không con đi đi.

Minh Thư đi ra ngoài, cô ráng tập trung viết bức thư, nhưng đầu óc cứ nghĩ ngợi lan man. Sáng nay đến công ty, cô đã cố không nghĩ đến buổi họp sắp tới, vậy mà ông Trường lại quan tâm khơi lại nó. Minh Thư không nghĩ mình sẽ có hành động nào đó khó coi. Nhưng bảo tự nhiên thì chắc cô không làm nổi chuyện đó.

Đến giờ, cô vào nhắc ông Trường, cô đi theo ông xuống phòng họp mà tìm đập thành thịch, cô bình thần không được, cô đi thụt lại phía sau ông lén rút chiếc gương nhỏ ra nhìn mặt mình, nhận ra vẻ căng thẳng trên nét mặt, cô vội xoa lên má và ráng cười, hy vọng mình được tự nhiên hơn.

Ông Trường chợt quay lại định nói với cô điều gì chợt thấy những động tác vội vàng của cô, ông lại thôi, và không nén nổi cái cười có chút thông cảm tội nghiệp.

Xuống hết cầu thang, Minh Thư chợt thấy Thái Quang và Thiên Bảo đang đi trên hành lang đối diện với cô, nhìn họ đi chung với nhau, cô thấy thắc mắc ghê gớm, hai người mà cũng nói chuyện được với nhau sao.

Minh Thư khẽ níu tay ông Trường :

- Sao có anh Quang đến đây nữa bác, anh cũng họp nữa sao ?

- Con quên cậu ta cũng có cổ phần trong công ty mới à.

Minh Thư hơi ngượng, cô lí nhí :

- Dạ tại con quên.

Cô ráng giữ vẻ mặt bình thản, làm như không thấy Thiên Bảo lẫn Thái Quang. Nhưng dù cô gắng đến đâu, cô vẫn không thể không liếc nhìn Thiên Bảo, trong một thoáng ánh mắt hai người gặp nhau. Thiên Bảo dừng dừng như không, cô lập tức quay chỗ khác, nhưng tim cứ đập mạnh vì hồi hộp. Khi gặp nhau ở cửa, Thái Quang đi đến gần cô :

- Em có khỏe không ?

- Vẫn bình thường.

- Chuyển về đây lúc nào vậy.

- Chỉ mới đây thôi.

Thái Quang nhìn cô hơi lâu rồi nói nhỏ :

- Anh rất muốn nói chuyện với em.

Minh Thư làm thinh, thật tình cô không muốn có quan hệ nào với anh ngoài công việc bắt buộc. Nhưng nói điều đó lúc này thật là dài dòng, cô im lặng đi theo ông Trường vào phòng, Thái Quang cũng rẽ vòng qua bàn đến ngồi cạnh Thiên Bảo.

Buổi trưa rời phòng họp, Thái Quang đi đến cạnh Minh Thư :

- Đi ăn với anh được chứ, sau đó anh sẽ đưa em về.

Thấy cô định phản đối, anh nói như không cho phép cô từ chối :

- Một lần nữa thôi, mai mốt anh không quấy rầy em nữa đâu.

Ngừng lại một lát, anh khẽ lắc đầu :

- Thật ra có thể không cần thiết, nhưng anh muốn nói cho rõ ràng, như một lời chia tay vậy mà.

- Một lời chia tay.

- Vậy em đồng ý chứ ?

Minh Thư lưỡng lự một lát, rồi gật đầu. Cô theo Thái Quang xuống dưới đường, cả hai vừa lên xe thì phía trước xe Thiên Bảo và ông Trường cũng vừa lướt đi, Minh Thư hy vọng Thiên Bảo không thấy cô đi với Thái Quang, cô cũng không biết tại sao mình lại e ngại như vậy.

Ngồi xuống đối diện với Thái Quang, cô hỏi thẳng thắn :

- Em rất ngạc nhiên thấy anh và Thiên Bảo có thể nói chuyện với nhau.

- Bởi tại tội anh không có lý do gì để giận nhau nữa.

- Có thật không ?

Thấy cái nhìn của Thái Quang, cô cúi xuống vẽ vẽ tay trên bàn :

- Vợ anh lúc này ra sao ? Chuyện của anh có thu xếp được không ?

Thái Quang lắc đầu :

- Trước mắt tội anh tạm gác chuyện ly dị.

Minh Thư hơi nhướng mắt ngạc nhiên, nhưng tự nhiên cô phì cười :

- Sao lại tạm gác ? Anh và chị ấy không bỏ hẳn tư tưởng đó được sao ? sống mà cứ hứa hẹn sẽ bỏ nhau thì nặng nề lắm.

Thái Quang cũng cười :

- Nhưng bây giờ cả anh và chị ấy đều thấy khá dễ chịu, nếu không muốn nói là không còn cầu xé nhau nữa.

Minh Thư mở lớn mắt :

- Sao tự nhiên anh thay đổi đột ngột vậy ?

Thái Quang mỉm cười :

- Mọi chuyện bắt nguồn từ Tổ Trân, anh không nở bỏ cổ trong lúc cổ thất chí. Một là khi hiểu không còn hy vọng được ở em nữa.

Minh Thư cười ngượng :

- Sao lại có em trong đó ?

- Bây giờ sẽ không làm phiền em nữa, dù thật tình quên tình cảm cũ là điều rất khó khăn đối với anh.

- Nói được như vậy là anh đã thành công rồi.

- Anh cũng hy vọng như vậy.

Minh Thư chống cằm :

- Dù sao em cũng chúc anh và chị ấy hạnh phúc, em nói rất thật.

QT nhìn cô chăm chú :

- Hãy nói thật với anh, em có yêu Thiên Bảo không ?

Minh Thư nghe tim mình đập thót một cái, cô cố giữ vẻ bình thản, nửa đùa nửa thật :

- Có yêu chứ, "người trong một nước, phải thương nhau cùng mà " anh quên rồi sao ?

Cái nhìn soi thấu tâm can của Thái Quang làm cô bối rối quay đi.

- Vả lại anh ta chẳng làm ai ghét được cả, cho nên em cũng không hề ghét.

Em không nói thật lòng rồi đó Thư, đối với anh thì đó là cách tránh né. Anh mà không hiểu em thì ai hiểu.

Minh Thư lại gượng cười, cô chống cằm nhìn Thái Quang :

- Sao hôm nay anh quan tâm đến chuyện của em vậy ?

- Vì anh lo cho em, dù với cách khác trước đây.

Minh Thư thở dài :

- Chuyện đó qua rồi, có lúc em thấy anh ta rất quan trọng với em, nhưng bây giờ thì không ?

- Tại sao ?

Cô tư lự :

- Em cũng không biết nói sao. Có lẽ vì tính em thiếu bao dung, em không chấp nhận anh ta nữa yêu em, nửa quyến luyến người khác, khi nào làm thánh em sẽ đồng ý chuyện đó.

Thái Quang bật cười rồi nhìn cô :

- Em muốn ám chỉ Tổ Trân ?

- Anh đừng bắt em lặp lại lần nữa nhé.

- Anh hiểu rồi, nhưng chuyện không như em nghĩ đâu, anh không biết Thiên Bảo nghĩ gì, nhưng chắc chắn một điều là anh ta đã quên tình cảm cũ rồi, cũng như em vậy.

Minh Thư cuối xuống ly nước và hớp một ngụm để giấu đi cảm giác xúc động dâng lên, cô cười khẽ :

- Có chuyện đó sao ?

- Em có thể thản nhiên như vậy được à ?

- Em không biết nói chung là cần có thời gian suy nghĩ.

Thái Quang lắng chuyện :

- Em ăn đi, thật lạ, hình như mỗi lần gặp em là điều thấy em trong tình trạng bất ổn.

Minh Thư cười như nhận biết điều đó :

- Hình như từ đó tới giờ anh luôn chứng kiến nỗi buồn của em.

Thái Quang hỏi gặng :

- Như vậy nỗi buồn của em và Thiên Bảo cũng không nằm ngoài nỗi buồn mà em đang chịu.

Minh Thư mỉm cười :

- Em không hiểu sao anh cứ tìm cách khai thác chuyện đó.

- Thì thôi không nhắc nữa, nhưng anh có một ý muốn thế này, em có thể bỏ thành kiến với Tổ Trân không ?

- Sao kia ?

- Anh muốn em làm bạn với cô.

Minh Thư chống cằm nhìn anh :

- Em không từ chối, cũng không chủ động, chỉ đón nhận thôi.

- Vậy là được rồi.

Anh buông đũa xuống đưa mắt nhìn cô :

- Dù biết không nên nhưng anh cứ muốn nói là em rất dễ thương và lúc nào cũng vậy.

Minh Thư đùa đùa :

- Không thể nói lúc nào mà chỉ giới hạn ở lúc trẻ thôi, khi em thành bà già mà anh bảo dễ thương thì đám con nít sẽ phản đối đấy.

Thái Quang bật cười :

- Em đừng lo, đến lúc đó anh sẽ tìm một từ thích hợp khác thích hợp hơn.

Minh Thư áp mặt vào chiếc khăn lạnh rồi để nó xuống bàn :

- Sợ lúc đó em mới là người phải nói đấy, mình về đi anh Quang, anh còn về nhà nữa.

- Thì về.

Thái Quang gọi tính tiền rồi đứng dậy đi cạnh cô ra ngoài anh tự lự.

- Cách đây mấy năm, anh không hình dung có lúc chúng ta đi với nhau như thế này. Nhưng với tư cách khác, lúc đó anh yêu em kinh khủng, nghĩ lại

mới thấy cuộc đời thật lạ lùng.

Minh Thư chỉ khẽ cười chứ không nói. Câu nói của anh làm cô nghĩ tới Thiên Bảo.

Thiên Bảo sửa lại cổ áo, rồi đẩy nhẹ cửa phòng bước vào. Anh đứng cạnh bàn khá lâu quan sát những con số dưới ngòi bút của cô Chờ mãi mà không thấy cô ngước lên, anh mỉm cười lên tiếng :

- Xin lỗi, tôi muốn gặp Tổng giám đốc.

"Úi" giọng nói bất ngờ của anh làm Minh Thư giật bắn người kêu lên một tiếng đánh rơi cả cây bút. Cô ngẩng lên nhìn và sững sờ ngó anh. Đến nỗi quên cả sự giật mình. Thấy đôi mắt tròn xoe của cô, anh cười nhả nhận :

- Cô có thể cho tôi gặp Tổng giám đốc được không ?

- Xin lỗi, hình như anh không có hẹn trước.

- Chuyện cá nhân mà cũng phải hẹn trước nữa sao ?

- Nếu là chuyện cá nhân thì nên đến nhà tốt hơn.

Thiên Bảo ngồi xuống ghế, hơi nghiêng đầu nhìn cô Anh nheo mắt :

- Chà ! Nguyên tắc quá nhỉ. Khó tính quá vậy, không sợ ế sao cô bé xinh đẹp.

Minh Thư quắc mắt nhìn Thiên Bảo. Cô thấy anh thật giống hình ảnh trước đây, một hình ảnh mà cô ghét cay ghét đắng, đó là tật tán tỉnh. Cô nói như đuổi :

- Ở đây không có ai thích hợp để anh tán tỉnh đâu. Anh đến làm địa chỉ rồi.

- Nhưng tôi đâu có định tán tỉnh cô Tôi đến gặp Tổng giám đốc.

- Ông ấy không tiếp những người không có hẹn.

- Vậy để tôi vào thử xem, khỏi cần báo trước.

- Anh không được tùy tiện. Minh Thư kêu lên.

Nhưng Thiên Bảo đã đứng dậy. Ung dung đi vào phòng trong. Thậm chí còn thừa lịch sự cúi xuống lượm cây bút cho cô Minh Thư tức tối nhìn theo. Rồi nổi giận ném cây viết vào góc phòng.

Sự có mặt của Thiên Bảo ở đây là cô không cách gì tập trung được. Khá lâu rồi cô không gặp anh. Cô buồn dai dẳng một mình và hy vọng đến lúc nào đó sẽ quên. Dù lúc nào cô cũng mơ hồ chờ một cái gì đó ở anh. Chờ mà cũng không hiểu được mình chờ cái gì.

Nếu Thiên Bảo không xuất hiện với vẻ bong đùa từng từng như vậy, có lẽ cô sẽ xao xuyến đến mất ngủ. Anh làm cô cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm. Cô không chấp nhận mình bị xem như trò đùa.

Đến trưa mà Thiên Bảo vẫn chưa về, Thấy hết giờ, cô thu dọn rồi ra về. Cô không muốn thấy vẻ bông lơn của anh tạ Nó làm cô thêm đau mà thôi.

Trên đường về Minh Thư ghé mua bánh cho mẹ Cô gặp Tổ Trân trong tiệm đi ra. Thấy cô, Tổ Trân cười một cách thân thiện, cô cũng cười đáp lại. Dù tính rất ít để ý người khác, cô cũng nhận thấy Tổ Trân vui tươi hơn lúc

trước. Có lẽ Thái Quang đã rất biết chăm sóc vợ.

Nghĩ về Thái Quang, Minh Thư thấy vui hơn một chút. Nhưng nhớ đến Thiên Bảo, cô lại thấy buồn rượi rượi.

Buổi chiều cô làm việc một cách lơ mơ. Đầu óc cứ nghĩ đây đây không tập trung được. Cô thu dọn định về sớm thì Thiên Bảo bắt chợt đi vào. Cũng nhẹ nhàng như lúc sáng. Lại cũng là anh. Minh Thư bực mình quay chỗ khác.

- Tổng giám đốc đi vắng rồi.

Thiên Bảo lững thững đứng cạnh bàn :

- Nhưng tôi đâu có định tìm ông ấy. Tôi tìm cô.

- Anh có chuyện gì ? Minh Thư vẫn không quay lại.

- Dĩ nhiên là chuyện quan trọng. Cô phải đi công việc với tôi ngay bây giờ.

- Hả ?

Anh nheo nheo mắt :

- Thế cô chưa đi công tác với tôi lần nào sao ? Tôi không hiểu có gì làm cô khinh hoảng lên như vậy. Bộ tôi đáng sợ lắm hay sao hả ?

- Anh có thể cho tôi biết đó là việc gì không ?

- Cứ đi đi, trên đường chúng ta trao đổi.

Minh Thư nói ngang :

- Không có lệnh của Tổng giám đốc tôi không đi. Đừng quên đây không phải là văn phòng của anh, giám đốc à.

Thiên Bảo ngồi xuống, dáng điệu thoải mái như thể ở nhà mình :

- Vậy à ? Vậy ông ấy chưa thông báo gì cho cô sao ?

- Không, tôi chưa hân hạnh được phân công tác với anh bao giờ. Còn bây giờ, xin lỗi anh, tôi bận.

Cô quay qua với chiếc máy tính trên bàn.

(mất một đoạn)

- Tôi có hẹn trước đây chứ.

Minh Thư bối rối thật sự. Cô không hiểu Thiên Bảo định giở trò gì. Anh ta vốn không thay đổi cái tính bông lơn mà cô ghét cay ghét đắng. Lúc nào anh ta cũng muốn cho người đối diện phải thót tim vì hồi hộp. Cô nghiêm mặt :

- Xinh lỗi anh, nhưng Tổng giám đốc...

(mất một đoạn)

- Thế này nhé, nếu Tổng giám đốc có quên thì lúc đó tôi sẽ là người thua cuộc, tôi sẽ chịu bất cứ điều kiện nào cô đề ra trong khuôn khổ của...

Minh Thư cắt ngang :

- Thưa Giám đốc, đây không phải là trường đua.

Thiên Bảo đồng ý :

- Đúng vậy, nhưng đánh cuộc trong công ty cũng thú vị nhiều hơn, cô cứ thử đi.

- Tôi chưa thấy giám đốc nào lại bày cho nhân viên đánh cuộc bao giờ.

- Có nhất thiết phải giống mọi người không. Trở lại vấn đề đi. Thế này, nếu tôi thua cuộc, tôi sẽ chấp nhận điều kiện của cô trong khuôn khổ một cuộc hẹn, tôi sẽ...

Thiên Bảo bỏ lưng câu nói để châm một điều thuốc. Minh Thư chợt nhận ra mình cũng đang tò mò muốn nghe, cô vội chú ý đến công việc như bỏ ngoài tai những gì anh ta nói. Thiên Bảo làm như không thấy cử chỉ đó của cô :

- Tôi sẽ đãi cô một món thật đặc biệt và một chén cafe Thanh Đa.

Anh nheo mắt nhìn Minh Thư qua làn khói, cô nhìn anh một cái rồi quét vệt tía mắt sang lọ hoa trên bàn. Anh cười một cái, nói tiếp :

- Còn nếu như ngược lại, tôi sẽ yêu cầu cô một điều kiện rất đơn giản, đó là đi với tôi đến nhà hát tuổi trẻ. Tôi còn khuyết một chỗ trong vé mời của tôi. Minh Thư nhìn anh một cái, anh to vô duyên không thể tưởng tượng được. không có ai đến công ty người khác để bông đùa như thế. Cô cố làm ra vẻ lạnh lùng đuổi khách.

- Anh thấy đấy, tôi bận lắm, thưa giám đốc.

Thiên Bảo chợt đứng dậy, bước đến đứng trước bàn cô:

- Nếu tôi không làm thì cô không thể làm việc được từ khi có sự xuất hiện của tôi.

- Đúng vậy, không ai có thể làm việc được khi có người khác quấy rầy.

Thiên Bảo nhìn cô chăm chú :

- Thật không, nhưng chính cô làm mất thì giờ của tôi đấy Minh Thư Lẽ ra cô phải đi với tôi cách đây nửa tiếng đồng hồ rồi.

- Tôi không có trách nhiệm giải quyết công việc ở các công ty con, thưa giám đốc.

- Vậy hả ?

Thiên Bảo không nói gì, cứ đi đi lại lại trong phòng. Minh Thư lắc đầu thấy lo lắng. Hình như anh ta không có ý định ra khỏi phòng. Anh ta muốn cái gì vậy ?

Tiếng chuông chợt reo lên. Minh Thư vội nhắc máy. Cô nhận ra giọng ông Trường, cô hơi hồi hộp :

- Thưa bác, con đây.

Minh Thư liếc vội về phía Thiên Bảo khi nghe yêu cầu của ông Trường. Anh ta đang đứng dựa vào lưng ghế, nhìn cô cười tinh quái :

- Thế nào, cô thua cuộc rồi chứ ?

Minh Thư đứng lên xếp giấy tờ:

- Tôi chưa bao giờ đánh cuộc với anh. Anh có thể xuống xe trước, tôi dọn dẹp rồi cùng đi với anh.

- Đáng lẽ phải như vậy lâu rồi.

Thiên Bảo cười cười rồi lưng thưng đi ra ngoài. Cô khóa các tủ rồi khoác giỏ lên vai, không quên liếc nhìn vào gương tìm xem có khuyết điểm nào không.

Cô đi xuống cầu thang với bao nhiêu thắc mắc về yêu cầu của ông Trường. Từ đó giờ chưa khi nào ông giao cho cô làm việc gì với các giám đốc ở các chi nhánh. Hôm nay thì là việc gì vậy nhỉ.

Thiên Bảo chờ cô dưới sân. Anh nghiêng người tới đẩy cửa xe khi Minh Thư bước ra. Anh nheo mắt nhìn Minh Thư khi cô đã ngồi ngay ngắn, đôi giọng :

- Em có đói không ?

Minh Thư hơi ngo nguậy. Chuyện gì nữa đây. Cô cảnh giác :

- Có chứ.

Anh nói lửng lơ :

- Anh rất sợ nếu em khóc một lần nữa vì đói, dù sao chuyện đó cũng xảy ra một lần rồi.

Minh Thư ngồi im, cô chợt nhớ lần đi với anh xuống kho hàng. Hình như cô làm gì cũng để lại ấn tượng cho anh cả. Cô mỉm cười :

- Cám ơn sự chu đáo của anh. Hy vọng tôi đủ sức để giải quyết xong mọi việc.

Phải chật vật lắm cô mới nghĩ được cách trả đũa những lời bông lơn của anh. Anh ta có chết chắc cũng không thay đổi được cái tính ấy. Hình như anh ta có âm mưu gì đấy. Cô bỗng thấy lo lo.

Cô lơ đãng nhìn qua kính xe. Chợt nhận ra xe đang trên đường ra xa lộ, cô quay lại :

- Anh đi đâu vậy ?

- Lát nữa sẽ biết.

Minh Thư thấy bức mình, tại sao không nói bây giờ mà phải đợi lát nữa. Nếu là công việc thì việc gì phải kín đáo như vậy. Cô không hay Thiên Bảo đang quan sát mình qua kính chiếu hậu. Anh lấp lửng :

- Đừng hồi hộp quá như vậy, sắp đến nơi rồi đó Thư ạ.

Xe ra khỏi nội thành, bắt đầu tăng tốc rồi đột ngột rẽ vào con đường nhỏ.

Minh Thư quay lại nhìn Thiên Bảo :

- Sao lại ra đây, anh Bảo ?

- Sao lại không, em không nhớ có lần em muốn đến đây à ?

Thiên Bảo cho xe dừng lại cạnh đường mòn ra bờ đá. Anh tắt máy rồi vòng qua trước xe mở cửa.

- Em xuống đi, mình ra bờ hồ nói chuyện.

Minh Thư đã lờ mờ đoán được ý định của anh, nhưng cô ngồi im.

- Hình như anh đang sử dụng thời gian của công việc cho một việc riêng tư thì phải.

- Đúng vậy đấy. Vậy bây giờ đi chứ ?

- Nếu bàn công chuyện thì đây không phải chỗ. Còn nếu là việc riêng thì lại càng không được. Chúng ta không có gì để nói hết.

- Có chứ, cả anh và em đều chung một điều cần nói, đợi đến bây giờ là lâu

lắm rồi đó

- Anh đi hơi xa rồi, tôi muốn về.

Thiên Bảo lắc đầu cương quyết :

- Tuyệt đối không thể được. Nếu giải quyết vấn đề chưa xong.

Thấy Minh Thư nhìn anh hoài nghi, anh nhướn mắt :

- Anh không hiểu tại sao lúc nào cũng bị em nghi ngờ. Ngay cả những lúc anh thật lòng !.

- Tôi thành thật khuyên anh một điều, nếu có ý định nghiêm chỉnh với ai đó thì nên dẹp tính bông lơn của mình đi.

Thiên Bảo nhướn mắt :

- Vậy em đang cho là anh bông lơn sao ? Đừng có đề phòng như vậy Thư à, anh đang rất nghiêm chỉnh.

Đúng là Thiên Bảo rất nghiêm chỉnh. Anh đang nhìn cô chờ đợi, ánh mắt không lấp lánh những tia tình quái như lúc nãy. Minh Thư đang phân vân thì anh chợt nắm tay cô buộc phải xuống xe, Minh Thư dẫn ra không được, cô bực mình hét lên :

- Anh làm cái gì vậy, buông ra.

- Em đừng bướng nữa. Có muốn mọi người nhìn anh bông em vào quán không ?

Minh Thư hoảng vía bước ngay xuống, gì chứ một khi Thiên Bảo đe dọa thì anh không kiêng nể ai mà không dám làm. Cô xi xuống, tựa vào cửa:

- Vậy anh muốn nói gì thì nói ở đây đi.

Thiên Bảo cương quyết :

- Không được, anh chỉ muốn ngồi đằng kia, mình đi đi.

Anh vòng tay ra sau Minh Thư, gần như cưỡng bức cô đi. Minh Thư không dám phản ứng vì thấy mọi người đều quay lại nhìn mình. Trong mắt họ có lẽ cô đang đồng đánh ghen hờn người yêu, và Thiên Bảo phải năn nỉ mới được. Mà họ nghĩ cũng đúng thật. Cô đã rất giận Thiên Bảo, giận từ mấy tháng nay, nhưng không theo cách giận đối trẻ con, mà là sự thất vọng khổ sở. Và càng thất vọng hơn khi anh đến tìm cô bằng thái độ không hề nghiêm chỉnh như vậy, thật là xúc phạm. Cô đi bên cạnh anh mà trong bụng tức ghê gớm. Anh ta luôn làm mọi cách để đạt được ý muốn của mình, bất kể người khác có đồng ý hay không, thật là đáng giận.

Thiên Bảo chọn một bàn độc lập nằm chơ vơ giữa một dãy đất hẹp, khá tách biệt với mọi người xung quanh, Minh Thư ngồi xuống cạnh Thiên Bảo. Cô đang quan sát trong quán thì anh quay mặt cô lại:

- Mấy tháng nay, anh nhớ em quá, còn em ?

Sự va chạm gần gũi làm tim cô đập loạn lên trong lồng ngực, nhưng cô cố đẩy anh ra.

- Tôi không hiểu anh muốn nói gì, anh không thể nghiêm chỉnh hơn được

sao.

- Không gặp nhau cả mấy tháng rồi, bây giờ anh phải ngồi nhìn em thôi thì khe khát quá Minh Thư ạ. Anh không làm việc đó được.

Thấy cô có vẻ hơi nguôi, anh tấn công tiếp:

- Thật ra anh cũng có những yếu đuối của anh. Khi quyết định đến tìm em, anh run ghê gớm, anh cũng không hiểu sao mình lại mất tự tin đến vậy. Có lẽ anh sợ bị em từ chối.

- Từ chối ?

- Em có ý định đó không Thư ?

Minh Thư phân vân ngồi im. Dĩ nhiên cô sẽ không từ chối nếu như lúc đầu anh nghiêm túc một chút. Cô rất dị ứng với mấy người đùa cợt với mình vì điều đó cũng đồng nghĩa với coi thường.

Thiên Bảo vô tình nói tiếp :

- Hiểu em thì đã hiểu rồi. Nhưng anh vẫn chưa tự tin lắm. Với lại đến tìm mà áo nảo quá anh thấy mình thật buồn cười.

Cho nên anh cứ đùa đùa kiểu đó. Giống y hệt phong cách tán gái. Tự nhiên em nhớ lúc gặp anh nghe bạn bè đồn toàn những chuyện kinh khủng. Có nằm mơ em cũng không tưởng tượng nổi mình yêu được con người kinh khủng như vậy.

- Vậy yêu rồi thì thấy thế nào ?

- Muốn trốn.

Thiên Bảo chột ngồi thẳng lên, nướng mắt :

- Anh cũng muốn trốn em nữa đấy, nhưng định mệnh cứ dúi em vào tay anh. không có cách nào đẩy ra được nên anh đành phải nhận thôi.

Tự nhiên Minh Thư bật cười. Cô nhận ra này giờ cô và anh chỉ toàn nói chuyện vớ vẩn. Còn cái điều từ trước đọa đày về hai người thì không ai nói đến nữa. Nhưng cô không cần lý giải nữa. Cô và anh đều thấy mình không thể thiếu nhau. Vậy là đủ rồi.

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 15/02/2004 9:50:17 CH